

'ABDU'L-BAHA

PARYŽIAUS POKALBIAI

UAB "Bahajų leidyba"
UAB "Valdo leidykla"
1997

UDK...2
A 6 26

Iš anglų kalbos vertė
Henrika Marcinkėnaitė
Redagavo Vanda Lakienė

ISBN 9986-735-02-5

'Abdu'l-Baha Paryžiuje, 1911 m.

PRATARMĖ

Daug buvo rašyta apie 'Abdu'l-Bahá (Abbas Effendi) kelionę į Europą. Apsistojęs Paryžiuje, Avenue de Camoëns 4, kiekvieną rytą Jis sakydavo trumpą kalbą susirinkusiems, kurie trokšdavo išgirsti Jo Mokymus.

Tie klausytojai būdavo įvairiausių tautų ir įvairiai mąstantys, išsilavinę ir ne, teosofai ir agnostikai, materialistai ir idealistai ir t.t.

'Abdu'l-Bahá kalbėjo persiškai, vertėjas vertė į prancūzų kalbą. Aš, dvi mano dukterys ir draugė užrašinėjome šias kalbas.

Daugelis draugų prašė išleisti šiuos užrašus angliškai, bet mes negalėjome apsispręsti. Pagaliau pats 'Abdu'l-Bahá paprašė mus tai padaryti. Mes, aišku, suikome, nors ir jautėme, kad mūsų plunksna "per silpna" tokiai aukštai misijai.

Tą stichinį paprastumą, taip sumaniai perteiktą prancūzų vertėjo, mes stengėmės išlaikyti ir mūsų kukliame angliškame variante.

S.L.B., M.E.B., R.E.C.B. ir B.M.P.

Mont Pelerin, Vevey.

1912 m., sausis

Pastaba: Šie inicialai priklauso:

B.M.P. - Beatrice Marion Platt (Verdiyeh) (Beatris Marion Plat)

M.E.B. - Mary Esther Blomfield (Parvine) (Meri Ester Blomfild)

R.E.C.B. - Rose Ellinor Cecilia Blomfield (Nuri) (Rouz Elinor Cecilia Blomfild)

S.L.B.-Sara Louisa Blomfield (Sítarih) (Sara Liuza Blomfild)

IŽANGA

Šią knygą sudaro 'Abdu'l-Baha, kuris yra trečiasis ir paskutinis Svarbiausias Asmuo bahajų tikėjime ir vienintelis aplankęs Vakarų, pasakytos kalbos. Jos buvo neoficialiai pasakytos mažoms grupėms žmonių, kai 'Abdu'l-Baha viešėjo Paryžiuje nuo 1911 m. spalio iki gruodžio mėn. Jo klausėsi patys įvairiausi žmonės - vieni už Jo Žinią buvo pasiruošę aukoti gyvybę, o kiti galvojo apie Jo nužudymą. Keli draugai užrašė Jo žodžius, ir šiandien jie jau išleisti keliomis kalbomis.

Bahajų Apreiškimas gimė 1844 m. gegužės mėnesį Irane, Širazo mieste, kur aštuoniolika tyrų sielų vien tik iš žmogaus elgesio suprato, kad Jis - Išmintingasis. Jie atskirai pripažino Siyyid Mirza 'Ali Muhammad (Siidą Mirzą Ali Muhamedą) Dievo Pasiuntiniu, kurio jie ieškojo. Trumpai supažindinę su mokymu, Vadovas išsiuntė savo mokinius į tolimas šalies vietas skelbti naujo Apreiškimo Žemėje aušros ir būsimo dar didingesnio Pasiuntinio atėjimo. Praėjus keliems mėnesiams, kai buvo pradėtos skelbti Džiu-giosios žinios, neapykanta apėmė visą šalį, ir ji tapo žiauriausių persekiojimų žmonijos istorijoje vieta. Judėjimas krašte plito žaibiškai, rasdamas pasekėjų ir tarp valdančiųjų ir tarp žemiausiųjų sluoksnių, sukeldamas sąmyšį tarp valdžios atstovų, kurie ir kurstė žmonių pasipriešinimą. Daugelis Vakarų keliautojų aprašė baisybes, matytas to metu Irane. Bet net didžiausios kančios ir išbandymai nesusstabdė Pranašo pasekėjų - atvirkščiai, jie vis labiau troško aukoti gyvybes už savo Mokytoją. Per keletą metų dvidešimt tūkstančių pasekėjų mirė džiaugsminga kankinių mir-

timi. Pirmosios persekiojimų bangos kulminacija buvo 'Ali Muhammad, vėliau priėmusio Báb'o (Vartai) vardą, nukankinimas 1850 m. liepos 9 d. Tabrizo kareivinių aikštėje.

1863 m. Bagdade, Ridvano sode, persų didikas Mirza Husayn 'Ali (Mirza Huseinas Ali) žinomas Bahá'u'lláh (Dievo Šlovė) vardu, pasiskelbė esąs tas Dievo Pasiuntinys, kurio atėjimo pasekėjams liepė laukti Báb'as. Bahá'u'lláh buvo žymiausias Báb'o pasekėjas, todėl prieš iš-tremiant į Bagdadą iš Jo buvo atimtas visas turtas, o Jis pats buvo įkalintas Teherano kalėjime. Kitos tremties vietos, beje, išpranašautos ir Šventuosiuose Raštuose, buvo Konstantinopolis, Adrianopolis ir galiausiai Aka. Iš šio kalėjimo Jis parašė laiškus žemės valdovams, kuriuose kalbėjo apie Save ir Savo misiją, kvietė juos baigti karus ir atsigręžti į Jį, išpranašavo jų valdžios žlugimą, jei jie atmes Jo reikalavimus. Dvidešimt monarchų, netrukus netekusių savo valdžios, tik paliudija stebuklingą Jo žodžių galią. Bahá'u'lláh raštai sudaro virš šimto tomų, didelė jų dalis - atsakymai į individualius klausimus. Jis mirė 1892 m. vis dar tebebūdamas kaliniu. Baha'u'llah paskyrė vyriausiąjį sūnų 'Abdu'l-Bahá (Šlovės Tarnas) Savo įpėdiniu ir Savo žodžio interpretuotoju.

'Abdu'l-Bahá gimė 1844 m. Jis kaip ir kiti šeimos nariai, lydėjo savo Tėvą visose kelionėse, su Juo dalijosi netektimis, tremtimi ir įkalinimu. Po Bahá'u'lláh mirties Jis ir toliau liko kaliniu. Tuo metu kalėjime 'Abdu'l-Bahá lankydavo daug piligrimų iš Vakarų šalių 1908 m. Jį, kartu su kitais religiniais kaliniais, išlaisvino turkų revoliucija. Tik tada Tikėjimo Vadovas galėjo pradėti keliauti ir skelbti savo Tėvo mokymą.

1911 m., būdamas 67 metų amžiaus, 'Abdu'l-Bahá išplaukė į Europą ir savo pirmąją kalbą Vakarų auditorijai pasakė rugsėjo 10 d. Miesto šventykloje Londone. Spalio

3 d. Jis išvyko į Prancūziją ir devynioms savaitėms apsisistoję Paryžiuje, kur pasakytos kalbos ir sudaro šią knygą. Gruodžio 2 d. iš Europos 'Abdu'l-Bahá sugrįžo į Egiptą, o pavasarį išsiruošė į savo antrąją kelionę po Vakarų šalis. Šį kartą Jis nuvyko į Ameriką, kur per 8 mėnesius aplankė daugiau kaip keturiasdešimt didžiųjų miestų nuo Atlanto iki Ramiojo vandenyno krantų ir Jungtinėse Valstijose, ir Kanadoje. Vilmete, netoli Čikagos, 'Abdu'l-Bahá padėjo kertinį akmenį pirmajai bahájų šventyklai Vakaruose. 1912 m. gruodžio mėnesį Jis vėl aplankė Britaniją ir sakė kalbas Liverpulyje, Oksforde, Edinburge, Vokinge, Bristolyje ir Londone. Trys Britanijoje pasakytos kalbos ir 1913 m. rugpjūčio mėnesį apreikšta lentelė yra šios knygos gale. Iš Britanijos 'Abdu'l-Bahá toliau išvyko į Prancūziją, o prieš išplaukdamas į Port Saidą aplankė ir kitus Europos miestus - Štutgartą, Vieną ir Budapeštą.

Tų dienų spauda daug rašė apie 'Abdu'l-Bahá, ir žmonės plūste plūsdavo visur, kur tik Jis ėjo. "Kai prisimenu tas dienas, ausys prisipildo jų žingsnių aidų", - rašė moteris, pas kurią Jis buvo apsistojęs Londone, - "nes jie buvo atvykę iš visų pasaulio šalių. Kiekvieną dieną tas nesibaiigiantis srautas, ta begalinė procesija!". Jį nepaprastai gerbė visi išsilavinę žmonės.

1913 m. 'Abdu'l-Bahá grįžo į Šventąją Žemę, ten 1921 m. Jis ir mirė.

Bahá'u'lláh paskelbtos idėjos, taip sparčiai plintančios Žemės rutulyje, yra vienas keisčiausių šių dienų fenomenų. Tik nedaugelis galvojančių žmonių šiandien nepritartų lyčių lygybės, tautų vienybės principams arba pagalbinės kalbos ir pasaulinio parlamento sukūrimui, kuriam paklustų nacionalinės vyriausybės, visuotinio saugumo užtikrinimui, žmonijos vienybės pripažinimui ir jos problemų sprendimui vietiniu mastu.

Nors šie ir kiti principai buvo paskelbti tada, kai jie atrodė visiškai nerealūs, galutine jų pergalė niekada nebuvo abejojama. Ar tų principų įgyvendinimo procesas bus sklandus, ar skausmingas, priklausys nuo žmogaus, nuo to, ar jis priims, ar atmes Dieviškąjį Mokytoją. Šiandien jau matyti bąsios žmogaus pasirinkimo pasekmės, bet taip pat aišku, kad neišvengiamai jis turės priimti tuos idealus, kurių buvo atsisakęs.

Bahájų tikėjimas yra jauna religija, siūlanti daug naujovių. Jis numato naują pasaulinę tvarką, paremtą jame aprašytais principais ir sukurtą, kad užtikrintų žmonių vienybę ir administracinę sistemą, kuri dabar daugelyje pasaulio kraštų dar tik gimsta. Taip pat jis nušviečia daugybę klausimų, tarp jų Kūrinių prasmę ir žmogaus vietą Visatoje, aiškina visą istorijos eigą iki pat šių dienų chaoso, sujungdamas ją su Tikslu, kurio nė akimirkai nebuvo nustota siekti. Nusprendęs siekti šio Tikslu, žmogus patiria aukščiausią palaimą ir nuolatinį troškimą jį įgyvendinti. Karalienės Viktorijos anūkė Rumunijos karalienė Marija rašė: "Bahájų tikėjimas neša taiką ir supratimą. Tai lyg platus glėbys, priimantis visus ilgai ieškojusius vilties žodžių. Jis pripažįsta visus praeities Pranašus, jis ne tik negriauna jokių įsitikinimų, bet ir palieka jiems atviras visas duris. Nuliūdinta įvairių konfesijų tikinčiųjų nuolatinės kovos, nuvarginta jų nuolatinės netolerancijos kitiems, pagaliau bahájų mokymuose aš atradau tikrąją Kristaus dvasią, taip dažnai neįsileistą ir nesuprastą - aš atradau vienybę vietoj kovos, viltį vietoj pasmerkimo, meilę vietoj neapykantos ir didį nuraminimą visiems žmonėms".

Po 'Abdu'l-Bahá mirties tikėjimas įžengė į savo formimosi amžių, amžių, kuriam buvo lemta pamatyti tikėjimą įsitvirtinantį visame pasaulyje. 1921 m. jis buvo pasiekęs tik 33 šalis, o dabar jo atstovų yra daugiau kaip 300

šalių, yra įsteigta virš 32,000 vietinių centrų, o bahájų raštai išversti į daugiau kaip 400 kalbų.

Tų, kurie buvo susitikę ir bendravo su 'Abdu'l-Bahá, visiškai nestebina toks sėkmingas ir spartus bahájų tikėjimo plitimas. Jie pasakoja patyrę jausmą, lyg būtų buvę pakylėti į tokį lygį, kur visos jų problemos atrodė išnykę. 'Abdu'l-Bahá spinduliavo nuostabią meilės ir vienybės dvasią, ir Jo akivaizdoje būdavo pamirštami visi skirtumai. Jei paskutinis iš trijų svarbiausių bahájų tikėjimo Asmenų skleidė tokią galią, tai kaip gi žmonės galėjo stebėtis tikėjimo sugėbėjimu patraukti sielas ir vienyti širdis? Šią įžangą norėtu me baigti gerbiamo Ronaldo Storso (Ronald Storrs) žodžiais, kuris buvo sutikęs 'Abdu'l-Bahá ir jautė Jo didingos dvasios jėgą: "Pirmą kartą sutikau 'Abdu'l-Bahá 1900 metais. Aš važiauvau paplūdimiu ekipažu iš Haifos į Aką ir labai maloniai praleidau valandą su kantriu, bet nepalaužtu kaliniu ir tremtiniu... Karas vėl išskyrė mus, bet pasibaigus jam lordas Alenbis (Lord Allenby) po savo pergalingo žygio Sirijoje atsiuntė mane įsteigti vyriausybę Haifoje ir jos rajone. Aš pasikviečiau Abbas Effendi tą pačią dieną, kai atvykau, ir apsidžiaugiau radęs Jį nepasikeitusį.

Aš visada aplankydavau Jį, kai būdavau Haifoje. Jo kalbėjimas iš tiesų buvo nepaprastas minties skrydis, lyg senovinio pranašo, toli pralenkęs Palestinos politikų painumą ir ribotumą ir iškėliąs visų problemų pirmines priežastis...

1921 m. aš atlikau paskutinę ir liūdną savo nuoširdaus prisirišimo pareigą - palydėjau serą Herbertą Samuelį (Sir Herbert Samuel) į Abbas Effendi laidotuves. Mes ėjome daugelio religijų atstovų palydos priekyje į Karmelos kalno šlaitą, ir aš daugiau nesu matęs tokio bendro sielvarto ir tokios pagarbos, kurie buvo išreikšti paprastomis apeigomis".

I DALIS

GERUMO IR SIMPATIJOS PAREIGA NEPAŽIŖSTAMIESIEMS IR UŽSIENIEČIAMS

1911 m., spalio 16 ir 17 d.

Kai žmogus atsuka veidą į Dievą, jis randa saulės šviesą visur. Visi žmonės yra jo broliai. Kai susitinkate nepažįstamus žmones iš kitų šalių, neleiskite tradicijoms versti jus elgtis su jais šaltai ir abejingai. Nežiūrėkite į juos taip, net jei ir įtariate juos esant piktadariais, vagimis ar neišauklėtais žmonėmis. Jūs manote, kad reikia būti atsargiems, nerizikuoti užmegzti pažinties su tokiais, galbūt nepageidaujamais, žmonėmis.

Aš prašau jūsų negalvoti tik apie save. Būkite malonūs nepažįstamiems, ar jie būtų atvykę iš Turkijos, Japonijos, Persijos, Rusijos, Kinijos, ar iš bet kurios kitos pasaulio šalies.

Padėkite jiems pasijusti lyg namie: sužinokite, kur jie apsistojo, paklauskite, ar galite kuo nors jiems patarnauti; pabandykite padaryti jų gyvenimą šiek tiek laimingesnį.

Net jei pasitvirtintų tai, ką pirmiau įtarėte, ir toliau maloniai elkitės su jais - šis gerumas padės ir jiems tapti geresniais.

Bet kodėl gi kitų šalių žmonės turi būti laikomi svetimais?

Tegu tie, kuriuos sutinkate, ir be jūsų prisipažinimo suvokia, kad iš tiesų esate bahajus.

Igyvendinkite Bahá'u'lláh mokymą apie gerumą visoms tautoms. Nepasitenkinkite rodydami draugystę vien žodžiais, te jūsų širdys dega meile visiems, su kuo susikryžiuoja jūsų keliai.

O Vakarų tautos, būkite malonios tiems, kurie atvyksta iš Rytų pasaulio pavišėti pas jus. Pamirškite savo tradicijas, kai kalbate su jais, jie nėra prie jų pripratę. Tegul jūsų

elgesys būna geranoriškas. Tebūna matyti, kad esate pilnas visuotinės meilės. Kai sutinkate persą, ar kokį kitą nepažįstamąjį, kalbėkite su juo, kaip su draugu; jei jis atrodo vienišas - pabandykite padėti, savanoriškai suteikite jam paslaugą, jei jis yra nuliūdęs - paguoskite, jei neturtingas - paremkite, jei prislėgtas - nuraminkite, jei patektų į nelaimę - pagelbėkite. Taip darydami jūs parodysite, kad ne tik žodžiais, bet ir darbais iš tiesų galvojate apie visus žmones, kaip apie brolius.

Kokia nauda iš teigimo, kad visuotinė draugystė yra gerai, ir kalbėjimo apie kilnų žmonių rasės solidarumo idealą? Šios mintys bevertės, jei jos nevirsta veiksmais.

Blogis ir toliau egzistuoja pasaulyje tik todėl, kad žmonės vien kalba apie savo idealus, bet nesistengia jų įgyvendinti. Jei žodžių vietą, užimtų veiksmai, pasaulio vargą labai greitai pakeistų prabanga.

Žmogus, kuris daro daug gera ir nekalba apie tai, yra tobulumo kelyje.

Žmogus, kuris padarė šiek tiek gero ir šlovina tai savo kalbose, tėra vertas labai mažai.

Jei aš jus myliu, man nereikia nuolat kalbėti apie mano meilę - jūs suprasite tai ir be žodžių. Antra vertus, jei aš jūsų nemyliu, jūs taip pat tai suprasite ir nepatikėsite, nors ir tūkstantį kartų pakartočiau, kad myliu jus.

Žmonės pateikia daug savo gerumo įrodymų, kartodami puikius žodžius, nes jie nori būti laikomi šaunesniais ir geresniais už savo draugus ir siekia garbės pasaulio akyse. Tie, kurie padaro daugiausia gero, mažiausiai kalba apie savo darbus.

Dievo vaikai darbus dirba nesididžiuodami, paklusdami Jo įstatymams.

Aš tikiu, kad jūs visada vengsite žiaurumo ir priespaudos, kad dirbsite nepaliaudami, kol kiekvienoje šalyje įsivieš-

pataus teisingumas, kad jūsų širdys išliks tyros, o rankos - švarios.

Tai ir yra, kaip tik tai, ko reikia, kad jūs priartėtumėte prie Dievo, ir ko aš iš jūsų laikiu.

TEISINGOS MINTIES GALIA IR VERTĖ PRIKLAUSO NUO JOS PASIREIŠKIMO VEIKSMU

Spalio 18 d.

Žmogaus tikrovė yra jo mintis, bet ne materialusis kūnas. Minties jėga ir kūniškoji jėga yra vienodai svarbios. Bet nors žmogus yra gyvūnų kūrinijos dalis, jis turi minties galią, kuri ir daro jį pranašesnę už visus kitus sutvėrimus.

Jei žmogaus mintis nuolat siekia dangiškųjų dalykų, jis tampa šventas, bet jei jo mintis nekyla, o krypsta žemyn, kad įsitvirtintų tarp šio pasaulio dalykų, jis vis labiau ir labiau materialėja, kol pasiekia būseną, ne ką aukštesnę už paprasčiausio gyvūno.

Mintys gali būti suskirstytos į dvi grupes:

I. Mintys, priklausančios tik minčių pasauliui

II. Mintys, išreiškiamos veiksmu.

Kai kurie vyrai ir moterys didžiuojasi savo kilniomis mintimis, bet jei šios mintys netampa veiksmu, jos lieka ne-naudingos: minties galia priklauso nuo jos pasireiškimo veiksmu. Filosofų mintys progreso ir evoliucijos pasaulyje gali būti išreikštos kitų žmonių veiksmais netgi tada, kai patys filosofai nesugeba arba nenori parodyti savo gyvenimo didžiųjų idealų. Šiai grupei priklauso dauguma filosofų, jų mokymai labai pralenkė jų veiksmus. Tuo ir skiriasi tikrieji filosofai, kurie yra Dvasiniai Mokytojai, nuo tų, kurie yra tik paprasti mąstytojai: Dvasinis Mokytojas pirmasis seka savo mokymais, savo dvasinį suvokimą ir idealus

jis įkūnija veiksmams. Savo dieviškas mintis jis apreiškia pasauliui, ir Jo mintys yra Jis pats, nuo jų jis neatskiriamas. Kai sutinkame filosofą, pabrėžiantį teisybės svarbą ir kilnumą, bet remiantį godaus valdovo priespaudą ir žiaurumą, netrunkame suvokti, kad jis priklauso pirmajai grupei: jis galvoja dangiškais mintimis, bet nebando įgyti dangiškųjų savybių.

To nepasakysi apie filosofus - Dvasinius Mokytojus, nes jie savo aukštas ir kilnias mintis visada įkūnija darbais.

DIEVAS YRA DIDIS IR GAILESTINGAS GYDYTOJAS, IR TIK JIS VIENAS TEISINGAI GYDO

Spalio 19 d.

Visas teisingas gydymas ateina iš Dievo! Yra dvi ligų priežastys: viena materialinė, o kita dvasinė. Jei serga kūnas, reikia materialių vaistų, jei siela - dvasinių.

Jei, kol esame gydomi, dangiškasis palaiminimas yra su mumis, visa, kas galima, jau padaryta, nes vaistai yra tik išorinė, matomoji priemonė, per kurią mes gauname dangiškąjį gydymą. Jei siela sveiksta, išgydyti kūną nieko nereikia. Viskas yra Dievo rankose, ir be Jo mes negalime turėti sveikatos!

Buvo daug žmonių, kurie mirė, kaip tik nuo tos ligos, kurią buvo ypač gerai išstudijavę. Pavyzdžiui, Aristotelis, kuris puikiai ištyrė virškinimą, mirė kaip tik nuo virškinimo sutrikimo. Avicena buvo širdies ligų specialistas ir mirė nuo širdies ligos. Dievas yra didis ir gailestingas gydytojas ir tik Jis vienas gali skirti teisingą gydymą.

Visi tvariniai priklauso nuo Dievo, nesvarbu, koks didis atrodytų jų žinojimas, jėga ar nepriklausomybė.

Pažvelkite į galingus žemės karalius - juk jie turi didžiau-

sią galią, kokią tik žmogus gali turėti, bet ir jie turi paklusti, kai mirtis pašaukia, lygiai taip, kaip ir jo pavaldiniai.

Taip pat yra ir su gyvūnais, kokie bejėgiai jie su savo akivaizdžia jėga! Dramblys, didžiausias iš gyvulių, negali skraidyti, o liūtas negali atsikratyti kirmėlių. Netgi žmogui, tobuliausiai, sutvurtų būtybių formai, gyventi reikia daug dalykų. Pirmiausiai jam reikia oro, ir jei netenka jo kelioms minutėms, jis miršta. Jis taip pat priklauso nuo vandens, maisto, drabužių, šilumos ir daugybės kitų dalykų. Iš visų pusių jį supa pavojai ir sunkumai, su kuriais vien tik kūnas niekaip nepajėgtų susitvarkyti. Jei žmogus atidžiau apsidairytų, tai pamatytų, kad visi sutvurti daiktai priklauso Gamtai ir yra jos įstatymų belaisviai. Žmogus vienintelis savo dvasia gali išsilaisvinti, pakilti virš materijos pasaulio ir paversti ją savo tarnu.

Be Dievo pagalbos žmogus yra lyg trumpaamžis žvėris, bet Dievas suteikė jam tą nuostabią galią melsti Dievo pagalbos ir, be kitų, gauti gydymo dovaną iš Jo dieviškojo Dosnumo.

Deja, žmogus nejaučia dėkingumo už šį aukščiausiąjį gėrį, jis miega nerūpestingumo miegu ir negalvoja apie didį gailestingumą, kurį Dievas jam parodė, grėžia veidą nuo šviesos ir keliauja tamsybių keliais.

Mano karščiausia malda - nebūkite panašūs į juos, visa-da būkite veidais atsigręžę į šviesą, kad galėtumėte tapti švytinčiais deglais gyvenimo tamsybėse.

SAJUNGOS TARP RYTŲ IR VAKARŲ TAUTŲ REIKALINGUMAS

Penktadienis, spalio 20 d.

‘Abdu’l-Bahá sakė:

-Praeityje, kaip ir dabar, Dvasinė Teisybės Saulė visada

švietė iš Rytų.

Abraomas pasirodė Rytuose. Mozė Rytuose pakilo vesti ir mokyti žmones. Rytuose gimė ir Viešpats Kristus. Mahometas buvo pasiųstas į Rytų tautą. Bābas pasirodė rytų Persijoje. Bahá'u'lláh gyveno ir mokė taip pat Rytuose. Visi didieji Dvasiniai Mokytojai iškilo Rytų pasaulyje. Tik Kristaus Saulė, nors išaušo Rytuose, bet nušvito ir Vakarams, kur jos šlovės spindėjimas netgi ryškesnis. Vakarų pasaulyje Jo mokymo dieviškoji šviesa švietė galingiau, ten ji padarė spartesnę pažangą nei savo gimimo krašte.

Šiomis dienomis Rytams reikia materialinio progreso, o Vakarams - dvasinės idėjos. Būtų puiku, jei Vakarai atsiskuktų į Rytus apšvietimo, o jiems už tai suteiktų savo mokslines žinias. Šie dovanų mainai turi įvykti. Rytai ir Vakarai turi susivienyti, kad duotų vienas kitam tai, ko trūksta. Ši sąjunga sukurs tikrąją civilizaciją, kur dvasingumas taps realybe.

Gavus tai vieniems iš kitų, įsigalės didžioji harmonija, visi žmonės bus suvienyti, bus pasiekta didžiojo tobulumo būseną. Tai bus galingas sutvirtinimas, ir šis pasaulis taps skaidriu veidrodžiu, atspindinčiu Dievo savybes.

Visi mes, Rytų ir Vakarų tautos, dieną ir naktį, širdimi ir siela turime stengtis įgyvendinti šį aukštą idealą ir stiprinti vienybę tarp pasaulio tautų. Kiekviena širdis tada bus atgaivinta ir atverta kiekviena akis, tada bus suteikta nuostabioji galia ir užtikrinta žmonijos laimė.

Mes privalome melstis, kad per Dievo dosnumą Persija priimtų Vakarų materialią ir intelektualią civilizaciją ir per Dievo Malonę grąžintų Vakarams dvasinę šviesą. Suvienytų Vakarų ir Rytų tautų nuoširdus ir atkaklus darbas pasieks ir įtvirtins tai, nes juos remia Šventoji Dvasia.

Bahá'u'lláh mokymų pagrindus reikia atidžiai, vieną po kito, išstudijuoti, suprasti ir suvokti protu ir širdimi - tada

jūs tapsite stipriais šviesos sekėjais, tikrais dvasiniais, dangiškaisias Dievo kariais, kuriančiais ir skleidžiančiais tikrąją civilizaciją Persijoje, Europoje ir visame pasaulyje.

Tai bus rojus, kuris turi ateiti žemėn. Visa žmonija susirinks kartu po Dievo Karalystės vienybės skliautu.

DIEVAS SUPRANTA VISKĄ, BET PATS JIS NEGALI BŪTI SUPRASTAS

Penktadienio vakaras, spalio 20 d.

‘Abdu’l-Bahá sakė:

-Kiekvieną dieną dėl įvairiausių tikslų Paryžiuje surengiama daugybė susitikimų: aptarti politinius, komercinius, švietimo, meno, mokslo ir daug kitų klausimų.

Visi tie susitikimai yra puikūs, o ši asamblėja susirinko, kad atsuktų į Dievą savo veidus, išmoktų geriausiai dirbti žmonijos gerovei, kaip naikinti prietarus ir sėti į žmogaus širdį meilės ir visuotinės brolybės sėklą. Dievas pritaria mūsų susirinkimo motyvui ir suteikia mums savo palaiminimą.

Senajame Testamente skaitome, ką Dievas sakė: “Leiskite mums sukurti žmogų pagal mūsų pačių atvaizdą”. Evangelijoje Kristus sakė: “Aš esu Tėve, ir Tėvas Manyje”.¹ Korane Dievas sako: “Žmogus yra mano Paslaptis, ir aš esu jo”. Bahá’u’lláh rašo, kad Dievas sako: “Tavo širdis yra Mano namai, padaryk ją tyrą Mano atėjimui. Tavo dvasia yra Mano apreiskimo vieta, grynink ją Mano apsireiškimui”.

Visi šie šventi žodžiai rodo mums, kad žmogus yra sukurtas pagal Dievo atvaizdą, bet Dievo Esmė yra nesu-

---

¹ Šv. Jonas xiv, II

kiama žmogaus protu, - juk ribotas jo supratimas negali būti taikomas beribei Paslapčia. Dieve telpa viskas, bet Jis negali būti sutalpintas. Tai, kas talpina, yra pranašiau už tai, kas sutelpa. Visuma yra didingesnė už jos dalis.

Dalykai, kuriuos galėtų suprasti žmonės, neturi viršyti žmogaus supratimo galimybių, todėl žmogui yra neįmanoma suvokti Dievo didybės prigimties. Mūsų vaizduotė gali piešti tik tai, ką ji pati gali sukurti.

Supratimo galia yra skirtingo laipsnio įvairiose kūrinijos karalystėse. Mineralų, augalų ir gyvūnų karalystės nesugeba suprasti kitų kūrinijų, tik pačius save. Mineralas negali įsivaizduoti augalo augimo galios. Medis negali įsivaizduoti gyvūno judėjimo galios, nei suvokti, ką reiškia turėti regėjimą, klausą ar uoslę. Visa tai priklauso fizinei kūrinijai.

Žmogus taip pat yra šios kūrinijos dalis, bet nėra viena žemesnė karalystė negali suprasti to, kas sudaro žmogaus protą. Gyvūnas negali suvokti žmogiškos būtybės intelekto, jis žino tik tai, ką junta savo gyvuliškomis jausmėmis, ir neįsivaizduoja nieko abstraktaus. Gyvūnas negali sužinoti, kad Žemė yra apvali ir kad sukasi aplink Saulę, ar kokia yra elektrinio telegrafo konstrukcija. Visus šiuos dalykus gali suvokti tik žmogus. Žmogus yra tobuliausias kūrimo vaisius, artimiausias Dievui iš visų tvarinių.

Visos pranašesnės karalystės yra nesuvokiamos žemesnėms, tad kaipgi tuomet gali būti įmanoma, kad kūrinys - žmogus - suprastų visagalių visų Kūrėją?

Tai, ką mes įsivaizduojame, nėra Dievo Tikrovė; Jis - Nesuvokiamas, Neįsivaizduojamas - aukščiau už žmogaus supratimą.

Visi egzistuojantys tvariniai priklauso nuo Dieviškojo Dosnumo. Dieviškasis Gailestingumas pats suteikia gyvybę. Kaip saulės šviesa šviečia visam pasauliui, taip beribio

Dievo Gailestingumas liejasi visiems tvariniams. Kaip Saulė brandina Žemės vaisius, duoda gyvybę ir šilumą visoms gyvoms būtybėms, taip Teisybės Saulė šviečia visoms sieloms, pripildydama jas Dieviškosios Meilės ir supratimo ugnies.

Žmogus yra pranašesnis už visus kitus sukurtus pasaulius dar ir todėl, kad jis turi sielą, kurioje glūdi Dievo Dvasia; žemesnių tvarinių sielos yra paprastesnės esmės.

Be jokių abejonų, žmogus yra arčiausiai Dievo prigimties iš visų sutvurtų būtybių, todėl jis ir gauna didžiąją Dieviškojo Dosnumo dalį.

Mineralų karalystė turi egzistavimo galią. Augalai turi egzistavimo ir augimo galią. Gyvūnai, be egzistavimo ir augimo, dar gali judėti, naudotis savo sugebėjimais ir jauslėmis. Žmonių karalystėje randame visas žemesniųjų pasaulių savybes, tik dar daugiau išlavintas. Žmogus yra visų ankstesniųjų kūrimų rezultatas, nes jis apima juos visus.

Žmogui yra suteikta ypatinga intelekto dovana, kuria jis gali gauti didesnę dalį Dieviškos Šviesos. Tobulas žmogus yra nupoliruotas veidrodis, atspindintis Teisybės Saulę, apreiškiantis Dievo savybes.

Viešpats Kristus sakė: "Tas, kuris matė Mane, matė Tėvą". Dievą, apreikštą žmoguje.

Saulė nepalieka savo vietos danguje ir nenusileidžia į veidrodį, nes prisikėlimo ir nusileidimo, atėjimo ir nuėjimo veiksmai nepriklauso Begalybei - tai ribotų būtybių metodai. Dievo Apsireiškime, tobulai nupoliruotame veidrodyje, Dieviškumo savybės pasirodo tokia forma, kad žmogus sugebėtų jas suvokti.

Tai yra taip paprasta, kad visi gali suprasti, o tai, ką galime suprasti, mes juk privalome priimti.

Mūsų Tėvas nelaiko mūsų atsakingais už dogmų, kuriomis nei tikime, nei galime suvokti, atmetimą, nes Jis yra

visada teisingas savo vaikams.

Kadangi šis pavyzdys yra toks logiškas, daugelis žmonių vėliau norės panaudoti jį savo svarstymuose.

Te kiekvienas iš jūsų tampa šviečiančiu žiburiu, kurio liepsna yra Dievo Meilė. Te jūsų širdyse dega vienybės ugnis. Te jūsų akis apšviečia Teisybės Saulė.

Paryžius yra labai gražus miestas, dabarties pasaulyje neįmanoma būtų rasti materialiai labiau civilizuotą ir geriau sutvarkytą miestą. Bet dvasinė šviesa jam nešvietė labai ilgai: dvasinis progresas toli atsilikęs nuo jo materialios civilizacijos. Reikia aukštesnės jėgos, kad pažadintų jį dvasinės tiesos tikrovei, kad į snaudžiančią sielą įkvėptų gyvenimo dvelksmą. Jūs visi turite susivienyti šiam darbui, kad pažadintumėte jį, atgaivintumėte jo žmones, padedami Aukščiausiojo Galios.

Kai liga lengva tai ir silpni vaistai padės išgydyti ją, bet kai ši lengva liga tampa sunkia negalia, tada Dieviškasis Gydytojas turi panaudoti labai stiprius vaistus. Kai kurie medžiai žydi ir veda vaisius šaltame klimate, kitiems, kad pasiektų tobuliausią brandumą, reikia karščiausių saulės spindulių. Paryžius yra vienas tokių medžių, kurio išsiskleidimui reikia tiesiog liepsnojančios Dieviškos Galios Saulės.

Aš prašau jūsų visų, ir kiekvieno, gerai suvokti tiesos šviesą šventuose mokymuose, ir Dievas sustiprins jus savo Šventąja Dvasia. Tada galėsite nugalėti sunkumus, pašalinti prieštaravimus, kurie yra skaidymosi ir neapykantos tarp žmonių priežastis. Te jūsų širdys prisipildo didžia Dievo Meile, tegu tai pajunta visi: juk kiekvienas žmogus yra Dievo tarnas ir kiekvienam priklauso Dieviškojo Dosnumo dalis.

Ypač tiems, kurių mintys materialios ir negeranoriškos, rodykite didžiausią meilę ir kantrumą, kad savo gerumo

spindulias laimėtumėte juos draugiškai vienybei.

Jei būsite ištikimi šiam didžiam darbui, nesvyruodami priimsite Šventąją Tiesos Saulę, tada palaimintoji visuotinės brolybės diena išauš virš šio gražaus miesto.

NIEKINGOS KARŲ PRIEŽASTYS IR KIEKVIENO PAREIGA KOVOTI UŽ TAIKĄ

spalio 21 d.

‘Abdu’l-Bahá sakė:

-Aš tikiuosi, jūs visi esate laimingi ir sveiki. Aš esu ne laimingas, bet labai liūdnas. Naujienos iš Benghazį mūšio skaudina mano širdį. Aš stebiuosi žmogaus žiaurumu, kuris vis dar egzistuoja pasaulyje! Kaip gali žmonės kovoti nuo ryto iki vakaro, žudyti vienas kitą, lieti kraują tokių pat žmonių. Ir dėl ko? Kad gautų valdyti žemės dalį! Net gyvulių grumtynės turi tiesioginę ir protingesnę priežastį! Kaip baisu, kad žmonės, kurie yra iš aukštesnės karalystės, gali nusmukti iki to, kad žudo ir kankina sau artimas būtybes, ir tik tam, kad galėtų valdyti žemės ruožą!

Aukščiausia, iš sukurtų būčių, kovoja, kad laimėtų žemiausią materijos formą - žemę! Žemė priklauso ne vienai tautai, bet visiems žmonėms. Juk žemė yra ne žmogaus namai, bet jo kapas. Šie žmonės kovoja dėl savo kapų. Nieko pasaulyje nėra baisiau, kaip kapai, žmonių kūnų puvimo buveinė.

Kad ir koks didis būtų užkariautojas, kad ir kiek šalių pavergtų, jis negali ilgai išlaikyti jokios šių nuniokotų žemių dalies, tik vieną mažą - savo kapą! Jei daugiau žemių reikia tam, kad būtų galima pagerinti žmonių gyvenimą, išplėsti civilizaciją (žiaurius papročius pakeisti teisingais įstatymais), to pasiekti tikrai įmanoma taikiai.

Bet karas sugalvotas kaip tik tam, kad patenkintų žmo-

nių ambicijas; dėl žemiško pelno menkai saujelei baisios kančios atnešamos nesuskaičiuojamai daugybei šeimų, sužeidžiamos šimtų vyrų ir moterų širdys!

Kiek našlių gedi savo vyrų, kiek pasakojimų girdime apie nežmonišką žiaurumą! Kiek našlaičių vaikų verkia dėl žuvusių tėvų ir kiek motinų rauda dėl nužudytų sūnų!

Niekas taip nežeidžia širdies ir nieko nėra baisiau, kaip žmogiško žiaurumo protrūkis!

Aš reikalauju iš jūsų, kad kiekvienas nukreiptumėte visas savo širdies mintis į meilę ir vienybę. Kai ateina mintis apie karą, priešinkitės jai stipresne mintimi - apie taiką. Neapykantos mintis turi būti sunaikinta galingesnės - meilės minties. Mintys apie karą atneš visos harmonijos gėrovės, ramybės ir pilnatvės sunaikinimą. Meilės mintys kuria brolybę, taiką, draugystę ir laimę.

Kai pasaulio kariai išsitraukia kardus žudyti, Dievo kariai ištisia vienas kitam rankas! Todėl visas žmogaus žiaurumas teišnyksta per Dievo Gailestingumą, gyvenantį tyro širdyse ir sielose. Negalvokite, kad pasaulio taika yra nepasiekiamas idealas! Nieko nėra neįmanoma Dievo Palankumui.

Jei nuoširdžiai trokštate visų žemės rasių draugystės, jūsų mintis, dvasinga ir teisinga, išplis: ji taps kitų troškimu, ji stiprės ir stiprės, kol pasieks visų žmonių protus.

Nenustokite vilties! Dirbkite atkakliai. Nuoširdumas ir meilė nugalės neapykantą. Kiek daug įvykių, atrodančių neįmanomais, įvyks šiomis dienomis! Tik atgręžkite veidus į Pasaulio Šviesą. Rodykite meilę visiems: "Meilė yra Šventosios Dvasios dvelksmas žmogaus širdyje". Būkite drąsūs! Dievas niekada nepalieka savo vaikų, kurie stengiasi, dirba ir meldžiasi! Tę jūsų širdys prisipildo troškimo, kad ramybė ir harmonija apsuptų visą šį nesutaikomą pasaulį. Todėl teapvainikuoja sėkmę jūsų pastangas, ir su vi-

suotine brolybe, taika ir draugyste teateina Dievo Karalystė.

Šiandien šiame kambaryje yra daugelio tautų atstovų: prancūzų, amerikiečių, anglų, vokiečių, italių, čia susirinkę broliai ir sesės vienijami draugystės ir harmonijos! Te šis susirinkimas būna pranašas to, kas tikrai įvyks pasaulyje, kai kiekvienas Dievo vaikas supras, kad visi esame vieno medžio lapai, vieno sodo gėlės, vieno vandenyno lašai, vieno tėvo, kurio vardas yra Meilė, sūnūs ir dukterys!

TIESOS SAULĖ

Spalio 22 d.

‘Abdu’l-Bahá sakė:

-Šiandien graži diena, saulė ryškiai šviečia žemei, suteikdama šviesą ir šilumą visiems tvariniams. Taip pat šviečia ir Tiesos Saulė, suteikdama šviesą ir šilumą žmonių sieloms. Saulė yra visų žemės tvarinių fizinių kūnų gaivintoja, be jos šilumos sustotų jų augimas, nutrūktų vystymasis, jie supūtų ir žūtų. Lygiai taip ir žmonių sieloms reikia, kad Tiesos Saulė išlietų savo spindulius joms, augintų, mokytų ir padrasintų jas. Kaip saulė reikalinga žmogaus kūnui, taip Tiesos Saulė - jo sielai.

Žmogus gali pasiekti aukštą materialinio išsivystymo lygį, bet be tiesos šviesos jo siela sunyks ir badaus. Kitas Žmogus gali neturėti materialinių dovanų, gali stovėti ant žemiausio socialinio laiptelio, bet jei jis yra gavęs Tiesos Saulės šilumos, jo siela bus didi ir jo dvasia apšviesta.

Graikų filosofas, gyvenęs krikščionybės jaunystės dienomis, suvokęs jos pagrindus, nors krikščionybės ir neišpažinęs, taip rašė: “Aš tikiu, kad religija yra teisingos civilizacijos pagrindas”. Jei tautos moralė, taip pat, kaip jos intelektas ir talentai neišlavinta, civilizacija neturės tvirto

pamato.

Kadangi religija įdiegia dorovingumą, todėl ji yra teisingiausia filosofija, ir tik pagal ją sukurta civilizacija bus tikrai tvirta. Kaip pavyzdį jis nurodo to laiko krikščionis, kurių moralė buvo labai aukšto lygio. Šio filosofo nuomonė pasirodė teisinga, nes krikščionybės civilizacija buvo geriausia ir labiausiai apšviesta pasaulyje. Krikščionių mokymas buvo apšviestas Dieviškosios Tiesos Saulės, todėl jo pasekėjai buvo mokomi mylėti visus žmones lyg brolius, nebijoti nieko, net mirties! Mylėti kaimynus kaip save pačius, užmiršti savo asmeninę naudą ir siekti didesnio gėrio žmonijai. Didžiausias Kristaus religijos tikslas buvo priartinti visų žmonių širdis prie spindinčios Dievo Tiesos.

Jei Viešpaties Kristaus pasekėjai ir toliau atsidavę laikytusi šių principų, visai nereikėtų atkurti krikščionių žinią ir atgaivinti Jo žmones, nes didi ir šlovinga civilizacija valdytų pasaulį ir Žemėn ateitų Dangaus Karalystė.

Bet kas atsitiko vietoj to! Žmonės nusuko veidus ir nebesilaiko savo dieviškai apšviesto Mokytojo priesakų - į žmonių širdis atėjo žiema. Kaip žmogaus kūno gyvybė priklauso nuo saulės spindulių, taip ir dangiškosios vertybės negali augti sieloje be Tiesos Saulės šviesos.

Dievas nepalieka savo vaikų nepaguostų, todėl, kai žiemos tamsa prislegia juos, Jis vėl siunčia savo Pasiuntinius, Pranašus, kurie atgaivina palaimintąjį pavasarį. Tiesos Saulė vėl pasirodo pasaulio horizonte, šviesdama į akis miegantiesiems, žadindama juos, kad pažvelgtų į naujos aušros šlovę. Tada vėl pražysta žmonijos medis ir brandina teisingumo vaisius, kad išgydytų tautas. Kadangi žmogus užsikimšo ausis Tiesos Balsui ir užmerkė akis Šventajai Šviesai, nepaisydamas Dievo Įstatymo, todėl karo ir sąmyšio, neramumų ir kančių tamsa nusiaubė žemę. Aš meldžiuosi, kad jūs siektumėte atvesti kiekvieną Dievo vaiką į Tiesos

Saulės šviesą, kad tamsa būtų išsklaidyta skvarbiaisiais jos šlovės spinduliais, o žiemos atšiaurumas ir šaltis ištirpdytas gailestingąja jos šiluma.

TIESOS ŠVIESA DABAR ŠVIEČIA RYTAMS IR VAKARAMS

Pirmadienis, spalio 23 d.

Jei žmogus atranda gyvenimo džiaugsmą tam tikroje vietoje, jis grįžta į ją, kad patirtų dar daugiau džiaugsmo. Kai žmogus kasykloje randa aukso, jis grįžta į ją, kad jo išsikastų dar daugiau.

Tai rodo vidinę jėgą ir natūralų instinktą, kurį Dievas suteikė žmogui, ir gyvybinės energijos galią, kuri yra igimta.

Vakarai visada gaudavo dvasinį apšvietimą iš Rytų. Karalystės Daina pirmiausia išgirstama Rytuose, bet Vakaruose girdinčioms ausims ji skamba daug garsiau.

Viešpats Kristus pakilo kaip ryški žvaigždė Rytų danguje, bet Jo Mokymų šviesa skaisčiau sušvito Vakaruose, kur Jo įtaka daug stipresnė ir kur Jo tikėjimas išplito plačiau nei Jo gimtajame krašte. Kristaus Dainos garsas nuaidėjo per visas Vakarų pasaulio šalis ir įėjo į jų žmonių širdis.

Vakarų žmonės yra tvirti, nes pagrindas, ant kurio jie stovi, yra iš uolos; jie yra nepalaužiami ir negreitai pamiršta. Vakarai yra lyg stiprus sveikas augalas, kai ant jo švelniai krenta lietus ir maitina jį, kai saulė šviečia jam, jis žydi reikiamu laiku ir brandina gerus vaisius. Praėjo daug laiko nuo tada, kai Viešpaties Kristaus Tiesos Saulės spinduliai pasiekė Vakarus, nes Dievo veidą buvo užtemdę žmogaus nuodėmės ir užmaršumas. Bet dabar, tebūnie pagarbintas Dievas, Šventoji Dvasia vėl kalba pasauliui! Meilės, išminties ir galios žvaigždynas dar kartą šviečia iš Dieviškojo Ho-

rizonto, kad suteiktų džiaugsmo visiems, kurie atsuko veidus į Dievo Šviesą. Bahá'u'lláh suplėšė prieštaravimų ir prietarų uždangą, kuri slėgė žmonių sielas. Mes turime melsti Dievą, kad Šventosios Dvasios dvelksmas vėl suteiktų viltį ir atgaivą žmonėms, pažadintų juose troškimą atlikti Dievo Valią. Mano širdis ir siela atgis kiekviename žmoguje, kad jie visi galėtų džiaugtis nauju gimimu.

Dievo Meilė aprengs žmonių naujais dvasios drabužiais ir tai bus naujos kūrinijos aušra! Tada visai žmonijai bus suteiktas Visų Gailestingiausiojo Gailestingumas ir ji pakils naujam gyvenimui.

Mano karščiausias troškimas, kad jūs visi stengtumėtės ir dirbtumėte dėl šio šlovingo tikslo, kad jūs būtumėte ištikimi ir mylintys darbininkai, kuriantys naują dvasinę civilizaciją, Dievo išrinktieji, noriai, džiaugsmingai ir paklusniai įgyvendinantys Jo aukščiausiąjį sumanymą! Sėkmė tikrai yra čia pat, nes aukštai iškelta Dievo Vėliava, ir Dievo Teisingumo Saulė nušvito žmonių akims!

VISUOTINĖ MEILĖ

Spalio 24 d.

Indas pasakė 'Abdu'l-Bahá:

- Mano gyvenimo tikslas yra perduoti tiek, kiek manyje glūdi Krišnos žinios pasauliui.

'Abdu'l-Bahá atsakė:

- Krišnos žinia yra meilės žinia. Visi Dievo pranašai nesė meilės žinią. Niekas niekada nesakė, kad karas ir neapykanta yra gerai. Kiekvienas sutinka, kai sakoma, kad geriausia yra meilė ir gerumas.

Meilė pasireiškia veiksmais, ne vien tik žodžiais - juk šie vieni neturi poveikio. Kad meilė apreikštų savo galią, turi būti tikslas, priemonė, priežastis.

Yra daug būdų išreikšti meilės principą; yra meilė šeimai, šaliai, rasei, yra politinis entuziazmas, yra meilė tarnauti visuomenės labui. Tai vis būdai ir priemonės, kaip parodyti meilės galią. Be jų meilė būtų nematoma, negirdima, nejauciama - iš viso neišreiškiama, neapreikšta! Vanduo parodo savo galią įvairiais būdais - numalšindamas troškulį, priversdamas sėklą augti ir taip toliau. Anglis, vieną savo pradų išreiškia kaitra, o viena elektros galių - mato ma šviesoje. Jei nebūtų nei dujų, nei elektros, pasaulio naktys būtų nežvelgiama tamsa! Taigi todėl meilės apsisireikšimui būtina turėti priemonę, priežastį, tikslą, reiškimo būdą.

Mes turime rasti būdą skleisti meilę tarp žmonijos vaikų. Meilė yra neapibrėžta, beribė, begalinė. Materialūs daiktai yra riboti, apibrėžti, išbaigti. Jūs negalite pakankamai išreikšti beribės meilės ribotomis priemonėmis.

Tobulai meilei reikia nesavanaudiškų instrumentų, visiškai išlaisvintų nuo visų pančių. Meilė šeimai yra ribota, nes kraujo ryšys nėra pats stipriausias. Dažnai tos pačios šeimos nariai nesutaria, ar net nekenčia vienas kito.

Patriotinė meilė yra ribota, nes meilė vienai šaliai sukelia neapykantą kitoms, todėl ji nėra tobula meilė! Tėvynainiai taip pat neišvengia vaidų tarpusavyje.

Meilė rasei yra ribota; nors rasė yra tam tikra sąjunga, bet to neužtenka. Meilė neturi būti apibrėžta ribomis! Meilė mūsų pačių rasei gali sukelti neapykantą kitoms, be to, netgi tos pačios rasės žmonės dažnai nemėgsta vienas kito.

Politinė meilė taip pat yra apribota vienos partijos neapykanta kitai, ši meilė yra labai suvaržyta ir netikra.

Meilė tarnauti visuomenės labui yra taip pat nepastovi, dažnai iškyla varžybos, kurios veda į pavydą, kol galų gale meilę pakeičia neapykanta. Prieš keletą metų Turkija ir Italija palaikė draugystės ir politinio supratimo ryšius, dabar

jos kariauja!

Visi šie meilės ryšiai yra netobuli. Aišku, materialių išbaigtų ryšių neužtenka, kad jie pakankamai išreikštų visuotinę meilę.

Didžios nesavanaudiškos meilės žmonijai nesaisto jokie netobuli, pusiau savanaudiški ryšiai; tai vienintelė tobula meilė, įmanoma visai žmonijai, ir gali būti pasiekta tik Dieviškosios Dvasios galia. Jokia žemės jėga negali pasiekti visuotinės meilės.

Susivienykimė visi šioje Dieviškos Meilės galioje. Stenkimės visi augti Tiesos Saulės šviesoje ir atspindėti šią švytinčią meilę visiems žmonėms, tegu taip susivienija jų širdys, kad jie galėtų amžinai gyventi beribėje meilėje.

Prisiminkite šiuos žodžius, kuriuos aš jums kalbu, kol esu su jumis Paryžiuje. Aš karštai raginu jus: te nekausto jūsų širdžių šio pasaulio materialūs daiktai; aš įpareigoju jus, neatsigulkite patenkinti į nerūpestingumo lovas, kaip materijos kaliniai, bet pakilkite ir išsilaisvinkite iš jos grandinių.

Gyvulių kūrinija yra materijos belaisvė, Dievas laisvę atidavė žmogui. Gyvūnas negali išvengti gamtos įstatymų, tuo tarpu žmogus gali kontroliuoti juos, nes, nors ir būdamas dalis gamtos, jis gali pakilti virš jos.

Šventosios Dvasios galia, apšviesdama žmogaus protą, leido jam atrasti būdus, kaip natūralius įstatymus pajungti savo valiai. Jis skraido ore, plaukioja jūra ir netgi po vandeniu.

Visa tai įrodo, kad žmogaus protui buvo leista išsilaisvinti iš gamtos varžtų ir atskleisti daugelį jos paslapčių. Žmogus, tam tikru mastu, sutraukė materijos grandines.

Šventoji Dvasia suteiks žmogui dar didesnių galių, jei tik jis sieks dvasios dalykų ir stengsis suderinti savo širdį su beribe Dieviškąja Meile.

Jei mylite savo šeimos narij ar tėvynainj, tebūnie ta meilė su Beribės Meilės spinduliu! Tebūnie tai Dieve, ir Dievui! Jei jūs pastebėtumėte turint ką Dievo savybių, mylėkite tą žmogų, nesvarbu ar jis iš jūsų, ar iš kitos šeimos. Suteikite neribotos meilės šviesą kiekvienai būtybei, kurią sutinkate, ar būtų ji jūsų šalies, rasės, politinės partijos, ar bet kurios kitos tautos, spalvos ar politinių įsitikinimų. Dangus palaikys jus, jei jūs rinksite šias išsklaidytas pasaulio tautas po Visagalio vienybės skliautu.

Jūs būsite Dievo tarnai, gyvenantys arti Jo, Jo dieviškieji pagalbininkai, padedantys visai žmonijai. Visai žmonijai! Kiekvienai žmogiškai būtybei! Niekada neužmirškite šito!

Nesakykite, kad jis yra italas, prancūzas, amerikietis ar anglas, prisiminkite tik, kad jis Dievo sūnus, Aukščiausiojo tarnas, žmogus! Visi yra žmonės! Užmirškite tautas, visi yra lygūs Dievo akyse!

Užmirškite savo ribas, ir pas jus ateis Dievo pagalba. Užmirškite save. Dievo pagalba tikrai ateis!

Jei jūs šauksitės Dievo Gailestingumo, trokšdami būti sustiprinti, jūsų stiprybė padidės dešimteriopai.

Pažiūrėkite į mane - juk esu toks silpnas, bet pakako jėgų, suteiktų man, kad atvykčiau pas jus: vargšas Dievo tarnas, kuriam teko atnešti jums šią žinią! Aš nepasiliksiu pas jus ilgam! Niekad negalima galvoti apie savo silpnumą, tai yra Šventosios Dvasios Meilės jėga, kuri suteikia galią mokyti. Mintis apie mūsų silpnumą atneša tik neviltį. Mes turime pakilti aukščiau, nei žemiškos mintys, turime atsiskirti nuo visų materialių idėjų, geisti dvasios dalykų, atkreipti savo akis į amžiną dosnųjį Visagalio Gailestingumą, kuris pripildys mūsų sielas laimės džiaugsmingai vykdyti Jo įsaką: "Mylėkite vienas kitą".

‘ABDU’L BAHÁ ĮKALINIMAS

Avenue de Camoëns 4,
Trečiadienis, spalio 25 d.

Aš labai apgailestauju, kad priverčiau jus laukti šiandien rytą, bet per trumpą laiką aš turiu tiek daug padaryti Dievo Meilės tikėjimui.

Jūs nepriekaištaujaite, nors teko šiek tiek palaukti, kad pamatytumėt mane. Aš taip pat laukiau daugybę metų kalėjime, kad galėčiau atvykti ir matyti jus dabar.

Galų gale, tebūnie pagarbintas Dievas, kad mūsų širdys visada yra santarvėje ir kad vienas tikslas jas traukia - tai Dievo Meilė. Argi Karalystės Dosnumas nėra viena grandinė sujungęs mūsų troškimų, mūsų širdžių, mūsų dvasių? Mūsų maldos, argi jos ne tam, kad visi žmonės susirinktų kartu harmonijoje? Taigi ar mes ne visuomet kartu?

Vakar vakare aš grįžau namo iš Monsieur Drefus namų labai pavargęs, bet aš neužmigau, o gulėjau galvodamas. Aš sakiau, o Dieve, aš esu čia Paryžiuje! Kas yra Paryžius ir kas esu aš? Aš niekad nė nesapnavau, kad iš savo kalėjimo tamsybės galėsiu atvykti pas jus, nors, kai jie perskaitė man nuosprendį, aš nepatikėjau. Jie pasakė man, kad Abdu’l-Hamid nuteisė mane amžinam įkalinimui. Ir aš atsakiau: “Tai neįmanoma! Visada aš nebūsiu kalinys. Jei Abdu’l-Hamid būtų nemirtingas, būtų galėjęs paskirti tokį nuosprendį. Vieną dieną aš neabejotinai išsilaisvinsiu. Mano kūnas gali būti belaisvis laikinai, bet Abdu’l-Hamid neturi galios mano dvasiai - ji yra laisva - todėl negali būti įkalinta”.

Dievo Galia išlaisvintas iš kalėjimo, aš sutinku Dievo draugus čia, ir aš esu dėkingas Jam.

Išplatinkime Dievo tikėjimą, dėl kurio aš patyriau persekiojimus.

Kokia privilegija, kad galime susitikti čia laisvėje. Kokie mes laimingi, nes Dievas nusprendė, kad dirbtume kartu dėl Karalystės atėjimo!

Ar jūs esate patenkinti, sulaukę tokio svečio, kuris buvo išlaisvintas iš kalėjimo, kad perduotų šlovingąją Žinią jums? Jis, kuris niekad nedrįso pagalvoti, kad toks susitikimas įmanomas! Dabar per Dievo Mėlonę, per Jo nuostabiąją Galią aš, kuris buvau pasmerktas amžinam įkalinimui tolimame Rytų mieste, esu čia, Paryžiuje, ir kalbu su jumis!

Nuo šio laiko mes visad būsimės kartu; širdimi, siela ir dvasia verždamiesi į darbą, kol visi žmonės susirinks kartu po Karalystės skliautu dainuodami taikos dainas.

DIDŽIAUSIA DIEVO DOVANA ŽMOGUI

Kėtvirtadienis, spalio 26 d.

Didžiausia Dievo dovana žmogui yra intelektas, arba supratimas. Supratimas yra ta galia, kuri leidžia žmogui įgyti žinių apie kai kurias kūrinių karalystes ir įvairias egzistavimo pakopas, taip pat ir apie daug ką, kas yra nematoma.

Turėdamas šią dovaną, žmogus yra visų ankstesnių kūrimų suma - Jis gali susisiekti su šiomis karalystėmis, ir, dažnai pasinaudodamas šia dovana, per savo mokslines žinias gali pasiekti pranašiško įžvalgumo.

Intelektas iš tiesų yra pati vertingiausia dovana, suteikta žmogui Dieviškojo Dosnumo. Tik žmogus, vienas iš visų sukurtų daiktų, turi šią nuostabią galią.

Visi kūriniai, buvę prieš žmogų, yra ribojami griežtų gamtos įstatymų. Didžioji saulė, daugybė žvaigždžių, vandenynai ir jūros, kalnai, upės, medžiai ir visi gyvūnai, didelį ir mažį, - niekas negali nepaklusti gamtos įstatymams.

Žmogus vienas turi laisvę ir savo supratimu ir intelektu gali kontroliuoti ar pritaikyti savo reikmėms kai kuriuos

natūralius įstatymus. Savo intelekto galia jis atrado priemones, kuriomis jis ne tik raižo didžiulius kontinentus greitaisiais traukiniais ar kerta plačius vandenynus laivais, bet ir kaip žuvis nardo po vandeniu povandeniniais laivais ar kaip paukštis skraido ore lėktuvais.

Žmogui pavyko panaudoti elektrą net keliems tikslams - šviesai, judėjimo jėgai gauti, persiųsti žinias iš vieno žemės galo į kitą, su elektra jis netgi gali girdėti balsą už daugybės mylių!

Šia supratimo ar intelekto dovana jis gali panaudoti saulės spindulius, kad nupaveiksluotų žmones ir daiktus, ir netgi pamatytų tolimų dangiškų kūnų formas. Mes matome, kiek daug būdų išrado žmogus, kuriais gali palenkti gamtos galias savo valiai.

Ir kaip skaudu matyti, kai žmogus naudoja Dievo jam suteiktą dovaną tam, kad kurtų karo įrankius, sulaužydamas Dievo Įsaką "Nežudyk" ir nepaklusdamas Kristaus įsakymui "Mylėkite vienas kitą".

Dievas suteikė šią galią žmogui, kad ji būtų naudojama civilizacijos pažangai, žmonijos gėriui, meilei, santarvei ir taikai. Bet žmogus pasirenka griovimą, o ne statymą, ne-teisybę ir spaudimą, neapykantą, nesantą ir niokojimą, sau artimų sutvėrimų naikinimą, nors Kristus įsakė juos mylėti, kaip pačius save!

Aš tikiu, kad jūs savo supratimą naudosite remti žmonijos vienybei ir ramybei, teikti apšvietimą ir civilizaciją žmonėms, kurti meilę visur aplink save ir skatinti visuotinę taiką.

Studijuokite mokslus, įgykite vis daugiau ir daugiau žinių. Aišku, mokytis galima iki savo gyvenimo galo! Visada naudokite savo žinias kitų labui, kad nuo šios gražuolės Žemės veido išnyktų karai ir iškiltų šlovingas taikos ir santarvės pastatas. Stenkitės, kad jūsų aukšti idealai būtų įgy-

vendinti Dievo Karalystėje tiek Žemėje, tiek ir Danguje.

DEBESYS, KURIE TEMDO TIESOS SAULĘ

Avenue de Camoëns 4,
Penktadienio rytas, spalio 27 d.

Šiandien puiki diena, oras tyras, šviečia saulė ir nei miglos, nei debesys netemdo jos spindėjimo. Kaip šie nuostabūs spinduliai prasiskverbia į visas miesto dalis, taip ir Tiesos Saulė gali prasiskverbti į žmonių protus.

Kristus sakė: „Jie pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį Dangaus debesyse!“¹

Bahá'u'lláh sakė: „Kai Kristus atėjo pirmą kartą, Jis atėjo ant debesų.“² Kristus sakė, kad Jis nužengė iš padangių, iš Dangaus - kad Jis atėjo iš Dievo - nors Jis ir gimė iš Marijos, savo Motinos. Kai Jis paskelbė, kad nužengė iš Dangaus ant debesų, aišku, tai nereiškė, kad iš mėlyno dangaus skliauto, bet iš Dievo karalystės Danguje. Kaip debesys trukdo šviesti saulei, taip ir žmonijos pasaulio debesys paslėpė nuo žmonių akių Kristaus Dieviškumą.

Žmonės sakė: „Jis yra iš Nazareto, gimęs iš Marijos, mes pažįstame Jį ir pažįstame Jo brolius. Ką Jis gali reikšti? Ką Jis sako? Kad Jis atėjo iš Dievo?“

Kristaus kūną pagimdė iš Marija iš Nazareto, bet Jo Dvasia buvo iš Dievo. Jo žmogiškojo kūno sugebėjimai buvo riboti, bet Jo dvasios stiprybė buvo didžiulė, beribė, neišmatuojama.

Žmonės klausė: „Kodėl Jis sako, kad yra iš Dievo?“. Jei jie būtų supratę Kristaus tikrovę, tai būtų suvokę ir tai,

---

¹ Šv. Matas XXIV, 30. Šv. Matas XVI, 27

² Šv. Jonas III, 13

kad Jo žmogiškasis kūnas buvo debesis, paslėpęs Jo Dieviškumą. Pasaulis matė tik Jo žmogiškąją formą, dėl to ir stebėjosi, kaip Jis “galėjo nužengti iš Dangaus”.

Bahá'u'lláh sakė: “Kaip debesisys paslepia saulę ir dangų nuo mūsų žvilgsnio, taip ir Kristaus žmogiškumas paslėpė nuo žmonių Jo Dieviškąsias savybes.”

Aš tikiu, kad jūs neaptemdytomis akimis atsisuksite į Tiesos Saulę nepaisysite žemės dalykų ir kad jūsų širdys nebus sužavėtos beverčiais ir praeinančiais pasaulio malonumais. Tė ši Saulė suteikia jums savo jėgą, tada prietarų debesisys neuždengs Jos spindesio! Tada Saulė jums bus be debesų.

Įkvėpkite tyro oro. Pasidalinkite, kiekvienas ir visi, Dangaus Karalystės Dieviškąjį Dosnumą. Tė pasaulis jums netrukdo, slėpdamas tiesą nuo jūsų akių, kaip Kristaus žmogiškasis kūnas paslėpė Jo Dieviškumą nuo Jo dienų žmonių. Įžvelkite Šventąją Dvasią, kad nušvistų ir jūsų širdys ir galėtumėte atpažinti Tiesos Saulę, šviečiančią pro visus materialius debesis, tvindančią visatą savo spindesiu.

Tė kūno dalykai neužtemdo Dangiškosios Dvasios šviesos, kad per Dieviškąjį Dosnumą jūs su Dievo vaikais galėtumėte įžengti į Jo amžinąją karalystę.

Tai mano malda už jus visus.

RELIGINIAI PRIETARAI

Spalio 27 d.

Bahá'u'lláh mokymo pagrindas yra žmonijos vienybė ir Jo didžiausias troškimas buvo, kad žmonių širdyse apsigyventų meilė ir draugiškumas.

Kadangi Jis ragino žmones atsikratyti kovos ir neapykantos, aš noriu paaiškinti jums pagrindinę nesantaikos tarp tautų priežastį. Pagrindinis dalykas yra tas, kad religiniai

lyderiai ir mokytojai iškraipo religiją. Jie verčia savo pasekėjus tikėti, kad tik jų religijos forma yra vienintelė patinkanti Dievui, o visų kitų tikybų pasekėjai yra pasmerkti Visa Mylinčio Tėvo ir atskirti nuo Jo Gailestingumo ir Malonės. Todėl tarp tautų ir iškyla nesutarimai, panieka, ginčai ir neapykanta. Jei būtų sunaikinti šie religiniai prietariai, tautos netrukus džiaugtųsi taika ir santarve.

Kartą aš buvau Tiberijoje, kur žydai turi Šventyklą. Aš buvau apsistojęs name priešais Šventyklą, iš ten mačiau ir girdėjau rabi kalbantį žydų susirinkimui, o jis kalbėjo taip: "O žydai, jūs iš tiesų esate Dievo žmonės! Visos kitos rasės ir religijos yra iš velnio. Dievas jus sukūrė Abraomo palikuonimis ir Jis suteikė jums savo palaiminimus. Jums Dievas atsiuntė Mozę, Jokūbą, Juozapą ir daug kitų didžių pranašų. Šie pranašai, vienas ir visi, buvo jūsų rasės.

Dėl jūsų Dievas sunaikino faraono jėgą ir privertė išdžiūti Raudonąją jūrą, taip pat jums iš dangaus Jis atsiuntė maną, kad tai taptų jūsų maistu, jums iš akmenuotos uolos suteikė vandens, kad numalšintų troškulį. Jūs tikrai esate išrinktieji Dievo žmonės, jūs esate aukštesni už visas Žemės rases! Todėl visos kitos rasės yra nepakenčiamos Dievui ir Jo pasmerktos. Iš tiesų jūs valdysite ir pajungsite pasaulį, ir visi žmonės taps jūsų vergais.

Nesusiterškite bendraudami su žmonėmis, kurie ne jūsų religijos, nedraugaukite su tokiais žmonėmis"

Kai rabis pabaigė savo iškalingąją paskaitą, jo klausytojai buvo prisipildę džiaugsmo ir pasitenkinimo. Neįmanoma apsaityti jų laimės!

Deja! Tai suklaidintieji, kurie sukelia skaidymąsi ir neapykantą žemėje. Šiandien yra milijonai žmonių, dar tebe-garbinančių stabus, o didžiosios pasaulio religijos kariauja tarp savęs. Krikščionys ir musulmonai ginčijasi 1300 metų, o tereikia tiek nedaug pastangų, kad ginčiai būtų išspręsti

ir tarp jų įsiviešpatautų taika ir harmonija, o pasaulis pailsėtų!

Korane skaitome, ką Mahometas kalbėjo savo pasekėjams:

“ - Kodėl jūs netikite Kristumi ir Evangelija? Kodėl jūs nepripažįstate Mozės ir Pranašų, kodėl Biblijos nelaikote Dievo Knyga? Iš tiesų Mozė buvo kilnus Pranašas, o Jėzus - pripildytas Šventosios Dvasios. Jis atėjo į pasaulį per Dievo Galią, gimė iš Šventosios Dvasios ir iš Mergelės Marijos. Marija, Jo motina, buvo Danguos Šventoji. Ji leido savo dienas meldamasi Šventykloje ir maistas jai buvo atsiųstas iš aukščiau. Jos tėvas, Zacharijas, atėjo ir paklausė jos, iš kur atėjo maistas, ir Marija atsakė: “Iš aukštybių”. Dievas tikrai išaukštino Mariją virš visų kitų moterų.”

To Mahometas mokė savo žmones apie Jėzų Kristų ir kitus Pranašus ir priekaištavo, kad žmonės per mažai tiki šiais didžiais Mokytojais. Jis suteikė jiems teisybės ir pakantumo pamokas. Mahometas buvo atsiųstas Dievo, kad dirbtų tarp žiaurios ir necivilizuotos, lyg laukiniai žvėrys, tautos. Jie neturėjo nė jokio supratimo, nė jokių meilės, simpatijos ar užuojautos jausmų. Moterys buvo taip pažemintos ir paniekintos, kad vyras savo dukterį galėjo palaidoti gyvą ir vergėmis laikyti tiek žmonių, kiek tik norėjo.

Tokiems, pusiau laukiniams, žmonėms su savo dieviškąja Žinia buvo atsiųstas Mahometas. Jis mokė žmones, kad nedera garbinti stabų, o reikia gerbti Kristų, Mozę ir Pranašus. Per Jį tie žmonės tapo šviesesni ir civilizuotesni, pakilo iš to liūno, kuriame Jis juos rado. Argi tai nebuvo geras darbas, vertas visų pagyrimo, pagarbos ir meilės?

Perskaitykite Viešpaties Kristaus Evangeliją ir pripažinkite, kokia ji šlovinga! Dar ir šiandien žmonės neįstengia suvokti jos neįkainojamo grožio ir klaidingai aiškina jos išminties žodžius.

Kristus uždraudė karą! Kai Jo mokinys Petras, norėdamas apginti savo Viešpatį, nupjovė ausį Aukščiausiojo Kunigo tarnui. Kristus tarė jam: "Įkišk savo kardą į makštį".¹ Nors Viešpats aiškiai nurodė, kaip reikia tarnauti, žmonės vis dar ginčijasi, kelia karus ir žudo vienas kitą, o Jo patarimai ir mokymai atrodo visai užmiršti.

Todėl nereikia priskirti blogų pasekėjų darbų jų Mokytojams ir Pranašams. Jei kunigai, mokytojai ir žmonės gyvena gyvenimus, kurie prieštarauja jų pasirinktai religijai, argi tai Kristaus ir kitų Mokytojų kaltė?

Islamo žmonės buvo mokomi suvokti, kad Kristus atėjo iš Dievo ir gimė iš Dvasios ir kad Jis turi būti šlovinamas visų žmonių. Mozė buvo Dievo pranašas ir savo dieną apreiškė Dievo Knygą žmonėms, pas kuriuos Jis buvo atsiųstas.

Mahometas atpažino aukščiausiąjį Kristaus kilnumą, Mozės ir kitų Pranašų didingumą. Jei tik visas pasaulis pripažintų Mahometo ir visų Dangaus siųstų Mokytojų didybę, kovos ir nesantaika išnyktų nuo Žemės veido, o Dievo Karalystė ateitų žmonėms. Islamo žmonės, kurie šlovina Kristų, tikrai nesizemina taip darydami.

Kristus buvo krikščionių Pranašas, Mozė - žydų, tai kodėl kiekvieno Pranašo pasekėjai nepripažįsta ir negerbia kitų Pranašų? Jei tik žmonės išmoktų pakantumo, supratimo ir broliškos meilės pamoką, pasaulio vienybė greitai būtų įgyvendinta.

Bahá'u'lláh nugyveno savo gyvenimą, dėstydamas šią Meilės ir Vienybės pamoką. Todėl atmeskime visus prietarus ir nepakantumą, visa širdimi ir siela siekime supratimo ir vienybės tarp krikščionių ir musulmonų.

---

¹ Šv. Jonas XVIII, II

DIEVO PALANKUMAS ŽMOGUI

Avenue Camoëns 4

Spalio 27 d.

Dievas vienas tvarko visus dalykus ir yra visų galingiausias.

Kodėl tada jis siunčia išbandymus savo tarnams?

Žmonių išbandymai yra dviejų rūšių:

a) Jo paties veiksmų pasekmės. Jei žmogus valgo per daug, jis sutrikdo savo virškinimą, jei vartoja nuodus, susserga arba numiršta. Jei žmogus azartiškai lošia, jis praranda savo pinigus, jei per daug geria, jis netenka pusiausvyros. Visas šias kančias žmogus suteikia pats sau, ir visiškai aišku, kad tam tikros nelaimės yra mūsų pačių veiksmų rezultatas;

b) Kitos kančios yra tos, kurios tenka Dievui ištikimiesiems. Pažiūrėkite, kokių sielvartus iškentė Kristus ir Jo Apaštalai!

Tie, kurie daugiausia kenčia, pasiekia didžiausio tobulumo.

Tie, kurie nori daug kentėti dėl Kristaus, turi įrodyti savo nuoširdumą; tie, kurie skelbia, kad didžiai trokšta aukotis, tą įrodyti gali tik poelgiais. Jobas įrodė savo atsidavimą Dievo Meilei, būdamas ištikimas tiek didžioje nelaimėje, tiek ir gyvenimo gerovėje. Kristaus Apaštalai, kurie kantriai kentė išbandymus ir sielvartus, argi jie neįrodė savo ištikimybės? Argi jų ištvermingumas nebuvo geriausias įrodymas?

Šios kančios dabar baigtos.

Caiaphas gyveno patogų ir laimingą gyvenimą, o Petro gyvenimas buvo pilnas sielvartų ir išbandymų, kuriam iš šių dviejų reikia labiau pavydėti? Aišku, dabar mes pasirinktume Petro kelią, nes jis pelnė nemirtingą gyvenimą, o

Caiaphas užsitarnavo amžiną gėdą. Petro išbandymai parodė jo atsidavimą. Bandymai yra Dievo palankumas, už kurį mes turime Jam dėkoti. Nelaimės ir sielvartai neateina mums atsitiktinai, jie yra siunčiami mums Dieviškojo Gailestingumo, dėl mūsų pačių tobulėjimo.

Kai žmogus laimingas, jis gali užmiršti savo Dievą, bet kai ateina nelaimės ir jį apima sielvartas, tada jis prisimena savo Tėvą, Kuris yra Dauguje ir Kuris gali išvaduoti nuo pažeminimų.

Žmogus, kuris nekenčia, nepasiekia tobulumo. Medis, labiausiai sodininko nugenėtas, vasarai atėjus pražysta gražiausiais žiedais ir subrandina daugiausiai vaisių.

Darbininkas arī žemę plūgu ir iš tos žemės kyla gausus derlius. Kuo žmogus tyresnis, tuo didesnis yra jo dvasinių savybių derlius. Karys nebus geras generolas, kol jis nebus kovojęs nuožmiausiame mūšyje ir negavęs giliausių žaizdų.

Dievo Pranašų malda visada buvo ir tebėra: “O Dieve, aš trokštu paaukoti savo gyvybę kelyje į Tave! Aš noriu išlieti savo kraują dėl Tavęs ir paaukoti didžiausią auką”.

GROŽIS IR HARMONIJA ĮVAIROVĖJE

Spalio 28 d.

Visų Kūrėjas yra Vienas Dievas.

Iš to paties Dievo visi kūriniai iškilo į būtį, ir Jis yra vienintelis tikslas, kurio siekia visa gamta. Šis suvokimas buvo išreikštas Kristaus žodžiais, kai Jis sakė: “Aš esu Alfa ir Omega, pradžia ir pabaiga”. Žmogus yra Kūrinių suma, o tobulas žmogus yra užbaigtos Kūrėjo minties -Dievo Žodžio - išraiška.

Pažvelkite į sutvertų daiktų pasaulį, kokie įvairūs ir skirtingi jie yra giminėje, nors ir vienos bendros kilmės. Visi

matomi skirtumai yra išoriniai, formos ar spalvos. Taip yra visoje gamtoje.

Pažiūrėkite į gražų sodą pilną gėlių, krūmų ir medžių. Kiekviena gėlė yra vis kitokia: turi tik jai būdingą žavesį ir grožį, skleidžia tik jai būdingą kvapą ir švyti tik jai būdingomis spalvomis. Taip pat ir medžiai, kokie jie įvairūs savo dydžiu, augimu, lapija ir kokius skirtingus vaisius jie veda! Bet visos šios gėlės, krūmai ir medžiai išaugo iš tos pačios žemės, ta pati saulė švietė jiems ir tie patys debesys nešė lietų.

Taip pat yra ir su žmonija. Ją sudaro daugybė rasių, o tas rases dar daugiau tautų, kurių atstovai yra skirtingų spalvų: baltos, juodos, geltonos, rudos ar raudonos, bet jos visos yra atėjusios iš to paties Dievo ir visos Jam tarnauja. Ši įvairovė tarp žmogaus vaikų, nelaimei, turėjo ne tą patį poveikį, kaip augalų kūrinyje, kur pasirodžiusi dvasia yra harmoningesnė. Tarp žmonių egzistuoja įvairios priešiskumo formos, o tai ir sukelia karus bei neapykantą tarp skirtingų žemės tautų. Tokie menki skirtumai, kaip kilmės, taip pat verčia žmones naikinti ir žudyti vienas kitą. Deja, kad tai būtų tik tiek! Verčiau atsigręžkime į įvairovės, į harmonijos grožį ir pasimokykime iš augalų kūrinių. Jei žiūrėtumėte į sodą, kuriame visi augalai yra vienodos formos, spalvos ir kvapo, jis visai neatrodytų gražus, bet greičiau monotoniškas ir nuobodus. Gėlynas, kuris malonina akį ir džiugina širdį, yra toks, kuriame viena šalia kitos auga visų atspalvių, formų ir kvapų gėlės, juk tik džiaugsmingas spalvų kontrastas suteikia joms žavumą ir grožį. Taip pat yra ir su medžiais. Vaisių sodas, pilnas įvairių vaismedžių ir skirtingų krūmų tikrai yra nepaprastai gražus. Tik įvairovė ir skirtingumas sudaro jų žavumą; kiekviena gėlė, kiekvienas medis, kiekvienas vaisius, būdamas ir savaime gražus, parškina kitų savybių skirtumus ir atskleidžia kiekvieno ir

visų ypatingą grožį.

Taip turėtų būti ir su žmogaus vaikais! Žmonių šeimos įvairovė turi būti meilės ir harmonijos priežastis, kaip ir muzikoje, kur daug skirtingų garsų sudaro tobulą akordą. Todėl, kai sutinkate kitos rasės ar spalvos žmogų, nežiūrėkite į jį įtariai ir neįsitraukite į savo tradicijų kiautą, verčiau būkite malonūs ir parodykite jiam gerumą. Galvokite apie juos lyg apie skirtingų spalvų rožes, augančias gražiai-me žmonijos sode, ir džiaukitės būdami tarp jų.

Taip pat elkitės ir tada kai susitinkate su tais, kurių nuomonės skiriasi nuo jūsų, nenusukite savo veido. Visi siekia tiesos, ir daug kelių į ją veda. Tiesa turi daug išraiškų, bet ji visada yra viena.

Neleiskite, kad nuomonių skirtumas ar minčių įvairumas atskirtų jus nuo artimų žmonių ar sukeltų ginčus, neapykantą ir kovą jūsų širdyse. Verčiau uoliai siekite tiesos ir susidraugaukite su visais žmonėmis.

Kiekvienas pastatas yra pastatytas iš daugybės skirtingų akmenų, bet visi jie taip susieti, kad jei išluptume vieną, nukentėtų visas pastatas; jei vieną įdėsime netinkamą, visas statinys išeis netobulas. Bahá'u'lláh nubrėžė vienybės ratą, Jis iškėlė sumanymą suvienyti visas tautas ir surinkti jas po visuotinės vienybės skliautu. Tai yra Dieviškojo Dostumo darbas ir mes visa širdimi ir siela turime stengtis, kad įtvirtintume vienybės tikrovę tarp mūsų, ir jei dirbsime, stiprybė mums bus suteikta. Palikime savanaudiškas mintis ir siekime būti paklusnūs ir nuolankūs tik Dievo Valiai. Tik šiame kelyje mes tapsime Dievo karalystės piliečiais ir pasieksime Amžinąjį Gyvenimą.

TIKROJI PRANAŠYSČIŲ APIE KRISTAUS ATĖJIMĄ PRASMĖ

Spalio 30 d.

Biblijoje buvo išpranašauta apie Kristaus atėjimą. Žydai vis dar laukia ateinant Mesijo ir dieną naktį meldžia Dievą, kad pagreitintų Jo atėjimą.

Kai atėjo Kristus, jie pasmerkė ir nužudė Jį, sakydami: “Tai nėra tas, kurio mes laukiame. Klausykite, kai ateis Mesijas, ženklai ir stebuklai patvirtins, kad Jis iš tiesų yra Kristus. Mes žinome ženklus ir sąlygas, o jie dar nepasirodė. Mesijas kils iš nežinomo miesto. Jis sėdės Dovydo soste ir ateis su plieno kardu, ir valdys su geležies skeptru! Jis įvykdys Pranašų įstatymą, Jis nukariaus Rytus ir Vakarus ir pašlovins savo išrinktąją žydų tautą. Su savim Jis atsineš taikos valdžią, per kurią net gyvuliai nustos būti priešiški žmogui. Pamatysite, kaip vilkas ir ėriukas gers iš to paties šaltinio, o liūtas ir elnė gulės toje pačioje ganykloje, gyvatė ir pelė dalinsis tuo pačiu lizdu ir visi Dievo tvariniai bus ramybėje”.

Pagal žydus Jėzus Kristus neišpildė nė vienos šių sąlygų - nors jų akys žiūrėjo, bet neįstengė pamatyti.

Jis atėjo iš Nazareto, ne iš nežinomos vietos. Rankoje Jis nesinešė ne tik kardo, bet netgi neturėjo lazdos. Jis nesėdėjo Dovydo soste, Jis buvo neturtingas žmogus. Jis pertvarkė Mozės Įstatymą ir nesilaikė Šeštosios Dienos. Jis nenukariavo Rytų ir Vakarų, bet pats buvo romėnų įstatymų pavaldinys. Jis neišaukštino žydų, o mokė lygybės ir brolybės ir smerkė fariziejų raštininkus. Jis neatnešė taikos valdžios, o Jo gyvenimo metu neteisybė ir žiaurumas taip išaugo, kad net Jis pats tapo jų auka ir mirė gėdinga mirtimi ant kryžiaus.

Taip galvojo ir kalbėjo žydai, nes jie nesuprato nei Raš-

tų, nei Didžiosios Tiesos, esančios juose. Raidės jie mokėjo mintinai, tik jų gaivinančios dvasios jie nesuprato nė žodžio.

Paklauskite, aš jums paaiškinsiu šią prasmę. Nors Jis atėjo iš Nazareto, kuris buvo žinoma vieta, Jis taip pat atėjo iš Dangaus. Jo kūnas gimė iš Marijos, bet Jo Dvasia atėjo iš Dangaus. Kardas, kurį Jis nešėsi, buvo Jo kalbos kardas, kuriuo jis atskyrė gėrį nuo blogio, tiesą nuo melo, atsidavimą nuo neištikimybės ir šviesą nuo tamsos. Jo Žodis iš tiesų buvo aštrus kardas! Sostas, kuriame Jis sėdėjo, buvo Amžinybės Sostas, kuriame Kristus viešpatauja amžinai, dangiškasis sostas, ne žemiškasis, nes žemės dalykai išnyksta, o dangišieji nesibaigia. Jis paaiškino ir papildė Mozės Įstatymą ir įgyvendino Pranašų Įstatymą. Jo žodis nukariavo Rytus ir Vakarus. Jo Karalystė yra amžina. Jis išaukštino tuos žydus, kurie atpažino jį. Jie buvo prastos kilmės vyrai ir moterys, bet ryšys su Juo padarė juos didžiais ir suteikė amžinąją garbę. Gyvūnai, turėję gyventi kartu, reiškia skirtingas sekas ir rases, kurie, nors anksčiau kariavo, dabar gyvena meilėje ir santarvėje, kartu gerdami gyvybės vandenį iš Amžinojo Kristaus Šaltinio.

Taip visos dvasinės pranašystės apie Kristaus atėjimą buvo išpildytos, bet žydai užmerkė savo akis, kad negalėtų matyti, ir užsikimšo ausis, kad negalėtų girdėti, ir Dieviškoji Kristaus Tikrovė praėjo pro juos neišgirsta, nemylima ir neatpažinta.

Lengva skaityti Šventuosius Raštus, bet tik švaria širdim ir tyru protu galima suprasti jų tikrąją prasmę. Paprašykime Dievo, kad leistų mums suprasti Šventas Knygas. Melskimės, kad akys matytų ir ausys girdėtų, o širdys trokštų taikos.

Dievo amžinasis Gailestingumas yra neišmatuojamas. Jis visada pasirinkdavo tas sielas, kurioms Jis išliedavo sa-

vo širdies Dieviškąjį Dosnumą, kurių protus Jis nušviesdavo dangiškojo šviesa, kurioms Jis apreikšdavo savo šventąsias paslaptis ir prieš jų akis laikydavo skaidrų Tiesos Veidrodį. Tai Dievo pasekėjai, o Jo gerumas neturi ribų. Jūs, kurie esate Aukščiausiojo tarnai, taip pat galite būti pasekėjai. Dievo lobynai yra beribiai.

Dvasia, dvelkianti iš Šventųjų Raštų, yra maistas visiems alkstantiems. Dievas, Kuris suteikė apreiškimą savo Prašams, tikrai gausiai duos kasdienės duonos tiems, kurie Jo nuolankiai prašo..

ŠVENTOJI DVASIA - TARPINĖ GALIA TARP DIEVO IR ŽMOGAUS

Avenue de Camoëns 4

Spalio 31 d.

Dieviškoji Tikrovė yra Neįsivaizduojama, Beribė, Amžina, Nemirtinga ir Nematoma.

Kūrinijos pasaulis yra ribojamas gamtos įstatymų, išbaigtas ir mirtingas.

Begalinei Tikrovei negalima įsakyti pakilti ar nusileisti. Ji yra virš žmogaus suvokimo, ji negali būti aprašyta žodžiais, kuriais galima nusakyti tik materialaus pasaulio reiškinius.

Todėl žmogui labai reikia tos vienintelės galios, per kurią jis galėtų gauti pagalbą iš Dieviškosios Tikrovės, nes tik ši Galia vienintelė palaiko ryšį su visos gyvybės Šaltiniu.

Tarpininkas reikalingas, kad vieną su kitu susietų du kraštutinumus. Turtai ir skurdas, perteklius ir reikmė - be tarpinės galios tarp šių priešybių porų negalėtų būti jokio ryšio.

Taigi galime sakyti, kad tarp Dievo ir žmogaus turi būti

Tarpininkas, ir tai yra ne kas kita, kaip Šventoji Dvasia, kuri palaiko sukurtos Žemės ryšį su Neįsivaizduojamuoju, su Dieviškąja Tikrove.

Dieviškoji Tikrovė gali būti palyginta su saule, o Šventoji Dvasia - su saulės spinduliais. Kaip spinduliai perduoda saulės šviesą ir šilumą žemei, suteikdami gyvybę visiems sutvertiems daiktams, taip ir Apsireiškimai¹ perduoda Šventosios Dvasios galią iš Dieviškosios Tikrovės Saulės, kad suteiktų šviesą ir gyvybę žmonių sieloms.

Pažvelkite, tarp saulės ir žemės reikalingas tarpininkas, juk saulė nenusileidžia ant žemės ir žemė iki saulės nepakyla. Šis ryšys palaikomas saulės spinduliais, kurie atneša šviesą, šilumą ir karštį.

Šventoji Dvasia yra Šviesa iš Tiesos Saulės, savo beribe galia pernešanti gyvybę ir apšvietimą visai žmonijai, užtvindanti visas sielas Dieviškuoju Spindėjimu, perduodanti Dievo Gailestingumo palaiminimus visam pasauliui. Žemė be saulės spindulių tarpininkavimo negalėtų gauti saulės šviesos ir šilumos.

Taip ir Šventoji Dvasia, Ji pati yra žmogaus gyvenimo priežastis, be Šventosios Dvasios žmogus neturėtų intelekto, jis negalėtų įgyti mokslinių žinių, kurių pagalba daro didžiulę įtaką likusiai kūrinijai. Šventosios Dvasios apšvietimas suteikia žmogui minties galią, kuria jis palenkia gamtos įstatymus savo valiai.

Šventoji Dvasia per Dievo Pranašų tarpininkavimą moko žmogų dvasinių dorybių ir įgalina jį pasiekti Amžinąjį Gyvenimą.

Visus šiuos palaiminimus žmogui atnešė Šventoji Dvasia - iš to galime suprasti, kad Šventoji Dvasia yra tarpinin-

---

¹ Dievo Apsireiškimai

kas tarp Kūrėjo ir kūrinio. Saulės šviesa ir karštis priverčia žemę būti vaisinga ir palaiko gyvybę visame, kas auga, Šventoji Dvasia atgaivina žmonių sielas.

Du didūs apaštalai šv. Petras ir šv. Jonas Evangelistas, kažkada buvo paprasti, kuklūs darbininkai, triūsiantys dėl kasdienės duonos. Šventosios Dvasios Galia jų sielos buvo apšviestos ir jie gavo amžinuosius Viešpaties Kristaus palaiminimus.

DVI ŽMOGAUS PRIGIMTYS

Lapkričio 1 d.

Šiandien Paryžiuje yra džiaugsmo diena! Žmonės švenčia Visų Šventųjų šventę. Kaip jūs manote, kodėl šie žmonės vadinami šventaisiais? Tas žodis yra labai prasmingas. Šventasis yra tas, kuris gyvena tyrą gyvenimą, tas kuris išsilaivino iš visų žmogiškų silpnųjų ir netobulumo.

Žmogus turi dvi prigimtis: dvasinę, arba aukštesniąją, ir materialią, arba žemesniąją, prigimtį. Viena jis priartėja prie Dievo, kita gyvena vien tik šiame pasaulyje. Abiejų šių prigimčių žymės ryškiai matomos žmoguje. Melas, žiaurumas ir neteisybė - visa tai yra jo žemesniosios, materialiosios prigimties savybės. Jo aukštesnios, Dieviškosios prigimties, savybės pasireiškia meile, gailestingumu, gerumu, tiesa ir teisingumu. Šios savybės yra prigimties. Kiekvienas geras įprotis, kiekviena kilni savybė priklauso žmogaus dvasinei prigimčiai, o visas jo netobulumas ir nuodėmingi veiksmai kyla iš materialiosios prigimties. Jei dominuoja žmogaus Dieviškoji prigimtis, turime šventąjį.

Žmogus turi galios daryti ir gera, ir bloga; jei vyrauja galia daryti gera ir polinkis daryti bloga nugalėtas, tada žmogų iš tiesų galime vadinti šventuoju. Bet jei priešingai, jis atmeta Dievo dalykus ir pasiduoda blogio aistroms, ku-

rios užkariauja jį - tada jis yra ne geresnis už paprastą gyvulį.

Šventieji yra žmonės, išsilaisvinę iš materijos pasaulio ir nugalėję nuodėmę. Jie gyvena pasaulyje, bet yra ne jame, nes jų mintys yra jau dvasios pasaulyje. Jie šventai nugyvena savo gyvenimus, o jų poelgiai rodo meilę, teisingumą ir dieviškumą. Jie apšviesti iš aukštybių ir yra tokie ryškūs, lyg žiburiai, šviečiantys tamsoje. Tai ir yra Dievo šventieji. Juk ir Apaštalai, Jėzaus Kristaus pasekėjai, anksčiau buvo tokie, kaip ir kiti žmonės. Juos, kaip ir kitus, traukė pasaulio dalykai ir kiekvienas galvojo tik apie savo paties pranašumą. Apie teisingumą jie nežinojo labai mažai, o Dieviškasis tobulumas tarp jų nebuvo aptinkamas. Bet kai jie pasekė Kristumi ir įtikėjo Juo, nežinojimas užleido vietą supratimui, žiaurumą pakeitė teisingumas, melą - tiesa, tamsybę - šviesa. Buvę žemiškais - tapo dvasingais ir dieviškais, buvę tamsos vaikais, tapo Dievo sūnumis, jie tapo šventaisiais! Todėl stenkitės sekti jų pėdomis, atsisakykite pasaulio dalykų ir bandykite pasiekti Dvasinę Karalystę.

Melskite Dievo sustiprinti jus dieviškomis dorybėmis, kad būtumėte lyg angelai pasaulyje, lyg šviesos švyturiai, apšviečiantys karalystės paslaptis suprantančioms širdims.

Dievas atsiuntė į pasaulį savo Pranašus, kad mokytų ir apšviestų žmonių, paaiškintų jam Šventosios Dvasios Galios paslaptį, įgalintų jį atspindėti šviesą, kad keisdamasis pats taptų vadovu kitiems. Dangiškosios Knygos: Biblija, Koranas ir kiti Šventieji Raštai buvo suteikti Dievo žmogui kaip vadovai Dieviškos dorybės, meilės, teisybės ir taikos kelyje.

Todėl aš ir sakau jums, jei vadovausitės šių Palaimintųjų Knygų patarimais ir tvarkysite savo gyvenimus pagal pavyzdžius, pateiktus jums, tapsite Aukščiausiojo šventaisiais!

MATERIALINĖ IR DVASINĖ RAIDA

Lapkričio 2 d.

'Abdu'l-Bahá kalbėjo:

- Koks gražus šiandien oras: dangus giedras, šviečia saulė, ir nuo to žmogaus širdis tampa laiminga!

Toks giedras ir gražus oras suteikia žmogui naują gyvybę ir jėgų, ir jei žmogus sirgo, savo širdyje jis dar kartą pajuto atsinaujinant džiaugsmingą viltį pasveikti. Visos šios gamtos dovanos liečia tik fizinę žmogaus dalį, nes tik jo kūnas gali gauti materialią naudą.

Jei žmogui sekasi darbas ar kūryba, jis gali pagerinti savo fizinę gerovę ir suteikti kūnui daugiau patogumų, kurie leis jaustis laimingam. Visur šiandien matome, kaip žmogus apsupa save visais įmanomais patogumais ir prabanga, jis nieko neatsisako dėl savo fizinės ir materialiosios prigimties. Bet būkite atidūs: jei labai karštai galvojate apie kūno dalykus, pamirštate sielą, nes materialus pranašumas nepakylėja žmogaus sielos. Pasaulio dalykų tobulumas yra džiaugsmas žmogaus kūnui, bet, deja, nešlovina jo sielos.

Gali būti ir taip, kad žmogus, kuris turi didelę materialinę naudą ir gyvena apsuptas didžiausio materialios civilizacijos komforto, kokį ji tik gali suteikti, yra netekęs pačios svarbiausios - Šventosios Dvasios dovanos.

Materialioji raida yra iš tiesų geras ir pagirtinas dalykas, bet taip darydami neatmeskite svarbesnio - dvasinės raidos ir neužsimerkime prieš Dieviškąją Šviesą, šviečiančią mums. Tik tobulėdami ir dvasiškai ir materialiai pasieksime tikro progreso ir tapsime tobulomis būtybėmis.

Didieji Mokytojai pasirodė, kad į pasaulį atneštų dvasinę gyvybę ir šviesą. Jie atėjo, kad būtų apreikšta Tiesos Saulė ir kad ji šviestų žmonių širdyse, kad per nuostabią jos galią žmonės pasiektų Amžinąją Šviesą.

Kai atėjo Viešpats Kristus, Jis paskleidė Šventosios Dvasios šviesą aplink save, o Jo mokiniai ir tie, kurie gavo šį apšvietimą, tapo apšviestomis, dvasingomis būtybėmis.

Šiai šviesai apreikšti gimė ir atėjo į pasaulį ir Bahá'u'lláh. Jis mokė žmones Amžinosios Tiesos ir paskleidė Dieviškosios Šviesos spindulius visuose kraštuose.

Deja! Kiek daug žmonių abejingai žiūri į šią Šviesą. Jie ir toliau žengia tamsos keliu, o nevieningumas, vaidai ir nuožmūs karai vis dar yra įprasti.

Žmogus siekia materialinės raidos, kad patenkintų savo geismą kariauti, naudoja griaunančias priemones ir įtaisus, kad sunaikintų savo brolių žmogų.

Bet mes verčiau stenkimės siekti dvasinio pranašumo, nes tik tai yra vienintelis teisingas raidos kelias, kuris ateina iš Dievo ir vienintelis yra Dieviškas.

Aš meldžiuosi, kad kiekvienas ir visi jūs gautumėte Šventosios Dvasios Dovanas, nes tada tapsite iš tiesų apšviesti ir tobulėdami artėsite prie Dievo Karalystės. Tada jūsų širdys pasiruoš gauti džiugiąsias žinias, jūsų akys atsimerks ir jūs pamatysite Dievo Šlovę, jūsų ausys atsivers ir jūs išgirsite Karalystės šauksmą, ir iškalbinga tapusia kalba jūs pakviesite žmones įsisąmoninti Dievo Meilės Galią!

MATERIJOS EVOLIUCIJA IR SIELOS TOBULĖJIMAS

Lapkričio 3 d.

Paryžiuje vis labiau šalta, taip šalta, kad greitai aš turėsiu išvykti, bet jūsų šiluma ir meilė vis dar sulaiko mane čia. Dievo Valia, aš tikuosi dar šiek tiek pabūti tarp jūsų; kūno šaltis ar karštis negali paveikti dvasios, nes ji sušildoma tik Dievo Meilės ugnimi. Kai mes suvokiame tai, pradedame suvokti ir mūsų gyvenimą ateisiančiame pasauly-

je.

Dievas per savo Dosnumą leido mums pajusti tai čia, Jis parodė mums skirtumus, esančius tarp kūno, sielos ir dvasios.

Mes matome, kad šaltis, karštis, kančios ir visa kita veikia kūną, bet neliečia sielos.

Kaip dažnai mes matome žmogų, kuris neturtingas, ligotas, menkai apsirengęs ir neturi jokio pragyvenimo šaltinio, bet dvasiškai stiprus. Kad ir ką kentėtų jo kūnas, siela yra laisva ir sveika! Ir dažnai matome žmogų turtingą, fiziškai stiprų ir sveiką, bet jo serganti siela yra arti mirties.

Galvojančiam protui visai aišku, kad žmogaus siela labai skiriasi nuo fizinio kūno.

Dieviškoji dvasia yra nekintanti, nesunaikinama. Sielos tobulėjimas, sielos džiaugsmas ir skausmas, nepriklauso nuo fizinio kūno.

Jei draugas suteikia mums džiaugsmo ar skausmo, jei meilė pasirodo tikra arba ne, paveikiama tiktai siela. Jei brangūs mums žmonės yra toli - liūdi tik siela, bet sielos širdgėla ar nelaimė gali paveikti kūną.

Taigi, kad siela pilna šventųjų savybių, tada ir kūnas džiaugiasi, o kai siela puola į nuodėmės - taip pat kenčia ir kūnas!

Kai mes sutinkame tiesą, ištikimybę, atsidavimą ir meilę, džiaugiamės, bet kai susiduriame su melu, neištikimybę ir apgaule - esame nelaimingi.

Visi šie dalykai susiję su siela ir nėra kūno ligos. Todėl aišku, kad siela, kaip ir kūnas, turi savo individualumą. Jei kūnas išgyvena pasikeitimą, siela to nepatiria. Jei sudaužote stiklą, į kurį šviečia saulė, stiklo nebėra, bet saulė vis tiek šviečia! Jei perlaužiama narvelio su paukščiu virbelė, paukštis liks nesužeistas! Jei sudaužoma lempa, liepsna vis

ties gali ryškiai degti!

Taip yra ir su žmogaus siela. Mirtis sunaikina tik kūną - ji neturi galios sielai, kuri yra amžina, nesibaigianti, negimusi ir nemiršanti.

Žmogaus siela po mirties išlaiko tokį tyrumo lygį, kokį ji įgijo gyvenimo fiziniame kūne metu, po išsilaisvinimo iš kūno ji pasineria į Dievo Gailestingumo vandenyną. Nuo to momento, kada siela palieka kūną ir pakyla į Dangaus pasaulį, jos evoliucija yra dvasinė, ir ta evoliucija yra "Artėjimas į Dievą".

Fizinėje kūrinijoje evoliucija yra perėjimas iš žemesnio lygio į aukštesnį, į gyvūnus, ir taip iki pat žmonijos. Pasaulis yra pilnas tariamų priešingybių; kiekvienoje šių karalysčių (mineralų, augalų ir gyvūnų) gyvybė egzistuoja savame lygyje; lyginant su žmogaus gyvenimu, žemė atrodo negyva, bet ji taip pat gyva ir turi savo gyvenimą. Šiame pasaulyje daiktai gyvena ir miršta, ir vėl atgimsta kitomis gyvybės formomis, bet dvasios pasaulis yra visai kitoks.

Siela nepereina iš vieno lygio į kitą lygį pagal dėsnius - ji tobulėja tik per Dievo Gailestingumą ir Dosnumą artėdama prie Dievo.

Tad ir mūsų karščiausia malda, kad mes visi patektume į Dievo Karalystę ir priartėtume prie Jo.

DVASINIAI SUSITIKIMAI PARYŽIUJE

Lapkričio 4 d.

Šiandien Europoje daug girdima apie įvairiausius susitikimus, asamblėjas ir suformuotas draugijas. Jos visos suinteresuotos komercija, mokslu, politika ir daug kuo kitu. Visa tai skirta materialiam tarnavimui, to tikslas - materijos pasaulio progresas ir švietimas. Bet dvasios pasaulio dvelksmas juos aplanko retai. Jos, atrodo, nesuvokia Die-

vo Balso, nesirūpina Dievo dalykais. Bet šis susitikimas Parvyžiuje yra tikrai dvasingas. Dieviškasis Dvelksmas pasklido tarp jūsų, Karalystės šviesa sušvito visose širdyse. Nuostabi Dievo Meilės jėga yra tarp jūsų, o ištroškusios jūsų sielos gauna šio didžio džiaugsmo gerąsias žinias.

Jūs visi susirinkote čia jungiami vienos nuomonės, jūsų širdys ir sielos pripildytos Dieviškos Meilės, visi jūs trokštate ir siekiate pasaulio vienybės.

Iš tiesų ši asamblėja yra dvasinė! Ji panaši į gražų kvapnų sodą! Virš jos Dangiškoji Saulė išlieja auksinius spindulius, jos šiluma sujaudina ir pradžiugina kiekvieną laukiančią širdį. Kristaus meilė, kuri perdavė visą žinojimą yra tarp jūsų, Šventoji Dvasia yra jūsų pagaibininkė.

Diena iš dienos šio susitikimo dvasia stiprės ir stiprės, kol pagaliau užkariaus visą pasaulį!

Visa širdimi stenkitės būti skaidriais kanalais Dievo Dосnumo upeliams. Nes sakau jums, Jis pasirinko jus būti Jo meilės pasiuntiniais visame pasaulyje, būti jo dovanų nešėjais žmogui, priemonėmis skleisti vienybę ir sutarimą Žemėje. Visa širdimi dėkokite Dievui, kad jums suteikė tokią privilegiją. Nes gyvenimas paskirtas Dievo garbinimui ir Jam dėkojimui už šią malonę, nėra jau toks ilgas.

Pakylėkite savo širdis virš dabarties ir tikėjimo akimis pažvelkite į ateitį! Šiandien sėjama sėkla, grūdai byra į žemę, bet žvelkite į ateisiančią dieną, kai išaugs šlovingas medis ir šakos nulinks nuo vaisių gausos. Džiaukitės ir būkit laimingi, kad ši diena išaušo, bandykite suvokti jos galią, nes ji iš tiesų nuostabi! Dievas apvainikavo jus garbe ir į jūsų širdis įdėjo spindinčias žvaigždes; jų šviesa tikrai nušvies visą pasaulį!

DVI ŠVIESOS RŪŠYS

Lupkričio 5 d.

Čia šiandien niūru ir pilka! Tik Rytuose saulės šviesos ir žvaigždžių spindesio niekad netemdo debesis. Saulė visada teka Rytuose ir siunčia savo spindulius į Vakarus.

Yra dvi šviesos rūšys. Yra matoma saulės šviesa, kuri leidžia mums gėrėtis pasaulio grožybėmis - be jos mes negalėtume nieko įžiūrėti.

Nors šviesos paskirtis padaryti daiktus matomus mums, ji negali mums suteikti galios suvokti, koks yra tikrasis jų grožis, nes ši šviesa neturi nei proto, nei sąmonės. Tik intelekto šviesa suteikia mums žinojimą ir supratimą, be šios šviesos mūsų fizinės akys būtų bevertės. Ši intelekto šviesa yra pati aukščiausia, nes ji gimusi iš Dieviškosios Šviesos.

Intelekto šviesa leidžia mums suprasti ir suvokti visa, kas egzistuoja, bet vien tik Dieviškoji Šviesa gali suteikti mums regėjimą pamatyti nematomus dalykus, pamatyti to-
kias tiesas, kurios bus aiškios pasauliui tik po tūkstančių metų.

Tai buvo Dieviškoji Šviesa, kuri leido Pranašams pamatyti, kas įvyks po dviejų tūkstančių metų, ir šiandien mes matome jų įžvalgumo išsipildymą. Tai yra ta Šviesa, kurios mes turime siekti, nes ji yra didingesnė už bet kurią kitą.

Taigi tai buvo ta Šviesa, kuri leido Mozei pamatyti ir suprasti Dievo Pasirodymą, išgirsti Dangiškąjį Balsą, kuris kalbėjo jam iš Degančio Krūmo.¹

Apie šią Šviesą Mahometas sako: "Alachas yra šviesa iš Dangaus ir iš Žemės".

Visa širdim siekite šios Dangiškosios Šviesos, kad galė-

---

¹ Išėjimo knyga III, 2.

tumėte suprasti tikrovę, pažinti slaptuosius Dievo dalykus ir paslėpti keliai atsiskleistų jūsų akims.

Ši šviesa gali būti palyginta su veidrodžiu, ir kaip veidrodis atspindi viską, kas prieš jį, taip ir ši Šviesa parodo mūsų dvasios akims visa, kas egzistuoja Dievo Karalystėje, ir daiktų tikroves padaro matomas. Šios spindinčios Šviesos dėka buvo išaiškinta visa dvasinė Šventųjų Raštų prasmė, apreikšti slaptieji Dievo Visatos dalykai, ir mes galėjome suvokti Dieviškuosius žmogaus tikslus.

Aš meldžiuosi, kad Dievo Gailestingumas apšviestų jūsų širdis ir sielas savo šlovingąja Šviesa, tada kiekvienas jūsų nušvisite lyg spindinti žvaigždė pasaulio tamsoje.

DVASINIS ĮKVĖPIMAS VAKARUOSE

‘Abdu’l-Bahá kalbėjo:

“Labai malonu jus matyti. Iš Rytų aš atvykau į Vakarus trumpam paviešėti pas jus. Rytuose dažnai sakoma, kad Vakarų žmonės neturi dvasingumo, bet aš to nepastebiu. Ačiū Dievui, aš matau ir jaučiu, kad ir tarp Vakarų tautų yra daug dvasinio įkvėpimo, o kai kuriais atvejais jų dvasinis suvokimas yra netgi gilesnis, nei jų Rytų brolių. Jei mokymai, suteikti Rytuose, būtų sąmoningai platinami Vakarų pasaulyje, pasaulis šiandien būtų daug labiau apšviestas.

Nors praeityje visi didieji Dvasiniai Mokytojai kilo iš Rytų, ten vis dar tebėra daug žmonių, neturinčių jokio dvasingumo. Savo požiūriu į dvasios dalykus jie yra negyvi lyg akmenys ir netrokšta būti kitokie, nes jie mato žmogų tik kaip aukštesnę gyvūnų formą, kuria nesuprantami Dievo dalykai.

Bet žmogaus tikslas yra siekti daugiau - jis visada turi žiūrėti aukštin ir pirmyn, kol per Dievo Gailestingumą pa-

sieks Dangaus Karalystę. Yra ir tokių žmonių, kurių akys plačiai atvertos tik materijos pasaulio progresui ir evoliucijai. Šie žmonės verčiau studijuoja savo kūno panašumą į beždžionės nei mąsto apie garbingą savo ir Dievo dvasios ryšį. Tai iš tiesų keista, nes tik fiziškai žmogus primena žemesnę kūriniją, juk žmogaus intelektas, visiškai nepanašus į jos.

Žmogus visą laiką tobulėja. Jo žinių daugėja, jo protinis veikumas liejasi įvairiais kanalais. Pažiūrėkite, ko pasiekė žmogus mokslo srityje, pažvelkite į daugybę atradimų ir nesuskaičiuojamus išradimus, į gilų natūralių įstatymų suvokimą.

Lygiai tas pats ir meno pasaulyje ir kaskart šie nuostabūs žmogaus sugebėjimai lavėja vis greičiau ir greičiau. Jei sudėtume kartu penkiolikos amžių atradimus, išradimus ir pasiekimus, pamatytume, kad paskutiniojo šimtmečio pažanga yra didesnė nei keturiolikos ankstesnių amžių. Spartumas, kuriuo žmogus tobulėja, didėja šimtmetis po šimtmečio.

Intelektas galia yra viena didžiausių Dievo dovanų žmogui, ši galia padaro žmogų aukštesniu už gyvulį sutvėrimu. Todėl šimtmetis po šimtmečio, amžius po amžiaus žmogaus protas auga ir tampa gilesnis, o gyvulių lieka toks pat. Šiandien jie nė kiek ne protingesni, nei buvo prieš tūkstantį metų! Ar reikia dar didesnio įrodymo, kad suvoktume žmogaus nepanašumą į gyvūnų kūriniją? Tai tikrai aišku kaip dieną.

Dvasinis tobulumas yra žmogaus prigimtinė teisė ir priklauso jam vienam. Žmogus tikrai yra dvasinė būtybė ir tik gyvendamas dvasingai yra iš tiesų laimingas. Šis dvasinis siekimas ir suvokimas būdingas visiems žmonėms vienuodai, ir, mano giliu įsitikinimu, Vakarų žmonės turi didžiulį dvasinį įkvėpimą.

Mano karščiausia malda, kad Rytų saulė paskleistų savo spindinčius spindulius Vakarų pasauliui, ir Vakarų žmonės, stiprūs, nuoširdūs ir drąsūs, pakiltų padėti savo broliams Rytuose.

PARYŽIAUS STUDIJOJE SKAITYTA PASKAITA

Lapkričio 6 d.

Tai iš tiesų bahajų namai. Kiekvieną kartą, kai randami namai ar susitikimų vieta, jie tampa vienu didžiausių pagalbinių to miesto ar šalies bendrai raidai. Jie skatina mokymąsi ir mokslo augimą, tampa žinomi savo dideliu dvasingumu ir visoms tautybėms spinduliuojama meile.

Tokios susitikimų vietos įsteigimą visada lydi didelis gėris. Pirmoji bahajų Asamblėja, veikusi Teherane, buvo nepaprastai šventa! Per vienerius metus ji taip išaugo, kad viršijo savo pradinių narių skaičių devynis kartus. Šiandien tolimojoje Persijoje yra daug tokių asamblėjų, kuriose Dievo draugai susitinka pilni džiaugsmo, meilės ir vienybės. Jie moko Dievo tikėjimo, šviečia nežinančiuosius ir jungia širdis brolišku gerumu. Tai jie padeda neturtingiems ir vargstantiems ir duoda jiems kasdienės duonos. Jie myli ir rūpinasi sergančiais, jie atneša viltį ir nuraminimą nelaimingiemis ir prislėgtiems.

O jūs Paryžiuje stenkitės, kad jūsų asamblėjos būtų panašios į šias ir subrandintų didžius vaisius.

O Dievo draugai! Jei visa širdim pasitikėsite Dievo Žodžiu ir būsite stiprūs, jei vykdysite Bahá'u'lláh nurodymus slaugyti sergančius, pakelti suklupusius, rūpintis neturtiniais ir vargstančiais, suteikti prieglobstį skurstantiems, apginti nuskriauduosius, nuraminti nuliūdusius ir mylėti žmonijos pasaulį, tada, aš sakau jums, ši susitikimų vieta greitai

pamatys nuostabų derlių. Diena iš dienos kiekvienas žengs į priekį ir taps kaskart vis dvasingesnis. Bet reikia turėti tvirtą pagrindą, o kiekvienas narys turi aiškiai suprasti jūsų tikslus ir siekimus. Jie turi būti tokie:

1. Rodyti gailestį ir geranoriškumą visai žmonijai.
2. Tarnauti žmonijai.
3. Stengtis vesti ir apšviesti skendinčius tamsoje.
4. Būti geriems kiekvienam, rodyti meilę kiekvienai gyvai sielai.

5. Nusizėminus bendrauti su Dievu, būti ištikimiems Jam ir melstis, kad kasdien artėtume prie Jo.

6. Būti tokiems atsidavusiems ir nuoširdiems visuose savo veiksmuose, kad kiekvienas narys taptų žinomas kaip sąžiningas, pilnas meilės, tikėjimo ir gerumo, kilnus ir drąsus Dievo tarnas. Atsiriboti nuo visko, kas ne Dievas, atsiiduoti Dangiškoajam Dvelksmui - Dieviškajai Sielai; tada visas pasaulis sužinos, kad bahajus - tobula būtybė.

Stenkitės siekti to savo susitikimuose. Tada tikrai jūs, Dievo draugai, rinksitės pabūti kartu su dideliu džiaugsmu! Padėkite vienas kitam, tapkite lyg vienas žmogus, kuris jau pasiekė tobulos vienybės.

Aš meldžiu Dievą, kad kasdien tobulėtų jūsų dvasia, nes tada jumyse vis labiau ir labiau apsireikš Dievo Meilė, tada jūsų širdžių mintys taps tyros ir jūsų veidai atsisuks į Jį. Tę kiekvienas ir visi jūsų siekia vienybės slenksčio ir įžengia į Karalystę. Tę kiekvienas jūsų būna lyg liepsnojantis žibintas, šviečiantis ir skaisčiai degantis Dievo Meilės ugnimi.

BAHÁ'U'LLÁH

Lapkričio 7 d.

'Abdu'l-Bahá sakė:

- Šiandien aš jums papasakosiu apie Bahá'u'lláh. Trečiaisiais metais po to, kai Báb'as paskelbė savo Misiją, fanatiški mulos apkaltino Bahá'u'lláh naujosios doktrinos tikėjimu, Jį suėmė ir įmetė į kalėjimą. Tačiau kitą dieną keli vyriausybės ministrai ir kai kurie įtakingi žmonės nutarė, Jį išlaisvinti. Vėliau jis vėl buvo suimtas, ir šventikai nuteisė jį mirti. Gubernatorius nesiryžo įgyvendinti šio nuosprendžio, nes bijojo revoliucijos. Šventikai susitiko mečetėje priešais bausmės vykdymo vietą. Visi miesto žmonės miniomis susirinko prie mečetės. Dailidės atsinešė savo pjūklus ir kūjus, mėsaininkai atėjo su peiliais, mūrininkai ir statybininkai atsitempė kastuvus, visi šie žmonės, pakurstyti bepročių mulų, nekantravo pasidalinti garbe nužudyti Jį. Mečetės viduje sėdėjo religijos daktarai. Priešais juos stovėjo Bahá'u'lláh ir su didžia išmintimi atsakinėjo į jų klausimus. Bahá'u'lláh visai nutildė didžiausią išminčių, sugriaudamas visus jo argumentus.

Tarp dviejų šventikų iškilo diskusija dėl kelių žodžių reikšmės Báb'o raštuose, jie apkaltino Jį netikslumu ir pareikalavo Bahá'u'lláh apginti Jį, jei gali. Šie šventikai buvo labai pažeminti, nes Bahá'u'lláh prieš visa asamblėją įrodė, kad Báb'as buvo teišus, o apkaltintas buvo tik iš nemokšiško.

Dabar pralaimėjęs paskyrė Jam bausmę - kirčius per padus, ir dar labiau įsiutę norėjo išvesti Jį į bausmės vietą, kur nevaldoma minia laukė Jo atėjimo.

Bet gubernatorius vis dar bijojo įvykdyti šventikų bausmės nuosprendį. Suvokiant pavojų, kuriame buvo atsidūręs kilnisus Kalinys, buvo atsiųsti keli žmonės išgelbėti Jo.

Jiems pavyko pralaužti mečetės sieną ir pro skylę išvesti Bahá'u'lláh į saugią vietą, o gubernatorius atsikratė atsakomybės ir išsiuntė Jį į Teheraną. Čia Jis buvo įkalintas požeminiame kalėjime, kur niekad nepatekdavo dienos šviesa. Ant kaklo buvo uždėta sunki grandinė, kuria Jis buvo sukaustytas su penkiais kitais babiais¹; grandys buvo sujungtos stipriais, labai sunkiais varžtais ir veržlėmis. Jo drabužiai ir kepurė buvo sudraskyti į gabalus. Keturis mėnesius Jis buvo laikomas šiomis siaubingomis sąlygomis.

Per visą šį laikotarpį Jo negalėjo aplankyti nė vienas draugas.

Kalėjimo tarnautojas pabandė nunuodyti Bahá'u'lláh, bet nuodai turėję suteikti daug kančių, Jo nepaveikė.

Po kiek laiko gubernatorius išlaisvino Jį ir su šeima ištrėmė į Bagdadą, kur Jis išgyveno vienuolika metų. Per šį laiką Jis patyrė daug persekiojimų, visada buvo apsuptas klastingų priešų neapykantos.

Visas nelaimės ir kančias jis pakėlė išdidžiai ir drąsiai. Dažnai keldamasis rytais jis nežinojo, ar išgyvens iki saulėlydžio? Tuo tarpu kiekvieną dieną ateidavo šventikai ir klausinėdavo Jo apie religiją ir metafiziką.

Pagaliau Turkijos valdovas ištrėmė Jį į Konstantinopolį, iš kur Jis buvo išsiųstas į Adrianopolį ir čia išgyveno penkerius metus. Galų gale jį pasiuntė į tolimą Šv. Žano do Akos (St. Jean d'Acre) kalėjimą - tvirtovę. Čia Jis buvo įkalintas karinėje tvirtovės dalyje ir laikomas griežčiausiai prižiūrimas. Neužtektų žodžių papasakoti, kiek išbandymų Jis ten iškentėjo, kiek nelaimių Jis patyrė tame kalėjime. Bet ir tai jo nepalaužė: iš šio kalėjimo Bahá'u'lláh parašė visus Savo laiškus Europos monarchams ir šie laišškai, išskyrus

---

¹ Bab'o pasekėjais.

vieną, buvo išsiųsti paštu.

Laiškas šachui Nasiri'd-Dinui (Násiri'd Din Sháh) buvo patikėtas persų bahájui Mirzá Badi Khurásáni, jis įsipareigojo įteikti jį pačiam šachui į rankas. Šis drąsus žmogus laukė pravažiuojant šacho Teherano kaimynystėje, nes šiuo keliu jis ketino vykti į savo Vasaros Rūmus. Narsusis pasiuntinys sekė šachą iki pat jo rūmų, o ten ant kelio, netoli įėjimo į rūmus, laukė keletą dienų. Jį visada matė sėdinti ant kelio toje pačioje vietoje, ir žmonės pradėjo domėtis, ko jis ten sėdi. Galiausiai ir šachas išgirdo apie jį ir įsakė tarnams atvesti šį žmogų.

“O, šacho tarnai, aš atnešiau laišką, kurį turiu įteikti jam į rankas”, - kalbėjo Badi, o po to Badi tarė šachui: “Aš atnešiau laišką iš Bahá'u'lláh!”¹ Jį iš karto suėmė ir ėmė tardyti, nes daugelis norėjo gauti informacijos, kuri padėtų tėti Bahá'u'lláh persekiojimus. Badi neištarė nė žodžio, jis tylėjo ir kankinamas! Po trijų dienų jį nužudė, bet jiems nepasisekė priversti jo kalbėti! Šie žiaurūs žmonės nufotografavo jo kankinimus.

Bahá'u'lláh laišką šachas atidavė šventikams, kad galėtų jį jam išaiškinti. Po kelių dienų šventikai pasakė šachui, kad šis laiškas nuo politinio priešo. Šachas supyko ir tarė jiems: “Tai ne paaiškinimas. Jums aš liepiu skaityti ir atskatinėti į mano klausimus, todėl pakluskite!”

Trumpa Lentelės šachui Nasiri'd-Dinui dvasia ir prasmė yra tokia: “Dabar, kai atėjo laikas ir pasirodė Dievo Šlovės tikėjimas, aš prašau tave leist man sugrįžti į Teheraną ir atsakyti į visus klausimus, kurių šventikai gali klausti manęs.

---

¹ Žmogus, buvęs, kai Badi buvo paprašytas nunešti laišką šachui, matė, kaip jis nušvito iš džiaugsmo, gavęs tą įpareigojimą.

Aš raginu tave atsiskirti nuo pasaulietinio tavo imperijos didingumo. Prisimink visus didžius karalius, gyvenusius prieš tave - jų šlovė išnyko!”

Laiškas buvo parašytas gražiausiu stiliumi ir toliau įspėjo ir sakė karaliui apie ateisiančią Bahá'u'lláh Karalystės pergalę ir Rytų, ir Vakarų pasaulyje.

Šachas nekreipė dėmesio į šio laiško įspėjimus ir iki pat galo nepakeitė savo gyvenimo ir būdo.

Nors Bahá'u'lláh buvo kalėjime, didi Šventosios Dvasios galia buvo su juo! Niekas kitas nebūtų galėjęs prilygti Jam - Jis niekada nesiskundė savo kančiomis.

Gerbdamas savo Didybę, Jis visada atsisakydavo kreiptis į gubernatorių ar įtakingus miesto žmones.

Nors griežtai prižiūrimas, Jis visada ateidavo ir išeidavo, kada panorėjęs! Jis mirė name už trijų kilometrų nuo Šv. Žano d'Akos.

GEROS IDĖJOS TURI BŪTI ĮGYVENDINAMOS

Lapkričio 8 d.

Visame pasaulyje garbinami gražūs posakiai ir žavimasi kilniais pamokymais. Visi žmonės sako, kad jie myli tai, kas gera, ir neapkenčia visko, kas bloga! Nuoširdumu turi būti gėrimasi, o melo - nekenčiama. Tikėjimas yra dorybė, o išdavystė - žmonijos negarbė. Palaiminta, kas džiugina žmonių širdis, ir bloga, kas sukelia skausmą. Būti geram ir gailėstingam yra teisinga, o nekęsti - nuodėminga. Teisingumas yra kilni savybė, o neteisybė - bloga. Būti gailėstingam ir nieko neužgauti, bet kokia kaina vengti pavydo ir pykčio yra mūsų pareiga. Išmintis, o ne nemokšiškumas yra žmogaus šlovė, šviesa, o ne tamsybė! Atsukti veidą į Dievą yra geras dalykas, ir kvaila atmesti Jį. Mūsų pareiga

yra vesti žmogų pirmyn, neklaidinti ir nebūti jo smukimo priežastimi. Aš galėčiau pasakyti ir daugiau tokių palyginimų.

Bet visi šie posakiai yra tik žodžiai, ir tiek nedaug mes matome įgyventintų veiksmų pasaulyje. Priešingai, pastebime, kaip labai žmones traukia aistra ir savanaudiškumas, kiekvienas galvoja tik apie tai, kaip patenkinti savo norus, net jei tai atneša jo broliui pražūtį. Jie kuo mažiausiai rūpinasi kitų gerove. Jie nerimauja tik dėl savo pačių ramybės ir patogumo, o artimųjų gyvenimas jų visai nedomina. Nelaimei, tai kelias, kuriuo eina dauguma žmonių. Bahajai neturi būti tokie, jie turi pakilti aukščiau. Jiems veiksmas turi būti svarbiau už žodžius. Visą laiką veiksmais jie turi patvirtinti tai, ką skelbia žodžiais. Jų darbai turi įrodyti jų ištikimybę, jų veiksmas turi rodyti Dieviškąją šviesą.

Tę jūsų veiksmas šaukia pasauliui, kad iš tiesų esate bahajai, nes pasaulis mato tik veiksmus, o jie ir yra žmonijos progreso pagrindas.

Jei esame tikri bahajai, kalbos nereikalingos. Mūsų veiksmas padės pasauliui, skleis civilizaciją, greitins mokslo progresą ir skatins tobulėti menus. Be veiksmų materialame pasaulyje nieko nebūtų pasiekta, vieni žodžiai neužtikrintų žmogaus pažangos ir dvasios karalystėje. Tarnaudami ne vien tik lūpomis Dievo išrinktieji pasiekė šventumo, šviesą į pasaulį atnešę jų tyras gyvenimas, paaukotas nuolatiniam tarnavimui.

Todėl stenkitės, kad jūsų veiksmas diena iš dienos taptų gražiomis maldomis. Atsisukite į Dievą siekite daryti tik tai, kas teisinga ir kilnu. Praturtinkite varginguosius, pakelkite suklupusius, paguoskite nuliūdusius, pagydykite sergančius, nuraminkite bijančius, suteikite viltį netekusiems jos, sušelpkite skurstančius!

Tai yra tikro bahajaus darbas ir to iš jo tikimasi. Jei steng-

sitės taip daryti, būsite tikri bahajai, jei nepaisysite to, nebūsite Šviesos pasekėjai ir neturėsite jokių teisių į šį vardą.

Dievas mato kiekvieną širdį ir žino, ar mūsų gyvenimas atitinka mūsų žodžius.

TIKROJI KRIKŠTO VANDENS IR UGNIES PRASMĖ

Lapkričio 9 d.

Evangelijoje pagal Šv. Joną Kristus sakė: “Jei žmogus negimė iš vandens ir Dvasios, jis negali įeiti į Danguos Karalystę.”¹ Kunigai išaiškino, kad krikštas yra būtinas išsigelbėjimui. Kitoje Evangelijoje sakoma; “Mes pakrikštysime jus Šventąja Dvasia ir ugnimi”.²

Taigi krikšto vanduo ir ugnis yra viena! Kalbama ne apie fizinį vandenį, nes jis yra tiesioginė ugnies priešingybė, jie naikina vienas kitą. Kristus, kalbėdamas Evangelijoje apie vandenį, turėjo galvoje tai, kas pradeda gyvybę, nes be vandens negyventų jokie pasaulio sutvėrimai - mineralas, augalas, gyvūnas ar žmogus, kiekvieno ir visų būtis priklauso nuo vandens. Paskutiniai mokslo atradimai įrodo, kad ir mineralai turi kažkokią gyvybės formą, kurios egzistavimui irgi reikia vandens.

Vanduo yra gyvenimo pagrindas, ir Kristus, kalbėdamas apie vandenį, įvardija tai, kas yra Amžinojo Gyvenimo pagrindas.

Šis gaivinantis vanduo, apie kurį Jis kalba, panašus į ugnį, tai ne kas kita, kaip Dievo Meilė, kuri reiškia sielų gyvenimą.

---

¹ Šv. Jonas III, 5

² Šv. Matas III, 11

Dievo Meilės ugnimi buvo sudeginta uždanga, skyrusi mus nuo Dieviškosios Tikrovės, ir dabar galime aiškiai regėdami žengti pirmyn ir aukštyn, visad tobulėti dorybių keliuose ir būti šviesos skleidėjais pasaulyje.

Nėra nieko didingesnio ir šventesnio už Dievo Meilę! Ji gydo sergančius, nuramina įskaudintus, teikia džiaugsmą ir sutvirtinimą visam pasauliui, ir tik per ją vieną žmogus gali pasiekti Amžinąjį Gyvenimą. Visų religijų esmė yra Dievo Meilė, tai yra visų šventųjų mokymų pagrindas.

Tai Dievo Meilė vedė Abraomą, Izaoką ir Jokūbą, tai ji sustiprino Juozapą Egipte ir suteikė Mozei drąsos ir kantrybės.

Dievo Meilė pasiuntė Kristų į pasaulį, kad savo tobulu gyvenimu parodytų auکوјimosi ir pasišventimo pavyzdį, ir kad atneštų žmonėms Amžinojo Gyvenimo žinią. Tai Dievo Meilė davė Mahometui galios pakelti arabus iš nuosmukio iki gyvulių į didingesnę egzistencijos lygį.

Tai Dievo Meilė palaikė Bab'ą, kai jis auکوјosi ir savo krūtinę atstatė tūkstančiams kulų.

Pagaliau Dievo Meilė davė Rytams Bahá'u'lláh ir dabar Jo mokymų šviesą siunčia į Vakarus, iš krašto į kraštą.

Todėl aš kviečiu jus, suvokiančius Jos galią ir grožį, paaukokuite visas savo mintis, žodžius ir veiksmus, kad galėtumėte suteikti žinią apie Dievo Meilę kiekvienai širdžiai.

PASKAITA "L'ALLIANCE SPIRITUALISTE"

Salle de l'Athenee, St. Germain, Paryžius

Lapkričio 9 d.

Norėčiau pareikšti savo padėką už svetingumą ir džiaugsmą, kad esate taip dvasingai nusiteikę. Esu laimingas būdamas susirinkime, sušauktame išklausyti Dieviškąją žinią. Jei galėtumėte žiūrėti tiesos akimis, šioje vietoje pamaty-

tumėte didžiules dvasingumo bangas. Šventosios Dvasios galia yra čia visiems. Tebūnie pagarbintas Dievas, kad jūsų širdys yra įkvėptos Dieviškąja aistra! Jūsų sielos yra lyg dvasios jūros bangos: nors kiekvienas yra atskira banga, vandenynas yra vienas, visi suvienyti Dieve.

Kiekviena širdis turi spinduliuoti vienybę, kad vieno Dieviškojo Šaltinio Šviesa galėtų šviesti netemdama. Mes turime matyti ne atskiras bangas, o visą jūrą. Mes turime pakilti nuo individo į visumą. Dvasia yra lyg vienas didis vandenynas, o jo bangos - žmonių sielos.

Šventuosiuose Raštuose mums pasakyta, kad Žemėje atsiras Naujoji Jeruzalė. Dabar aišku, kad šis dangiškas miestas pastatytas ne iš akmenų ar skiedinio, jis yra amžinas danguje ir sukurtas ne rankomis.

Tai pranašiškas simbolis, reiškiantis vėl ateisiančius Dieviškus Mokymus ir apšviesiančius žmonių širdis. Jau seniai Šventasis Vadovavimas valdo žmonijos gyvenimą. Bet dabar Naujosios Jeruzalės Šventasis Miestas vėl atėjo į pasaulį, jis pasirodė Rytų danguje. Nuo Persijos horizonto pakilo jo spindesys, kad taptų šviesa, apšviečiančia visą pasaulį. Šiomis dienomis mes matome Dieviškosios pranašystės išsipildymą. Jeruzalė dingo. Dangiškasis miestas buvo sunaikintas, dabar jis gaivinamas: jis buvo sulygintas su žeme, bet dabar jo sienos ir bokštai jau atstatyti, jie kyla aukštyrų ir spindi savo sugrįžusiu šlovingu grožiu.

Vakarų pasaulyje triumfavo materialinė gerovė, kai Rytuose sušvito dvasinė Saulė.

Aš labai džiaugiuosi matydamas tokią asamblėją kaip ši Paryžiuje, kur dvasinis ir materialinis progresas susivienijo.

Žmogus - tikras žmogus - yra siela, ne kūnas: nors fiziškai žmogus priklauso gyvūnų karalystei, jo siela iškelia jį aukščiau už visą kūriniją. Pažvelkite, kaip saulės šviesa ap-

šviečia materijos pasaulį - lygiai taip Dieviškoji Šviesa paskleidžia savo spindulius sielų karalystei. Siela žmogaus sutvėrimą padaro dieviškąja būtybe!

Žmogus suvokia dieviškąją daiktų tikrovę Šventosios Dvasios galia, veikiančią jo sielą. Visi didingi meno ir mokslo darbai paliudija šios Dvasios galią. Ta pati Dvasia duoda Amžinąjį Gyvenimą.

Tik pakrikštytieji Šventąja Dvasia galės atvesti visas tautas į vienybę. Dvasios galia Rytų pasaulio mintis susijungs su Vakarų veiksmo karalyste, tada materijos pasaulis taps Dievišku.

Tai reiškia, kad visi, dirbantys Aukščiausiam Sumanymui, yra Dvasios armijos kariai.

Dangiškojo pasaulio šviesa kariauja su šešėlių ir iliuzijų pasauliu. Tiesos Saulės spinduliai sklaido prietarų ir nesutarimų tamsą.

Jūs esate iš Dvasios! Jums, siekiantiems tiesos, Bahá'u'lláh Aprieškimas taps dideliu džiaugsmu! Šis mokymas yra iš Dvasios, jame nėra nė vieno priesako, kuris būtų ne iš Dieviškosios Dvasios.

Dvasia negali būti pajusta fizinio kūno jutimu, nebent ji būtų išreikšta išoriniais ženklais ar darbais. Žmogaus kūnas yra matomas, siela - nematoma. Ir vis dėlto siela valdo žmogaus galimybes, lemia jo žmogiškumą.

Siela turi du pagrindinius sugebėjimus: a) Išorines aplinkybes siela suvokia per žmogaus akis, ausis ir smegenis, o savo troškimus ir tikslus per smegenis ji perduoda fizinio kūno rankoms ir liežuviui, taip išreiškdamą save. Dvasia sieloje yra pati gyvenimo esmė; b) antrasis sielos sugebėjimas pasireiškia regėjimo pasaulyje, kur siela, turinti dvasią, yra gyva ir gyvena be materialaus kūno jausmų pagalbos. Čia, regėjimo karalijoje, siela mato be fizinių akių, girdi be fizinių ausų ir keliauja nepriklausomai nuo fizinių

judesių. Taigi akivaizdu, kad dvasia žmogaus sieloje gali veikti per fizinį kūną, naudodama paprastus jutimo organus, bet taip pat gali gyventi ir dirbti regėjimo pasaulyje ir be jų pagalbos. Tai, be abejonių, įrodo žmogaus sielos pranašumą prieš kūną, dvasios pranašumą prieš materiją.

Pavyzdžiui, pažiūrėkite į šitą lempą: argi šviesa joje ne pranašesnė už pačią lempą, kurioje ji yra? Kad ir kokia graži būtų lempos forma, jei joje nėra šviesos, ji neatlieka savo paskirties, ji yra be gyvybės - negyvas daiktas. Lempai reikia šviesos, bet šviesai lempos nereikia.

Dvasiai nereikia kūno, bet kūnui reikia dvasios, nes be jos jis negalėtų gyventi. Siela gali gyventi be kūno, bet kūnas be sielos miršta.

Jei žmogus netenka regėjimo, klausos, rankos ar kojos, jo siela tebegyvena kūne ir tebegali apreišti dieviškąsias savybes. Bet be sielos negalėtų egzistuoti net ir tobuliausias kūnas.

Didžiausioji Šventosios Dvasios galia yra Dieviškieji Tiesos Apsireiškimai. Dvasios jėga Dangiškieji Mokymai buvo atnešti į Žmonijos pasaulį. Dvasios jėga žmonių vaikams atnešė Amžinąjį Gyvenimą. Dvasios jėga Dieviškąją Šlovę paskleidė nuo Rytų iki Vakarų, ta pačia Dvasios jėga apreikštos ir dieviškosios žmonijos vertybės.

Labiausiai turime siekti išsivaduoti iš pasaulio dalykų, turime stengtis tapti dvasingesni, labiau apšviesti, klausyti Dieviškojo Mokymo patarimų, tarnauti vienybės ir tikros lygybės tikėjimui, būti gailestingi, atspindėti Aukščiausiojo Meilę žmonėms, kad Dvasios šviesa būtų visuose mūsų veiksmuose visą laiką, kol bus suvienyta visa žmonija, nurims audringa jūra, nuo gyvenimo vandenyno paviršiaus išnyks didžiulės bangos ir jis taps lygus ir ramus. Tada žmonija pamatys Naująją Jeruzalę, ji įeis pro jos vartus ir priims Dieviškąjį Dosnumą.

Aš dėkoju Dievui, kad šią popietę buvau tarp jūsų, ir dėkoju jums už jūsų dvasingus jausmus.

Aš meldžiuosi, kad jūs augtumėte Dievo aistroje ir didėtų jūsų vienybės Dvasioje galia, nes tada išsipildytų pranašystės, ir kad šiame didingame Dievo Šviesos šimtmetyje visos džiugiosios žinios, užrašytos Šventosiose Knygose, galėtų įvykti. Tai šlovingas laikas, apie kurį Viešpats Jėzus Kristus kalbėjo, kai mokė mus melstis: "Teateinie Tavo Karalystė, ir teesie Tavo Valia, kaip Danguje, taip ir Žemėje". Aš tikiu, kad tai ir jūsų visų viltis ir didis troškimas.

Mes esame suvienyti vieno tikslo ir vilties, kad visi bus lyg vienas, ir kiekviena širdis bus apšviesta mūsų Dieviškojo Tėvo, Dievo, Meilės!

Te visi jūsų veiksmai būna dvasingi, o jūsų pomėgiai ir prisirišimas tebūna nukreipti į Šlovės Karalystę!

DVASIOS EVOLIUCIJA

Rue Greuze 15, Paryžius.

Lapkričio 10 d.

'Abdu'l-Bahá sakė:

- Šį vakar aš kalbėsiu apie dvasios evoliuciją ir progresą.

Gamtoje neegzistuoja absoliuti ramybė. Visi daiktai arba progresuoja, arba užleidžia vietą kitiems. Viskas juda arba pirmyn, arba atgal, bet niekas nestovi vietoje. Nuo gimimo žmogus vystosi fiziškai, kol pasiekia brandą, tada, pasiekęs jėgų žydėjimą, jis pradeda silpnėti, jo kūno galia ir jėgos mažėja, jis palaipsniui artėja į mirties valandą. Taip pat ir augalas vystosi - iš sėklos iki brandumo, tada jo gyvybė pradeda nykti, kol jis nuvysta ir miršta. Paukštis kyla į aukštį ir, pasiekęs įmanomą aukščiausią skrydžio tašką, pradeda leistis žemėn.

Tai rodo, kad judėjimas yra būdingas visai egzistencijai.

Visi materialūs daiktai vystosi iki tam tikro taško, tada pradeda silpnėti. Tai įstatymas, kuris valdo visą fizinę kūriniją.

Dabar pažiūrėkime į sielą. Mes matėme, kad judėjimas yra būdingas egzistencijai; visa, kas gyva - juda. Visa kūrinija, ar tai būtų mineralai, augalai ar gyvūnai, priversta paklusti judėjimo įstatymui, ji turi arba kilti, arba leistis. Bet žmogaus siela negali sunykti. Ji gali tik tobulėti, tik augimas ir progresas yra sielos judesys.

Dieviškasis tobulumas yra beribis, todėl ir sielos progresas yra beribis. Nuo pat žmogiškos būtybės gimimo siela tobulėja, didėja intelektas ir daugėja žinių. Kai miršta kūnas, siela tebegyvena. Visi sukurtų fizinių būtybių lygiai yra riboti, bet siela yra beribė!

Visose religijose tikima, kad siela pergyvena kūno mirtį. Mylimiems mirusiesiems prašoma užtarimo, už jų sielas ir nuodėmių atleidimą kalbamos maldos. Jei siela žūtų su kūnu, visa tai neturėtų prasmės. Ir vėl, jei išsilaisvinusi iš kūno siela negalėtų tobulėti, kokia nauda iš visų tų maldų, kurias kalba mylintieji?

Šventuosiuose Raštuose skaitome, kad "geri darbai neišnyksta".¹ Jei siela toliau negyventų, tai taip pat neturėtų prasmės!

O tas faktas, kad mūsų dvasinis instinktas, tikrai niekad nesantis beprasmis, skatina mus melstis už mūsų mylimųjų, palikusių materialųjį pasaulį, gerovę - argi tai nepatvirtina jų egzistencijos tęsinio?

Dvasios pasaulyje nėra smukimo. Mirtingasis pasaulis yra prieštaravimų ir priešingybių pasaulis, kadangi jam būdingas judėjimas, viskas turi eiti pirmyn arba pasitraukti.

---

¹ t.y. geri darbai neša atpildą.

Dvasios karalijoje pasitraukimas yra neįmanomas, visas judėjimas nukreiptas į tobulėjimą. “Progresas” yra dvasios išraiška materijos pasaulyje. Žmogaus intelektas, jo samprotavimo galios, žinios, moksliniai pasiekimai - visi šie dvasios būties apsimaišymai sudaro neišvengiamo dvasinio progreso įstatymą ir dėl to yra nemirtingi.

Aš tikiuosi, kad jūs tobulėsite ir dvasios, ir materijos pasaulyje, jūsų intelektas didės, žinių daugės ir jūsų supratimas plėsis.

Jūs visada turite veržtis pirmyn, niekada nestovėkite vietoje, venkite sustingimo, pirmo žingsnio į judėjimą atgal, į žlugimą.

Visa fizinė kūrinija yra laikina. Visi materialūs kūnai sudaryti iš atomų, kai šie atomai išsisklaido, atsiskiria - prasižemėja ir miršta, ateina tai, ką vadiname mirtimi. Šis atomų mišinys, kuris sudaro visų sutvėrimų kūnus iš mirtingų elementų, yra laikinas. Kai išnyksta traukos jėga, laikiusi atomus kartu, kūnas nustoja egzistuoti.

Kitaip yra su siela. Siela nėra elementų derinys, jos nesudaro daugybė atomų, ji yra iš vienos nedalomos medžiagos ir todėl amžina. Ji visiškai nepaklūsta fizinės kūrinijos tvarkai, ji yra nemirtinga!

Mokslinė filosofija įrodė, kad paprastas elementas (“paprastas” reiškia nesudarytas) yra nedalomas, amžinas. Siela, būdama nesudaryta iš elementų, iš esmės yra paprastas elementas ir dėlto negali nustoti egzistuoti.

Kadangi siela yra iš nedalomos medžiagos, ji negali nei iširti, nei būti sunaikinta, todėl nėra sąlygų jai pasibaigti. Visi gyvi daiktai rodo savo egzistavimo ženklus, tai reiškia, kad patys ženklai negalėtų egzistuoti, jei tai, ką jie išreiškia ar paliudija, būtų negyva. Neegzistuojantis daiktas aišku negali parodyti savo egzistencijos žymių. O sielos egzistencijos ženklų mes matome labai daug.

Jėzaus Kristaus Dvasios pėdsakai, Jo Dieviškųjų Mokymų įtaka šiandien yra su mumis ir visada bus.

Neegzistuojantis daiktas, kaip nutarėme, negali rodyti savo žymių. Kad būtų parašyta, turi egzistuoti žmogus - tas, kas neegzistuoja, negali rašyti. Pats rašymas yra rašytojo sielos ir intelekto žymė. Šventieji Raštai (visada su tuo pačiu Mokymu) įrodo dvasios tęstinumą.

Pamąstykite apie tvėrimo tikslą: argi gali būti, kad visa, kas sukurta per nesuskaičiuojamus amžius turėjo vystytis ir tobulėti tik dėl šio mažo tikslo - keletu metų žmogaus gyvenimo žemėje? Argi įsivaizduojama, kad tai būtų galutinis egzistencijos tikslas?

Mineralai vystosi, kol juos užvaldo augalų gyvybė, augalai tobulėja, kol pagaliau praranda savo gyvybę gyvūnuose, gyvūnai lygiai taip pat sudaro žmogaus maisto dalį, juos užvaldo žmogaus gyvybė.

Taip žmogus pasirodo esąs viso kūrimo suma, pranašiausias iš visų sutvėrimų, tikslas, kurio nesuskaičiuojamais amžiais siekė visa egzistencija.

Geriausiu atveju žmogus šiame pasaulyje praleidžia aštuoniasdešimt ar devyniasdešimt metų - iš tiesų trumpą laiką!

Ar žmogus nustoja egzistuoti, kai jis palieka savo kūną? Jei jo gyvenimas baigiasi, tada visa ankstesnė evoliucija yra bevertė, viskas buvo dėl nieko! Ar kas gali įsivaizduoti, kad Kūrėjas neturėjo didesnių tikslų nei šis?

Siela yra amžina, nemirtinga.

Materialistai sako: "Kur yra siela? Kas tai yra? Mes negalime jos nei matyti, nei paliesti".

Taip mes turime jiems atsakyti: kiek betobulėtų mineralai, jie nesuvoks augalų pasaulio. Bet suvokimo trūkumas neįrodo augalų neegzistavimo!

Kad ir labai aukštą evoliucijos lygį pasiektų augalai, jie

negali suprasti gyvūnų pasaulio, šis nesugebėjimas suprasti ne įrodymas, kad gyvūnai neegzistuoja!

Gyvūnai niekad nebus pakankamai išsivystę, kad įsivaizduotų žmogaus intelektą ar suvoktų jo sielos prigimtį. Bet tai vėlgi neįrodo, kad žmogus neturi intelekto ar sielos. Tai įrodo tik, kad tam tikra egzistencijos forma nepajėgia suprasti pranašesnės už save formos.

Gėlė gali nesuvokti tokios būtybės kaip žmogus, bet šis jos nežinojimo faktas netrukdyt žmonijai egzistuoti.

Taigi, jei materialistai netiki sielos egzistavimu, jų netikėjimas neįrodo, kad nėra tokios srities kaip dvasios pasaulis. Pats žmogaus intelekto egzistavimas įrodo jo nemirtingumą, juk tamsa įrodo šviesos buvimą, nes be šviesos nebūtų šešėlio. Skurdas parodo turtų egzistavimą, nes be turtų mes nežinotume, ką reiškia skurdas. Nežinojimas įrodo, kad egzistuoja pažinimas, nes be žinojimo, kaip gi galėtų būti nežinojimas?

Taigi mirtingumo idėja leidžia spėti egzistuojant nemirtingumą - jei nebūtų Amžinojo Gyvenimo, nežinotume, kaip išmatuoti šio pasaulio gyvenimą!

Jei dvasia būtų mirtinga, dėl ko tada Dievo Apsireiškimai kęstų tokias kančias?

Dėl ko Jėzus Kristus kentėjo baisią mirtį ant kryžiaus?

Dėl ko Mahometas pakėlė persekiojimus?

Dėl ko Báb'as paaukojo didžiausią auką, o Bahá'u'lláh savo gyvenimo metus praleido kalėjime?

Dėl ko buvo visos šios kančios, jei ne dėl to, kad įrodytų Amžinąjį dvasios Gyvenimą?

Kristus kentėjo ir priėmė visus vargus tik dėl Savo dvasios nemirtingumo. Jei žmogus mąsto, jis supranta progreso dėsnių dvasinę svarbą ir dėl ko visa kinta iš žemesnio lygio į aukštesnį.

Tik neturintis intelekto žmogus po visų šių aptartų da-

lykų dar gali įsivaizduoti, kad didžioji kūrinijos schema nu-
stos vystytis, kad evoliucijos laukia tokia netinkama pabai-
ga!

Materialistai, kurie protauja ir ginčijasi, kad mes nega-
lime pamatyti dvasios pasaulio ar gauti Dievo palaimini-
mų, tikrai panašūs į gyvulius, neturinčius jokio supratimo:
turėdami akis - nemato, turėdami ausis - negirdi. Šis regė-
jimo ir klausos trūkumas yra tik jų netobulumo įrodymas,
apie ką skaitome Korane: "Jie yra žmonės, akli ir kurti Dva-
siai". Jie nenaudoja didžios Dievo dovanos - supratimo ga-
lios, kuri leidžia jiems matyti dvasios akimis, girdėti dvasios
ausimis ir suvokti Dievo apšviesta širdimi.

Materialistinio proto nesugebėjimas suvokti Amžinojo
Gyvenimo idėjos neįrodo, kad šis gyvenimas neegzistuoja.

To kito gyvenimo suvokimas priklauso nuo mūsų dvasi-
nio gimimo!

Mano malda už jus, kad kasdien didėtų jūsų dvasiniai
sugebėjimai ir troškimai, kad niekad materialiams jaus-
mams neleistumėte uždengti Dangiškojo Apšvietimo pui-
kumo nuo jūsų akių.

‘ABDU’L-BAHÁ TROŠKIMAI IR MALDOS

Lapkričio 15 d.

Abdu’l-Bahá kalbėjo:

- Labai malonu jus visus matyti ir jus visus aš karštai
myliu.

Dieną ir naktį aš meldžiuosi Dangui, kad jėga būtų su
jumis, kad kiekvienas ir visi jūs gautumėte Bahá’u’lláh pa-
laiminimus ir įeitumėte į Karalystę.

Aš meldžiu, kad jūs taptumėte naujomis būtybėmis, ap-
šviestomis Dieviškosios Šviesos, kad taptumėte lyg spin-
dintys žiburiai, o Dievo Meilės žinia išplistų nuo vieno iki

kito Europos galo.

Te ši beribė Meilė užpildo jūsų širdis ir protus ir liūdesys neranda ten vietos, o jūs patys džiaugsmo kupinomis širdimis galėtumėte kilti lyg paukščiai į Dieviškąjį Spindesį.

Te jūsų širdys tampa aiškios ir tyros lyg nupoliruoti veidrodžiai, kuriuose galėtų atsispindėti Tiesos Saulės šlovė.

Te atsiveria jūsų akys, kad pamatytumėte Dievo Karalystės žymes, ir teatsikemša jūsų ausys, kad išgirstumėte ir gerai suvoktumėte Dangiškąjį Kreipimąsi, skambantį tarp jūsų.

Te jūsų sielos gauna pagalbą ir paguodą ir taip sustiprėja, kad gyventų pagal Bahá'u'lláh mokymus.

Aš meldžiuosi už kiekvieną ir už visus jus, kad taptumėte lyg meilės liepsnos pasaulyje, kad jūsų šviesos ryškumas ir meilės šiluma pasiektų kiekvieno liūdno ir sielvartaujančio Dievo vaiko širdį.

Būkite lyg spindinčios žvaigždės, visada ryškios ir šviečiančios Karalystėje.

Aš patariu jums rimtai studijuoti Bahá'u'lláh mokymus, kad Dievo padedami taptumėte tikrais bahájais.

APIE KŪNĄ, SIELĄ IR DVASIĄ

Avenue de Camoëns 4

Penktadienio rytas, lapkričio 17 d.

Žmonijos pasaulyje yra trys lygiai: kūno, sielos ir dvasios.

Kūnas yra fizinis arba gyvuliškasis žmogaus lygis. Pagal fizinį kūną žmogus yra gyvūnų karalystės dalis. Ir žmonių, ir gyvūnų kūnai vienodai sudaryti iš elementų, susijungusių į tam tikrą visumą dėl traukos dėsnių.

Žmogus, kaip ir gyvūnai, turi jusles, kuriomis reaguoja,

į karštį, šaltį, alkį, troškulį ir t.t., bet kitaip nei gyvūnai turi protingą sielą, t.y. intelektą.

Žmogaus intelektas yra tarpininkas tarp kūno ir dvasios.

Kai žmogus leidžia Dieviškajai Dvasiai per savo sielą apšviesti jo supratimą, savyje jis sutalpina visą Kūrinių, nes žmogus, yra viso, kas buvo prieš jį, kulminacija, tad būdamas pranašesnis už visas ankstesnes evoliucijas, savyje talpina visus žemesnius pasaulius. Žmogaus protas, Dvasios apšviestas per sielą daro jį aukščiausiu Kūrinių tašku.

Bet iš kitos pusės, jei žmogus neatveria savo proto ir širdies Dvasios palaiminimui, o nukreipia sielą į materialiąją, kūniškąją prigimtį, jis netenka savo aukštos padėties ir tampa dar žemesniu už gyvulį. Šiuo atveju žmogaus būklė yra apgailėtina! Juk jei siela, nors ir atvira Dieviškajai dvasiai, neatlieka savo paskirties, ji atrofuojasi ir tampa bėjėgė. Jei žmogus lavina tik materialias sielos savybes, jos tampa pavojingai galingos - nelaimingas, suklaidintas žmogus tampa aršesnis, neteisingesnis, niekšingesnis, žiauresnis, pagiežingesnis už baisiausią žvėrį. Kai visus siekimus ir norus stiprina žemesnioji prigimtis, žmogus tampa vis brutalesnis, kol visa jo būtybė pasirodo esanti nė kiek nepranašesnė už žvėrį. Tokie žmonės dirba blogiui, žeidžia ir naikina, jie visiškai neturi Dieviškosios užuojautos dvasios, nors sielos dangiškosios savybės kažkada dominavo prieš materialiąsias. Jei atvirkščiai, dvasinė sielos prigimtis tokia stipri, kad ji pajungia materialiąją, žmogus siekia Dieviškumo, jo žmogiškumas taip pašlovinamas, kad jame apsisireiškia Dangiškosios Asamblėjos savybės, jis spinduliuoja Dievo Gailestingumą, skatina dvasinę žmonijos raidą ir pats tampa žiburiu, švienčiančiu jos kelyje.

Jūs suprantate, kad siela yra tarpininkas tarp kūno ir

dvasios. Panašiai kaip šis medis¹ yra tarpininkas tarp sėklos ir vaisiaus. Kai pasirodo ir prinoksta medžio vaisius, žinome, kad medis tobulas, nes jei jis nevestų vaisių, tai būtų tik tuščiai užaugęs, nes neteiktų jokios naudos!

Kai siela turi savyje dvasios gyvenimą, ji veda gerus vaistus ir tampa Dieviškuoju medžiu. Aš noriu, kad jūs suprastumėte šį pavyzdį. Aš tikiuosi, neapsakomas Dievo gerumas taip sustiprins jus, kad Dieviškosios sielos savybės, kurios susiję su dvasia, visada įveikia materialiąsias ir valdys jausmus, tada jūsų siela pasieks Dangiškosios Karalystės tobulumą. Te jūsų veidai atsukti į Dieviškąją Šviesą, tampa spindintys, kad visos jūsų mintys, žodžiai ir darbai šviestų Dvasios Spindesiu, užvaldžiusiu jūsų sielas - tada pasaulio susirinkimuose jūs parodysite savo gyvenimo tobulumą.

Kai kurių žmonių gyvenimas užimtas tik šio pasaulio dalykais, jų protai yra taip apriboti išorinių manierų ir tradicinių pomėgių, kad jie yra akli bet kuriai kitai egzistencijos sričiai, dvasinei visų dalykų svarbai! Jie galvoja ir svajoja apie žemiškąją garbę, materialųjį progresą. Jausminis pasitenkinimas ir patogė aplinka riboja jų akiratį, jų aukščiau siekimas yra pasaulio sąlygų ir aplinkybių gerinimas! Jie netramdo savo žemųjų polinkių, jie valgo, geria ir miega! Kaip gyvuliai jie neturi jokių minčių be savo fizinės gerovės. Žinoma, šiuos poreikius reikia patenkinti. Gyvenimas yra našta, kurią reikia nešti, kol esame čia žemėje, bet rūpinimasis žemaisiais gyvenimo dalykais neturi užvaldyti visų žmogiškosios būtybės minčių ir siekimų. Širdis turi trokšti šlovingesnio tikslo, protinis aktyvumas turi kilti į aukštesnę lygį! Žmonės savo sielose turi turėti dangiškojo tobulumo reginį ir ten įrengti vietą neišsemiamam Dieviš-

---

¹ Mažas apelsinmedis, stovėjęs ant stalo šalia.

kos Dvasios dosnumui.

Te jūsų siekimas įgyvendina Žemėje Dangiškąją civilizaciją! Aš prašau jums Aukščiausiojo palaiminimo, kad būtumėte pripildyti Dangiškosios Dvasios gyvybingumo ir galėtumėte skatinti gyvenimą žemėje.

BAHÁJAI ŠIRDIMI IR SIELA TURI STENGTI SUKURTI GERESNES SĄLYGAS PASAULYJE

Lapkričio 19 d.

Kaip džiugu matyti tokį susirinkimą kaip šis, nes tai iš tiesų “dangiškųjų žmonių” susirinkimas.

Mus vienija Dieviškasis, o ne materialusis tikslas ir mūsų karščiausias troškimas yra paskleisti Dievo Meilę pasaulyje!

Mes dirbame ir meldžiamės dėl žmonijos vienybės, kad visos žemės giminės taptų viena gimine, visos šalys - viena šalimi ir visos širdys plaktų lyg viena širdis, siekianti tobulo vienybės ir broliškumo.

Tebūnie pagarbintas Dievas, kad mūsų pastangos yra nuoširdžios, o mūsų širdys - atgręžtos į Karalystę. Mūsų didžiausias troškimas, kad pasaulyje įsitvirtintų tiesa, ir šios vilties vedami mes artinamės vienas prie kito su meile ir prisirišimu. Kiekvienas ir visi yra nuoširdūs ir nesavanaudžiai, jie noriai aukoja visus savo troškimus didžiajam tikslui, kurio siekia visi: broliškai meilei, taikai ir vienybei tarp žmonių!

Neabejokite, kad Dievas yra su mumis iš dešinės ir iš kairės, kad diena po dienos jis didins mūsų skaičių, mūsų susitikimai bus naudingesni, ir jų įtaka stiprės.

Mano didžiausia viltis, kad jūs tapsite palaiminimu kitiems, kad suteiksite regėjimą dvasiškai akliems, klausą -

dvasiškai kurtiems ir gyvenimą - mirusiems nuodėmėje.

Padėkite paskendusiams materializme suvokti jų Dieviškąją prigimtį, skatinkite juos pakilti ir būti vertais prigimtinės teisės, kad jūsų pastangomis žmonijos pasaulis taptų Dievo ir Jo išrinktųjų Karalyste. .

Aš dėkoju Dievui, kad mus vienija šis didis tikslas, kad mano siekimai yra ir jūsų, ir mes kartu siekiame tobulos vienybės.

Šiandien žemėje matome baisų žiaurių karų renginį! Žmogus žudo savo brolių žmogų dėl savanaudiškų tikslų, kad padidintų savo teritoriją! Dėl šio žemo siekimo širdį užvaldė neapykanta, išliejama vis daugiau ir daugiau kraujo!

Kariaujami nauji mūšiai, didėja armijos, gaminama daugiau pabūklų, daugiau šautuvų, daugiau visų rūšių bombų - taip diena iš dienos auga žiaurumas ir neapykanta!

Bet ši asamblėja, ačiū Dievui, siekia tik taikos ir vienybės, širdimi ir siela ji turi stengtis sukurti geresnes sąlygas pasaulyje.

Jūs, kurie esate Dievo tarnai, turite kovoti su priespauda, neapykanta ir nesantaika, kad išnyktų karai ir kad tarp žmonių įsivyratų Dievo taikos ir vienybės įstatymai.

Dirbkite! Dirbkite iš visų jėgų, skleiskite karalystės tikėjimą tarp žmonių, mokykite patenkintus savimi nusižeminus atsisukti į Dievą, nuodėminguosius - nebe nusidėti ir su džiugia viltimi laukti ateinant Karalystės.

Mylėkite ir pakluskite savo Dangiškajam Tėvui, tvirtai tikėkite, kad Dieviškoji pagalba su jumis. Iš tiesų sakau jums, jūs tikrai nukariausite pasaulį!

Tik turėkite kantrybės, drąsos ir tikėkite - tai tik pradžia, bet jums tikrai pasisėks, nes Dievas yra su jumis!

APIE APKALBAS

Pirmadienis, lapkričio 20 d.

Nuo pasaulio pradžios kiekvienas Dievo atsiųstas "Apsireiškimas"¹ būdavo kaip pasipriešinimas "Tamsos Jėgų" įsikūnijimui.

Ši tamsi jėga visada siekė užgesinti šviesą. Žiaurumas visada siekė nugalėti teisingumą. Nežinojimas atkakliai bandė sutriptyti pažinimą. Toks nuo seniausių laikų yra materialaus pasaulio principas.

Mozės laikais faraonas paskyrė savo gyvenimą, kad sutrukdytų Mozės Šviesai išplisti į kitas šalis.

Kristaus dienomis Annas ir Caiaphas sukurstė žydų tautą prieš Jį, prie jų prisijungė ir mokyti Izraelio daktarai, kad kartu pasipriešintų Jo Galiai. Apie Jį sklido pačios įvairiausios apkalbos. Fariziejų raštininkai susitarę įtikino žmones, kad Jis esąs melagis, apsišaukėlis ir burnotojas. Jie paskleidė šį šmeižtą apie Kristų visame Rytų pasaulyje ir priverė, kad Jį pasmerktų gėdingai mirčiai!

Mahometui atėjus Jo dienų mokytieji daktarai taip pat siekė sunaikinti Jo įtakos šviesą. Kardo jėga jie bandė sustabdyti Jo mokymų plitimą.

Kad ir kaip jie stengėsi, Tiesos Saulė vis tiek švietė horizonte. Keikvieną kartą šviesos armija nugalėdavo tamsos jėgas pasaulio mūšio lauke, ir Dieviškojo Mokymo spindesys nušviesdavo Žemę. Tie, kurie priimdavo Mokymą ir dirbdavo Dievo tikėjimui, tapdavo spindinčiomis Žvaigždėmis žmonių danguje.

Dabar, mūsų dienomis, istorija vėl kartojasi.

Tie, kurie valdo žmones, tikinčius, kad religija yra jų pa-

---

¹ Dieviškasis Apsireiškimas

čių asmeninis turtas, dar kartą stengiasi veikti prieš Tiesos Saule: jie priešinasi Dievo Įsakymui, jie pradeda apkalbas, neturėdami tam nei argumentų, nei įrodymų. Jie puola paslapčiomis, neišdrįsdami išeiti į dienos šviesą.

Mūsų būdai yra kitokie - mes nepuolame ir nešmeižiame, mes nenorime bartis, mes pateikiame įrodymus ir argumentus, mes kviečiame juos paneigti. Jie negali mums atsakyti, bet vietoj to rašo viską, ką tik galima sugalvoti prieš Dieviškąjį Pasiuntinį Bahá'u'lláh.

Tė nesijaudina jūsų širdys dėl šių šmeižikiškų rašymų! Klausykite Bahá'u'lláh žodžių ir neatsakykite jiems. Vėliau džiūgaukite, nors šis melas atrodytų, kad gali ir pakenti tiesos skledimui. Kai pasirodo šmeižtas, prasideda klausinėjimai, ir tie, kurie klausia, atvedami į Tikėjimo pažinimą.

Jei žmogus pareiškia: "Kitame kambaryje yra lempa, kuri nedega", - vienas klausytojas gali pasitenkinti tokiu pasakymu, bet protingesnis žmogus nueis į kambarį įsitikinti pats, ir jei, ras lemposje skaisčiai degant šviesą, sužinos tiesą!

Žmogus vėl skelbia: "Tėn yra sodas, medžių šakos aplaužytos, be vaisių, o lapai nudžiūvę ir pageltę! To sodo augalai visai be žiedų, o rožių krūmai sudžiūvę ir sunykę - neikite į tą sodą!". Teisingas žmogus, išgirdęs tokį pasakojimą, nenurims pats nepamatęs, ar tai tiesa, ar ne. Taigi jis įeina į sodą, ir randa jį gerai sutvarkytą: medžių šakos sveikos ir tvirtos, jos svyra nuo prinokusių saldžių vaisių tarp gausybės gražių žalių lapų. Žydintys augalai šviečia įvairiaspalviais žiedais, rožių krūmai apsipylę kvapniais ir puikiais pumpurais, viskas žaliuoja ir puikiai prižiūrima. Kai sodo didybė išsiskleidžia prieš teisingojo žmogaus akis, jis giria Dievą, kad per bevertį šmeižtą jis buvo atvestas į tokią nuostabaus grožio vietą!

Tai šmeižikų darbo rezultatas - jie veda žmones į tiesos atradimą.

Mes žinome, kad melas, paskleistas apie Kristų ir Jo Apaštalus, visos knygos, parašytos prieš Jį tik atvedė žmones susipažinti su Jo mokymu, o pamatę jo grožį ir įkvėpę jo aromato, jie visam laikui pasiliko vaikščioti tarp šio dangiškojo sodo rožių ir vaisių.

Taigi aš sakau jums, visa galia skleiskite Dieviškąją Tiesą, kad būtų apšviestas žmonių protas, tai geriausias atskaitas tiems, kurie šmeižia. Aš nenoriu nei kalbėti apie tuos žmones, nei sakyti apie juos ką nors bloga - aš tik sakau jums, šmeižtas neturi jokios reikšmės!

Saulę gali uždengti debesys, bet kad ir kokie tankūs jie būtų, jos spinduliai vis tiek prasiskverbs! Niekas negali sutrukdyti saulės spinduliams teikti šilumą ir atgaivinti Dieviškąją Sodą.

Niekas negali sutrukdyti pasipilti lietui iš Dangaus.

Niekas negali sutrukdyti Dievo Žodžio išsipildymui!

Todėl nesielvartaukite, matydami prirašytas knygas ir krūvas popierių prieš šį Apreiškimą, kaip parama to bus jums įsitikinimas, kad tai tik sustiprins tikėjimą.

Niekas nesviedžia akmenis į medį be vaisių. Niekas nebando užgesinti nedegančio žiburio!

Pažvelkite į ankstesnius laikus. Ar turėjo poveikį faraono šmeižtas? Jis tvirtino, kad Mozė yra žmogžudys, jis nužudė žmogų ir todėl nusipelnė mirties bausmės! Jis taip pat skelbė, kad Mozė ir Aaronas yra nesantaikos kurstytojai, kad jie bandė sunaikinti religiją Egipte ir todėl turi būti pasmerkti mirti. Šie faraono žodžiai buvo ištarti tuščiai. Mozės šviesa švietė. Dievo Įstatymo spindesys apsupo visą pasaulį!

Kai fariziejai sakė Kristui, kad šis sulaužęs Šeštąją dieną, prieštaravęs Mozės Įstatymui, grasinęs sugriauti šven-

tyklą ir Šventąjį Jeruzalės Miestą ir todėl užsitarnavęs nukryžiuojimo - mes juk žinome, kad šie šmeižikiški puolimai visai nesutrukdė plisti Evangelijai!

Kristaus Saulė skaisčiai švietė danguje ir Šventosios Dvasios dvelksmas pasklido visoje Žemėje.

Aš sakau jums, kad jokios apkalbos nenugalės Dievo Šviesos, jos gali tik padėti jai būti dar plačiau pripažintai. Jei tikėjimas nebūtų toks svarbus, niekas nesivargintų kovoti su juo.

Juk visada taip yra, kuo galingesnis tikėjimas, tuo didesnis priešų skaičius pakyla nugalėti jį! Kuo ryškesnė šviesa, tuo tamsesnis šešėlis! Mes tik privalome nusizeminti, bet tvirtai gyventi pagal Bahá'u'lláh mokymus.

BE DVASINGUMO NEGALI BŪTI TIKROS LAIMĖS IR PROGRESO

Lapkričio 21 d.

Gyvuliams žiaurumas ir nuožmumas yra natūralu, bet žmonėms pridera rodyti meilės ir prisirišimo savybes. Visus Pranašus į pasaulį Dievas atsiuntė dėl vieno tikslo, kad žmonių širdyse pasėtų meilę ir draugiškumą, dėl šio didžio tikslo jie visi troško kentėti ir numirti. Visos Šventos Knygos buvo parašytos, kad vestų ir nukreiptų žmogų į meilės ir vienybės kelius, bet, deja, tebe matome baisų karų ir kraujo liejimo reginį.

Kai pažvelgiame į praeities ir dabarties istorijos puslapius, matome žemę, žmogaus krauju aplaistytą. Žmonės žudo. vienas kitą lyg žiaurūs vilkai, užmiršdami meilės ir pakantumo įstatymus.

Dabar atėjo šis spindintis amžius, atsinešęs su savimi nuostabią civilizaciją ir materialųjį progresą. Išaugo žmonių intelektas, išsiplėtė jų suvokimas, bet, deja, kasdien vis

dar liejamas kraujas. Pažiūrėkite į dabar vykstantį Turkijos - Italijos karą, pajuskite akimirksniui šių nelaimingų žmonių likimą! Kiek buvo nužudyta šiuo baisiuoju laiku? Kiek sugriauta namų, kiek palikta našlaičiais žmonių ir vaikų! Ir kas gi pasiekta už šį sielvartą ir širdies skausmą? Tik žemės kampas!

Visa tai rodo, kad vien tik materialus progresas negalės pakelti žmogaus. Atvirkščiai, kuo labiau jis įsitraukia į materialų progresą, tuo daugiau aptemsta jo dvasingumas.

Praėjusių laikų materialus progresas nebuvo toks spartus, bet ir kraujo nebuvo praliejama taip gausiai. Senovės karuose nebuvo nei pabūklų, nei šautuvų, nei dinamito, nei artilerijos sviedinių, nei torpedinių katerių, nei linijinių, nei povandeninių laivų. Dabar materialiosios civilizacijos dėka mes turime visus šiuos išradimus, ir karas tapo vis baisesnis. Europa tapo lyg didžiulis arsenalas, pilnas sprogmenų, ir te Dievas apsaugo nuo jo užsidegimo - jei tai įvyktų, liepsna apimtų visą pasaulį.

Aš noriu priversti jus suvokti, kad materialus ir dvasinis progresas yra du labai skirtingi dalykai, tik materialiam progresui koja kojon einant su dvasingumu gali būti pasiektas tikras progresas ir pasaulyje įsiviešpatauti Didžioji Taika. Jei žmonės sektų Šventaisiais nurodymais ir Pranašų Mokymais, jei visose širdyse šviestų Dieviškoji šviesa ir žmonės būtų tikrai religingi, netrukus pamatytume Žemėje taiką ir Dievo Karalystę tarp žmonių. Dievo įstatymai gali būti palyginti su siela ir materialaus kūno raida. Jei kūno negaivintų siela, jis negalėtų egzistuoti. Mano karščiausia malda, kad pasaulyje augtų ir kiltų dvasingumas, nes tada būtų apšviesti papročiai, įsitvirtintų taika ir santarvė.

Karai ir plėšimai su juos lydinčiu žiaurumu yra pasibaisėtini Dievui, jie patys prisišaukia sau bausmę, nes meilės Dievas taip pat yra ir teisingumo Dievas, todėl kiekvienas

neišvengiamai turi pajauti tai, ką pasėjo. Pabandykime suprasti Aukščiausiojo įsakymus ir sutvarkyti savo gyvenimus pagal Jo nurodymus. Tikroji laimė priklauso nuo dvasinio gėrio, nuo Dieviškojo Dosnumo priėmimo visad atvira širdimi.

Jei širdis nususuka nuo Dievo siūlomų palaiminimų, kaip ji gali tikėtis laimės? Jei ji nesieja savo vilties ir pasitikėjimo Dievo Gailestingumu, kur ji tada ras ramybę? O, pasitikėkite Dievu, nes Jo Dosnumas yra amžinas, ir Jo Palaiminimas, nes jie didingi! O, tikėkite Visagaliu, nes Jis nesilpnėja, Jo gerumas tęsiasi per amžių amžius! Jo Saulė nuolat suteikia Šviesą ir Jo Gailestingumo debesys pilni Pasigailėjimo Vandens, kuriuo Jis laisto širdis visų, pasitikinčių Juo. Jo gaivinantis Vėjas visada ant savo sparnų neša gydymą paliegusioms žmonių sieloms! Argi protinga nusiusti nuo tokio mylinčio Tėvo, kuris lieja mums savo palaiminimus, ir būti materijos vergais?

Dievas savo beribiu gerumu suteikė mums tokia garbę, kad padarė mus materialaus pasaulio valdovais. Tad ar turime tapti to pasaulio vergais? Ne, verčiau skelbkime savo prigimtinių teisę ir siekime gyventi Dievo dvasinių sūnų gyvenimą. Šlovingoji Tiesos Saulė dar kartą pakilo Rytų danguje. Nuo tolimojo Persijos horizonto jos spindesys plinta tolyn ir platyn, sklaidydamas tankius prietarų debesis. Žmonijos vienybės šviesa pradeda apšviesti pasaulį, ir greitai Dieviškosios harmonijos ir tautų vieningumo vėliava suplisdės Dangaus aukštybėse. Taip, Šventosios Dvasios vėjai įkvėps visą pasaulį!

O tautos ir giminės! Pakilkite ir dirbkite, ir būkite laimingos! Rinkitės kartu po žmonijos vienybės skliautą!

SKAUSMAS IR SELVARTAS

Lapkričio 22 d.

Šiame pasaulyje mus veikia du jausmai - džiaugsmas ir skausmas.

Džiaugsmas suteikia mums sparnus! Džiaugsmo metu mūsų jėgos gyvybingesnės, protas - gilesnis ir supratimas nebe toks užtemęs. Mes atrodome geriau susitariantys su pasauliu ir lengviau atrandantys savo naudingumo sritį. Bet kai mus aplanko liūdesys, tampame silpni, mus palieka jėgos, apsiblausia suvokimas ir aptemsta protas. Atrodo prarandame gyvenimo tikrovės suvokimą, dvasios akims nebepavyksta atrasti šventųjų paslapčių ir tampame lyg mirę.

Nėra žmogiškos būtybės, nepatyrusios šių dviejų jausmų įtakos, bet visas egzistuojantis sielvartas ir skausmas yra iš materijos pasaulio - dvasinis pasaulis suteikia tik džiaugsmą!

Jei mes kenčiame, tai yra tik materialijų dalykų pasekmės, visi išbandymai ir vargai ateina iš šio iliuzijų pasaulio.

Pavyzdžiui, jei pirklys praranda sandėrį, jį apima depresija. Jei darbininkas yra atleidžiamas iš darbo jį apima bado baimė. Jei fermeris gavo blogą derlių, jo protą apima nerimas. Jei žmogus pasistato namą, kuris sudega iki pamatų, jis tampa benamis, pražuvęs ir nusivylęs.

Visi šie pavyzdžiai rodo jums, kad išbandymai, sutinkami kiekviename žingsnyje, visas sielvartas, skausmas, apmaudas ir gėla gimsta materijos pasaulyje, nes dvasios karalystė niekada nesukelia liūdesio. Žmogus, kuris savo mintimis gyvena toje karalystėje, pažįsta amžinąjį džiaugsmą. Visa, kas gyva, užpuola ligos, bet jos paliečia tik patį gyvenimo paviršių - gilumos lieka ramios ir nesudrumstos.

Šiandien žmonija sulinkusi nuo vargų, sielvartų ir gėlos, nes jį neišvengia niekas, pasaulis skęsta ašarose, bet, ačiū

Dievui, vaistai jau prie mūsų durų. Nusukime širdis nuo materijos pasaulio ir gyvenkime dvasiniame! Tik tai suteiks mums laisvę! Jei esame prispausti bėdų, tereikia pašaukti Dievą ir per Jo didįjį Gailestingumą mums bus padėta.

Jei mus aplanko sielvartas ir nelaimės, atsukime veidus į Karalystę ir mums bus išlieta dangiškoji paguoda.

Jei sergame ar kenčiame, melskime Dievo išgydyti, ir Jis atsilieps į mūsų maldas.

Kai mūsų mintys pripildytos šio pasaulio skausmo, atkreipkime akis į Dievo užuojautą ir Jis atsiųs mums dieviškos ramybės! Jei esame įkalinti materialiam pasaulyje, mūsų dvasia gali iškilti į Dangų ir mes iš tiesų būsim laisvi!

Kai jūsų dienos artėja prie pabaigos, galvokite apie amžnuosius pasaulius ir būsite pilni džiaugsmo!

Visur aplink jūs matote materialių daiktų netobulumo įrodymus - taigi džiaugsmas, paguoda, taika ir nuraminimas neaptinkami laikinuose pasaulio dalykuose. Todėl ar ne kvaila atsisakyti ieškoti šių brangenybių ten, kur jos gali būti atrastos. Dvasinės Karalystės vartai yra atviri visiems, o šiapus jų - visiška tamsa.

Ačiū Dievui, kad jūs šitoje asamblėjoje žinote tai. Visuose gyvenimo varguose jūs galėsite gauti aukščiausiąją paguodą. Jei jūsų dienos žemėje jau suskaičiuotos, žinote, kad laukia Amžinasis Gyvenimas. Jei materialūs rūpesčiai apsiaustų jus tamsiu debesiu, dvasinis spinduliavimas nušvies jums kelią. Iš tiesų, tie kurių protus apšvietė Aukščiausiojo Dvasia, turi geriausią paguodą.

Aš pats buvau įkalintas keturiasdešimt metų - iškęsti ten vienerius metus būtų neįmanoma - niekas neištverė daugiau kaip vienerius metus šio įkalinimo! Bet, ačiū Dievui, visus keturiasdešimt metų aš buvau visiškai laimingas! Kiekvieną dieną prabudęs lyg išgirdavau džiugiąsias žinias

ir kiekvieną naktį beribis džiaugsmas buvo su manim. Dvasingumas buvo mano paguoda, ir atsigręžimas į Dievą - mano didžiausias džiaugsmas. Jei šito nebūtų buvę, argi manote, būtų įmanomą gyventi šiuos keturiasdešimt metų kalėjime?

Taigi dvasingumas yra didžiausia Dievo dovana, o Amžinasis gyvenimas reiškia atsigręžimą į Dievą. Tad jūs, kiekvienas ir visi, kasdien pakelkite savo dvasingumą, kasdien būkite sustiprinti visuose geruose darbuose, te jums vis daugiau ir daugiau padeda Deiviškasis nuraminimas, teišlavina jus Dievo šventoji Dvasia ir ta Dangaus Karalystės galia gyvena ir dirba tarp jūsų.

Tai mano karščiausias troškimas ir aš meldžiu Dievo suteikti jums šią malonę.

TOBULI ŽMOGIŠKI JAUSMAI IR DORYBĖS

Lapkričio 23 d.

‘Abdu’l-Bahá sakė:

- Jūs turite būti labai laimingi ir dėkingi Dievui už jums suteiktą didžią privilegiją. Tai yra ypač dvasingas susitikimas! Tėbūna pagarbintas Dievas, jūsų širdys atsisukę į Jį, jūsų sielos sužavėtos Karalystės, jūsų siekimai yra dvasiniai ir jūsų mintys sklendo aukštai virš pasaulio dulkių.

Jūs priklausote tyrumo pasauliui, jūs nepasitenkinate gyvendami tik gyvulių gyvenimą, leisdami dienas vien valgymui, gėrimui ir miegui. Jūs iš tiesų esate žmonės! Jūsų mintys ir troškimai nukreipti į tai, kad pasiektumėte žmogiškąjį tobulumą. Jūs gyvenate, kad darytumėte gera ir suteiktumėte laimę kitiems. Jūsų didžiausias siekimas yra nuraminti liūdintį, sustiprinti silpnąjį ir suteikti viltį sielvartaujanciesiems sielai. Dieną naktį jūsų mintys krypsta į Karalystę,

jūsų širdys pilnos Dievo Meilės.

Todėl jūs nepažįstate priešinimosi, nemeilės ar neapykantos, nes kiekvienas gyvas sutvėrimas yra brangus jums, kiekvienam jūs linkite gero.

Tai tobuli žmogiški jausmai ir dorybės. Jei žmogus jų neturi, geriau jam iš viso negyventi. Jei lempa nebeskleidžia šviesos, geriau ją sunaikinti, jei medis neveda vaisių, geriau jį nupjauti, nes jis tik apsunkina žemę.

Iš tiesų tūkstantį kartų geriau žmogui numirti, negu gyventi be dorybės.

Mes turime akis, kad jomis matytume, bet jei jomis nežiūrėsime argi jos ką parodys? Mes turime ausis, kad jomis girdėtume, bet jei mes jas užsikimšime, kokia nauda iš jų?

Mes turime liežuvį, kad juo garbintume Dievą ir skelbume džiugiąsias žinias, bet jei būsime lyg nebyliai, koks bevertis tada liežuvis.

Visa mylintis Dievas sukūrė žmogų, kad jis spinduliuotų Dievišką šviesą ir apšviestų pasaulį savo žodžiais, veiksmais ir gyvenimu. Jei jis be dorybės, tai tampa nė kiek ne geresnis už paprastą gyvulį, o gyvulys, neturintis proto, yra primityvus padaras.

Dangiškasis Tėvas suteikė žmogui neįkainojamą intelekto dovaną, kad jis galėtų tapti dvasine šviesa, perveriančia materialumo tamsą, kad neštų į pasaulį gerumą ir tiesą. Jei noriai laikysitės Bahá'u'lláh mokymų, tai iš tiesų tapsite pasaulio šviesa, pasaulio kūno siela, žmonijos paguoda bei parama ir išsigelbėjimo šaltiniu visai visatai. Todėl visa širdimi ir siela siekite vykdyti palaimintojo Tobulumo nurodymus, ir, galite būti tikri, jei jums pavyks nugyventi tokią gyvenimą, kokį jums nulemta, jums atiteks Amžinasis Gyvenimas ir beribis džiaugsmas Dangaus Karalystėje, dangiškasis maistas kasdien bus atsiųstas sustiprinti jus.

Tai mano nuoširdžiausia malda, kad kiekvienas ir visi
jūs pasiektumėte šį tobuląjį džiaugsmą!

BAISUS ABEJINGUMAS KITŲ RASIŲ ŽMONIŲ KANČIOMS

Lapkričio 24 d.

‘Abdu’l-Bahá sakė:

- Man tik ką pranešė, kad šioje šalyje įvyko baisus atsitikimas. Traukinys įkrito į upę ir žuvo mažiausiai dvidešimt žmonių. Tai šiandien bus Prancūzijos parlamento diskusijų objektas, ten kalbėti bus iškviestas valstybės geležinkelio direktorius. Jis bus išklausinėtas apie geležinkelio būklę ir apie atsitikimo priežastis bus daug karštų ginčų. Man labai įdomu ir nuostabu, kokį susidomėjimą ir susijaudinimą visoje šalyje sukėlė dvidešimties žmonių mirtis, o tuo tarpu, kaip šaltai ir abejingai žiūrima į mirtį tūkstančių italių, turkų ir arabų, žudomų Tripolyje! Šių masiškų žudynių siaubas visai nejaudina vyriausybės! Juk tie nelaimingieji taip pat yra žmonės.

Kodėl šie dvidešimčiai individų parodyta tiek susidomėjimo ir karštos simpatijos, kai penki tūkstančiai asmenų jos nesusilaukė? Jie visi yra žmonės, jie visi priklauso žmonijos šeimai, tik jie iš kitų šalių ir rasių. Nesuinteresuotoms šalims visai nerūpi, kai tie žmonės žiauriai žudomi, šios masinės žudynės jų nejaudina! Kaip neteisinga, kaip žiauru tai yra, jie visiškai praradę bet kokį gėrio ar kitus tauriuosius jausmus! Žmonės iš kitų šalių turi žmonas, motinas, dukteris ir mažus sūnelius! Šiandien tose šalyse beveik nėra namų, kur neskambėtų skaudžios aimanos, vargu ar įmanoma rasti šeimą, kurios nebūtų palietusi žiauri karo ranka.

Deja! Visur tik ir tematome, koks žiaurus, prietaringas

ir neteisingas yra žmogus, ir kaip negreit jis patiki Dievu ir paklūsta jo įsakymams.

Jei šie žmonės mylėtų ir padėtų vienas kitam, užuot atkakliai naikinę vienas kitą kardu ir pabūklais, jie būtų daug kilnesni! Juk daug geriau, jei jie gyventų lyg balandžių pulkas taikoje ir santarvėje, o ne kaip vilkai į gabalus draskytų vienas kitą.

Kodėl žmogaus tokia kieta širdis? Todėl, kad jis dar nepažįsta Dievo. Jei jis pažintu Dievą, tai negalėtų priešintis Jo įstatymams, jei būtų dvasiškai protingas, toks elgesys jam būtų nepriimtinas. Jei tik būtų patikėta, suprasta ir pradėta klausyti Dievo Pranašų įstatymų ir nurodymų, kariai daugiau nebetemdytų Žemės veido.

Jei žmogus turėtų nors kokias teisingumo užuomazgas, tokie dalykai būtų neįmanomi.

Todėl aš prašau jūsų melstis - melstis ir atsukti veidus Dievui, kad Jis savo beribe užuojauta ir gailestingumu padėtų išgelbėti šiuos paklydėlius. Melskitės, kad Jis suteiktų jiems dvasinį supratimą, patys mokykite juos pakantumo ir gailestingumo, kad atsivertų jų akys ir protai, ir jiems būtų suteikta dvasios dovana. Tada taika ir meilė koja kojono eis per šias šalis, o šie vargšai nelaimingi žmonės galės pailsėti.

Tad visi mes dieną ir naktį stenkimės padėti sukurti gerresnes sąlygas. Mano širdis plyšta iš skausmo dėl šių baisių dalykų ir garsiai rauda - te ši rauda pasiekia ir kitų širdis!

Tada aklieji praregės, mirusieji bus pažadinti, žemėn ateis ir įsiviešpataus Teisingumas.

Aš maldauju jūsų visų, širdimi ir siela melskitės, kad tai būtų pasiekta.

MŪSŲ NETURI LIŪDINTI MŪSŲ SKAIČIAUS MENKUMAS

Lapkričio 25 d.

Pasirodęs Kristus apreiškė Save Jeruzalėje. Jis šaukė žmones į Dievo Karalystę, kvietė juos Amžinajam Gyvenimui ir liepė siekti žmogiškojo tobulumo. Ši spindinti Žvaigždė išliejo Vadovavimo Šviesą, o po to paaukojo savo gyvybę žmonijai.

Visą savo palaimintą gyvenimą Jis kentėjo priespaudą ir vargus, nes visa žmonija buvo Jo priešai!

Jie Jo nepriėmė, Jį paniekino, žiauriai su Juo elgėsi ir prakeikė Jį. Jis nebuvo laikomas žmogumi - ir vis dėlto, Jis išliko užuojautos, aukščiausio gerumo ir meilės įsikūnijimas.

Jis mylėjo visą žmoniją, bet jie laikė Jį priešu ir nesugebėjo suprasti Jo. Jie visai nevertino Jo žodžių ir nebuvo apšviesti Jo meilės liepsnos.

Vėliau jie suvokė, kad Jis buvo Šventoji ir Dieviškoji Šviesa, kad jo žodžiai kvietė į Amžinąjį Gyvenimą.

Jo širdis buvo pilna meilės visam pasauliui, Jo gerumui buvo skirta pasiekti kiekvieną - pradėdami suvokti šiuos dalykus, jie gailėjosi - bet Jis jau buvo nukryžiuotas!

Tik po daugelio metų nuo Jo įžengimo Dangun jie sužinojo, kas Jis buvo, o savo įžengimo metu Jis turėjo tik keletą mokinių, palyginti tiek nedaug pasekėjų tikėjo Jo nurodymais ir klausė Jo įstatymų. Neišmanėlis pasakytų: “kas šis žmogus, juk jis turi tik keletą pasekėjų!”. Bet tie, kurie žino, sako: “Jis yra Saulė, kuri švies Rytuose ir Vakaruose, Jis yra Apsireiškimas, kuris suteiks gyvybę pasauliui”.

Pirmieji pasekėjai matė, kad tą pasaulis suvokė daug vėliau.

Todėl jūs, esantys Europoje, nepraraskite drąsos jei jū-

sų labai nedaug ir žmonės mano, kad jūsų tikėjimas nėra svarbus. Jei tik keletas žmonių ateina į jūsų susirinkimus - nenusiminkite, jei esate išjuokiami ir paneigiami - nesielvartaukite, nes Kristaus Apaštalai turėjo pakelti tą patį. Jie buvo plūstami ir persekiojami, keikiami ir visur blogai sutinkami, bet galų gale jie nugalėjo, o jų priešai pasirodė besą neteisūs.

Jei istorija pasikartotų ir tie patys dalykai atsitiktų jums, neliūdėkite, o būkite pilni džiaugsmo ir dėkokite Dievui, kad pašaukė jus kentėti tai, ką kentėjo šventi žmonės praeityje. Jei jie nesutinka su jumis, būkite su jais malonūs, jei prieštarauja - būkite tvirti savo tikėjimu, jei jie palieka jus ir vengia jūsų, suraskite juos ir gerai priimkite. Neskriauskite nieko, melskitės už visus, stenkitės, kad jūsų šviesa šviestų pasaulyje ir jūsų vėliava plazdėtų dangaus aukštybėse. Kilnaus jūsų gyvenimo dvelksmas prasiskverbs visur. Tiesos šviesa, uždegta jūsų širdyse, švies tolimiems horizontams!

Nebūkite abejingi ir neniekinkite pasaulio reikalų, nes jūsų gyvenimai yra ypač svarbūs.

Visi, kurie siekia tiesos Danguos Karalystėje, spindi lyg žvaigždės, jie yra lyg vaismedžiai, apsunkę nuo rinktinių vaisių, lyg jūros, pilnos brangiausių perlų.

Tik tikėkite Dievo Gailestingumu ir skleiskite Dieviškąją Tiesą.

ŽODŽIAI, IŠTARTI 'ABDU'L-BAHÁ PASTORIAUS VAGNERIO BAŽNYČIOJE (FOYER DE L'AME) PARYŽIUJE

Lapkričio 26 d.

Aš esu giliai sujaudintas užuojautos žodžių, skirtų man, ir tikiuosi, kad diena iš dienos tarp jūsų stiprės tikra meilė

ir prisirišimas. Dievas panorėjo, kad meilė būtų pagrindinė pasaulio jėga, ir jūs žinote, kaip aš džiaugiuosi kalbėdamas apie meilę.

Visais amžiais Dievo Pranašai būdavo siunčiami į pasaulį, kad tarnautų tiesos reikalui - Mozė atnešė tiesos įstatymą, ir visi Izraelio Pranašai, buvę po jo, siekė jį skleisti.

Atėjęs Jėzus uždėgė liepsnojančią tiesos žibintą ir nešė jį aukštai iškėlęs, kad jis galėtų apšviesti visą pasaulį. Po to atėjo Jo išrinktieji Apaštalai, kurie, nešdami savo Mokytojo mokymų šviesą tamsiam pasauliui, keliavo toli ir plačiai, kol vienas po kito numirė.

Tada atėjo Mahometas, kuris savo laiku ir savaip skleidė tiesos pažinimą tarp žiaurių žmonių, nes tai visada buvo Dievo išrinktųjų misija.

Pagaliau, kai Persijoje iškilo Bahá'u'lláh, Jo karščiausias troškimas buvo vėl uždegti silpstančią tiesos šviesą visuose kraštuose. Visi Dievo šventieji širdimi ir siela siekė skleisti meilės ir vienybės šviesą pasaulyje, kad išnyktų materializmo tamsa ir žmonių vaikams šviestų dvasingumo šviesa. Tada dingtų neapykanta, žmogžudystės ir šmeižtai, o vietoj jų įsiviešpatautų meilė, vienybė ir taika.

Visi Dievo Apsireiškimai atėjo turėdami tą patį tikslą ir visi jie siekė vesti žmones dorybės keliais. O mes, jų tarnai, vis dar nesutariame tarpusavyje! Kodėl gi taip? Kodėl mes nemylime vienas kito ir negyvename vienybėje?

Taip yra todėl, kad mes užmerkėme akis prieš pagrindinę visų religijų principą - Dievas yra vienas, jis visų mūsų Tėvas, visi mes esame pasinėję į Jo Gailestingumo vandenyną ir visi esame apginti ir apsaugoti Jo mylinčios globos.

Šlovingoji Tiesos Saulė šviečia visiems vienodai, Dieviško Gailestingumo vandenys apsemia kiekvieną ir Jo Dieviška Malonė suteikiama visiems Jo vaikams.

Šis mylintis Dievas trokšta taikos visiems savo sutvėri-

mams - kodėl mes kariaujame?

Jis myli ir globoja visus savo vaikus - kodėl mes Jį pamirštame?

Jis suteikia savo Tėvišką rūpestį visiems - kodėl mes nesirūpiname savo broliais?

Tikrai, kai tik suvokiame, kaip Dievas myli ir rūpinasi mumis, mes turime pertvarkyti savo gyvenimą, kad taptume panašesni į Jį.

Dievas sukūrė mus, kiekvieną ir visus - kodėl gi mes elgiamės, prieštaraudami Jo norams, jei visi esame Jo vaikai ir mylime tą patį Tėvą? Visas tas skristymasis, kurį matome visur, visi ginčai ir prieštaravimai yra tik dėl to, kad žmogus laikosi ritualų ir išorinių apeigų, o pamiršta paprastą pagrindinę tiesą. Religijos skiriasi tik išore, bet tai sukelia ginčus ir nesantaiką, nors tikrovė visada ta pati, viena. Tikrovė yra Tiesa, o Tiesa neskaidoma. Tiesa yra Dievo vadovavimas, tai pasaulio šviesa, tai meilė, tai gailėstingumas. Tiesos savybės yra ir žmogaus, gavusio įkvėpimą iš Šventosios Dvasios, dorybės.

Tad kiekvienas ir visi tvirtai laikykimės tiesos, nes tik tuomet iš tiesų būsimė laisvi!

Artėja ta diena, kai susivienys pasaulio religijos, nes savo esme jos ir yra vieningos. Visai nereikia skaidymosi jei suprantame, kad skiriasi tik išorinė forma. Tarp žmonių vaikų yra tokių sielų, kurios kenčia dėl nežinojimo, todėl skubėjime mokytį jas, kitoms, lyg vaikams, kol jie suauga, reikia rūpesčio ir auklėjimo, dar kitos yra sergančios - joms turime suteikti Dieviškąjį gydymą.

Nežinančias, vaikiškas ar sergančias sielas - visas reikia mylėti ir joms padėti, o ne nekęsti už jų netobulumą.

Religijos daktarams skirta nešti dvasinį gydymą žmonėms ir skatinti vienybę tarp tautų. Jei jie tampa skaidy-mosi priežastimi - jiems geriau negyventi! Vaistai duoda-

mi, kad išgydytų ligą, bet jei jie geba tik pabloginti būklę, geriau apsieiti be jų. Jei religija sukelia tik nesantaiką, jai geriau neegzistuoti.

Visi Dieviškieji Apsireiškimai, atsiųsti Dievo į pasaulį patyrė baisius vargus ir kančias dėl vienintelės vilties skleisti Tiesą, vienybę ir santaiką tarp žmonių. Kristus pakėlė gyvenimą, pilną sielvarto, skausmo ir gėlos, kad atneštų pasauliui tobulą meilės pavyzdį - bet, deja, mes visiškai priešingai elgiamės vienas su kitu!

Meilė yra pagrindinis Dievo įstatymas. Jis įsakė mums mylėti vienas kitą taip, kaip Jis myli mus. Nesantarvė ir ginčai, kuriuos girdime iš visų pusių, tik skatina materialumo didėjimą.

Didžioji pasaulio dalis yra paskendus materializme, o Šventosios Dvasios palaiminimai atmetami. Tiek maža tikro dvasinio jausmo, nes pasaulio tobulėjimas yra daugiausia tik materialus. Žmonės tampa panašūs į trumpa amžius žvėris, nes jie neturi jokio dvasinio jausmo - jie neatsisuka į Dievą, jie neturi religijos! Juk tai skirta tik žmogui, o be šito jis tampa gamtos kaliniu, nė kiek ne geresniu už gyvulį.

Kaip žmogus gali pasitenkinti gyvuliška egzistencija, jei Dievas sukūrė jį tokį puikų? Visa sutvėrtoji kūrinija pavaldi gamtos dėsniams, tik žmogui duotas gebėjimas juos nugalėti. Saulė, nors ir labai galinga ir didi, ir ta paklūsta gamtos įstatymams, ji negali iškrypti iš savo kelio nė per plauką. Didis ir galingas vandenynas yra bejėgis pakeisti savo potvynius ir atoslūgius - niekas, išskyrus žmogų, negali pasipriešinti gamtos dėsniams!

Tik žmogui Dievas suteikė šią nuostabią galią, kuria jis gali vadovauti, gamtą valdyti ir nugalėti ją.

Pagal natūralųjį dėsni žmogui priklauso vaikščioti žeme, bet jis gaminasi lėktuvus ir skraido ore! Jis sukurtas

gyventi ant sausos žemės, o plaukioja jūra ir netgi po vandeniui!

Jis išmoko valdyti elektros energiją, jis ima ją kaip patinka ir įkalina lempoje! Žmogiškas balsas sukurtas kalbėti šalia esančiam, bet žmogaus galia yra tokia, kad jis pasidarė priemonių ir gali kalbėti iš Rytų į Vakarus! Visi šie pavyzdžiai rodo jums, kaip žmogus gali valdyti gamtą, kaip jis ištraukia kardą iš gamtos rankos ir panaudoja jį prieš ją pačią. Suvokiant, kad žmogus buvo sukurtas gamtos valdovu, kaip kvaila yra tapti jos vergu! Koks nemokšiškumas ir kvailumas yra garbinti ir dievinti gamtą, kai Dievas per savo gerumą padarė mus jos valdovais. Tiesos Saulė šviečia visu savo ryškumu, bet žmogus, stipriai užmerkęs akis, negali pamatyti jos didybės! Tad mano karščiausia malda Dievui, kad per Jo Gailestingumą ir Maloningą Gerumą jūs visi būtumėte suvienyti ir pripildyti didžiausio džiaugsmo.

Aš maldauju kiekvieno ir visų jūsų, prisijunkite prie mano maldų, kad baigtųsi karai ir kraujo liejimas, kad pasaulyje įšviešpatautų meilė, draugystė, taika ir vienybė.

Mes matome, kaip per visus amžius kraujas merkė žemę, bet dabar pasirodė didingesnės šviesos spindulys, lavėja žmogaus protas, pradeda augti jo dvasingumas - laikas, kai susitaikys pasaulio religijos, tikrai artėja. Tad palikime nedarnius ginčus apie išorines formas ir junkimės, kad kartu skubėtume į Dieviškąją vienybės tikėjimą. Tada visa žmonija sužinos, kad ji yra viena šeima, kurią jungia meilė.

II DALIS

Vienuolika Bahá'u'lláh Mokymo Principų,
paašskintų 'Abdu'l-Bahá Paryžiuje:

- I. Tiesos ieškojimas.
- II. Žmonijos vienybė.
- III. Religija turi skleisti meilę ir prisirišimą.
- IV. Religijos ir mokslo vienybė.
- V. Prietarų panaikinimas.
- VI. Gyvenimo reikmių sulysinimas.
- VII. Žmonių lygybė prieš įstatymą.
- VII. Visuotinė taika.
- IX. Religijos nesikišimas į politiką.
- X. Lyčių vienybė. Moterų švietimas.
- XI. Šventosios Dvasios galia.

TEOSOFINĖ DRAUGIJA, PARYŽIUS

Kai atvykau į Paryžių, man buvo papasakota apie Teosofų draugiją ir aš žinau, kad jai priklauso garbingi ir gerbiami žmonės. Jūs esate intelekto ir minties žmonės, Žmonės su dvasiniais idealais, ir man labai malonu būti tarp jūsų

Padėkokime Dievui, kuris suvedė mus šį vakarą. Tai teikia man daug džiaugsmo, nes matau, kad jūs siekiate tiesos. Jūs nesate supančioti prietarų grandinių, jūsų didžiausias tikslas yra pažinti tiesą. Tiesa gali būti palyginta su saule. Saulė yra šviečiantis kūnas, kuris išsklaido visus šešėlius, lygiai taip ir tiesa išsklaido mūsų įsivaizdavimų šešėlius. Kaip saulė suteikia gyvybę žmonijos kūnui, taip tiesa suteikia ją jos sieloms. Tiesa yra saulė, pakylanti iš skirtingų horizonto taškų.

Kartais saulė kyla iš horizonto vidurio, vasarą - šiauriau, o žiemą - piečiau, bet, kad ir kokie skirtingi būtų pakilimo

taškai, saulė visada ta pati.

Taip pat ir tiesa yra viena, nors jos apsimėškimai gali būti labai skirtingi. Kai kurie žmonės turi akis ir mato. Jie garbina saulę, nesvarbu kuriame horizonto taške ji pakiltų, ir kai saulė palieka žiemos dangų, kad pasirodytų vasarą, jie žino, kaip ją vėl rasti. Kiti garbina tik tą vietą, kurioje saulė patekėjo, o kai ji pakyla savo didybėje kitur, jie tebelaukia jos ankstesnėje patekėjimo vietoje. Deja! Šie žmonės netenka saulės palaiminimo. Tie, kurie iš tiesų garbina Saulę, atpažins ją, kurioje vietoje ji bepatekėtų, ir nedelsdami atsuks savo veidus į jos šviesą.

Mes turime garbinti pačią saulę, o ne tik tą vietą, kur ji pasirodė. Lygiai taip žmonės apšviestomis širdimis dievina tiesą, iš kokio horizonto ji bepasirodytų. Jie neapsiriboja asmenybe, bet seka paskui tiesą ir sugeba atpažinti ją, iš kur ji beateitų. Tai ta pati tiesa, kuri padeda žmonijai tobulėti, kuri suteikia gyvybę visoms sukurtoms būtybėms, nes ji yra Gyvenimo Medis.

Savo mokymuose Bahá'u'lláh paaiškina tiesą, ir aš norėčiau trumpai apie tai pakalbėti, nes matau, kad jūs sugebate tai suprasti.

I. Pirmas Bahá'u'lláh principas

Tiesos siekimas

Žmogus turi išsivaduoti iš visų prietarų ir savo vaizduotės vaisių, kad galėtų netrukdomas ieškoti tiesos. Visose religijose tiesa yra viena, ir tik su jos pagalba pasaulyje gali būti įgyvendinta vienybė.

Visos tautos turi esminį tikėjimą į bendrumą. Būdama viena, tiesa negali būti padalinta, o skirtumai, atsirandantys tarp tautų, yra tik jų polinkio į prietarus rezultatas. Jei tik žmonės ieškotų tiesos, jie suvoktų, kad yra vienodi.

II. Antras Bahá'u'lláh principas

Žmonijos vienybė

Vienas visa mylintis Dievas suteikia savo Dieviškąją Malonę ir Palankumą visai žmonijai, kiekvienas ir visi yra Aukščiausiojo tarnai, o Jo Kilnumas, Gailestingumas ir Maloningas Gerumas teikiamas visiems Jo sutvėrimams. Žmonijos šlovė yra kiekvieno palikimas.

Visi žmonės yra vieno to paties medžio lapai ir vaisiai, jie visi yra Adomo medžio šakos, jie visi turi tą pačią pradžią. Tas pats lietus lyja jiems, ta pati šilta saulė priverčia juos augti, tas pats vėjas gaivina juos. Vieninteliai egzistuojantys skirtumai, kurie juos ir laiko pavieniui, yra šie: vaikams reikia vadovavimo, nežinantiems - mokymo, sergantiems - rūpesčio ir gydymo, tačiau aš sakau, visa žmonija yra apsiausta Dievo Gailestingumu ir Malone. Kaip Šventieji Raštai sako mums, visi Žmonės yra lygūs prieš Dievą. Jis yra nešališkas.

III. Trečias Bahá'u'lláh principas

Religija turi skleisti meilę ir prisirišimą

Religija turi vienyti visas širdis, priversti karus ir ginčus išnykti nuo Žemės veido, gimdyti dvasingumą, suteikti gyvybę ir šviesą kiekvienai širdžiai. Jei religija tampa nemeilės, neapykantos ar skaidymosi priežastimi, geriau apsieiti be jos, atsitraukti nuo tokios religijos būtų tikrai religingas poelgis. Juk aišku, kad vaistų paskirtis yra gydyti, o jei vaisitai tik pablogina būklę, geriau jų nenaudoti. Bet kokia religija, kuri neskleidžia meilės ir vienybės, nėra religija. Visi šventieji Pranašai buvo sielos gydytojai, jie išrašė receptus žmonijos gydymui, o tokie vaistai, kurie ne gydo, o sukelia ligą, negali būti atėję iš Didžio ir Aukščiausiojo Gy-

dytojo.

IV. Ketvirtas Bahá'u'lláh principas

Religijos ir mokslo vienybė

Galvokime apie mokslą, kaip apie vieną sparną, o apie religiją - kaip apie kitą; paukščio skrydžiui reikia dviejų sparnų, nes vienas yra bevertis. Kiekviena religija, kuri neigia mokslą ar prieštarauja jam, yra tik nemokšiškumas, o nemokšiškumas yra žinojimo priešingybė.

Religija, kuri yra tik prietaringos apeigos ir ceremonijos, nėra tiesa. Tad atkakliai stenkimės vienyti religiją ir mokslą.

Ali, Mahometo žentas, sakė: "Tas, kas sutinka su mokslu, sutinka ir su religija". Ko nesuvokia žmogaus protas, ir religija neturėtų priimti. Religija ir mokslas eina koja kojon, bet koks religijos prieštaravimas mokslui nėra tiesa.

V. Penktas Bahá'u'lláh principas

Prietarų panaikinimas

Religijų, rasių ir sektų prieštaravimai griauja žmonijos pagrindą. Bet koki skaidymąsi, neapykantą, karus ir kraujų liejimą sukelia vienokie ar kitokie prietarai.

Į visą pasaulį reikia žiūrėti kaip į vieną šalį, į visas tautas - kaip į vieną tautą, į visus žmones - kaip į priklausančius vienai rasei. Religijos, rasės ir tautos yra tik žmogaus sugalvotos sąvokos, reikalingos vien jo mąstymui; Dievui nėra nei persų, nei arabų, nei prancūzų, nei anglų, Dievas yra Dievas visiems, ir Jam visa kūrinija yra viena. Mes turime paklusti Dievui ir stengtis sekti juo, atsisakyti visų savo prietarų ir įgyvendinti taiką Žemėje.

VI. Šeštasis Bahá'u'lláh principas

Lygios gyvenimo reikmių patenkinimo sąlygos

Kiekviena žmogiška būtybė turi teisę gyventi, turi teisę ilsėtis ir turėti tam tikrą gerovės lygį. Kaip turtingas žmogus gali gyventi savo rūmuose; apsuptas prabangos ir didžiausių patogumų, taip ir neturtingam reikia turėti būtiniausius gyvenimo dalykus. Niekas neturi mirti iš bado, visiems turi užtekti drabužių, vienas žmogus neturėtų gyventi viskuo pertekęs, jei kitas neturi jokių pragyvenimo šaltinių. Visomis jėgomis stenkimės įgyvendinti geresnes sąlygas, kad neskurstų nė viena siela.

VII. Septintasis Bahá'u'lláh principas

Žmonių lygybė. Jų lygybė prieš įstatymą

Viešpatauti turi Įstatymas, o ne asmuo, tik taip pasaulis taps vieta, kur bus įgyvendintas grožis ir tikra brolybė. Pasiekę vieningumą žmonės suras tiesą.

VIII. Aštuntasis Bahá'u'lláh principas

Visuotinė taika

Iš kiekvienos tautos žmonių ir vyriausybių bus išrinktas Aukščiausias Teismas, kurį sudarantys visų šalių ir vyriausybių nariai susirinks vienybėje. Šiam Teismui bus pateikiami visi ginčai, jo misija bus išvengti karo.

IX. Devintasis Bahá'u'lláh principas

Religija neturi sietis su politika

Religija siejasi su dvasios dalykais, politika - su pasaulio. Religija turi veikti minčių pasaulį, o politikos sritis yra

išorinių sąlygų pasaulis.

Dvasininkijos darbas yra šviesti žmones, mokyti juos, suteikti jiems gerą patarimą ir pamokymą, kad jie galėtų dvasiškai tobulėti. Religija negali turėti nieko bendro su politika.

X. Dešimtas Bahá'u'lláh principas

Moterų švietimas ir mokymas

Žemėje moterys turi turėti lygias teises su vyrais. Jos yra labai svarbi religijos ir visuomenės dalis. Tol, kol moterys negalės panaudoti savo puikių sugebėjimų, ir vyrai nepasieks didybės, kurios jie yra verti.

XI. Vienuoliktas Bahá'u'lláh principas

Tik Šventosios Dvasios galia leidžia dvasiškai tobulėti

Tik Šventosios Dvasios dvelkimas įgalina dvasinį tobulėjimą. Nesvarbu, koks būtų materialaus pasaulio progresas, nesvarbu, kaip jis dievintų save, jei jame nebus sielos, jis bus ne kas kita, kaip negyvas kūnas; kūną turi atgaivinti dvasia - vienas kūnas neturi jokios prasmės. Neturėdamas Šventosios Dvasios palaiminimų materialus kūnas yra neveiklus.

Tai yra keli Bahá'u'lláh principai, labai trumpai paaiškinti.

Trumpai tariant, mums visiems pridera būti tiesos mylėtojais. Tad siekime jos kiekvieną dieną ir kiekvienoje šalyje, bet būkime atsargūs, kad nepriprastume prie asmenybių. Matykime šviesą, kad ir kur ji šviestų ir sugebėkime atpažinti tiesos šviesą, nesvarbu, kur ji pasirodytų. Įkvėpkime rožės, nors ir dygliuotos kvapą, atsigerkime srūvan-

čio vandens iš kiekvieno tyro šaltinio.

Po to, kai atvykau į Paryžių, man daug džiaugsmo suteikė tokių paryžiečių, kaip jūs sutikimas, ir tebūna pagarbinta Dievas, jūs esate protingi, neprietaringi ir trokštate pažinti tiesą. Savo širdyse jūs turite meilę žmonijai, jūs kiek galėdami stengiatės labdaringai dirbti ir įgyvendinti vienybę, to ypač troško Bahá'u'lláh.

Dėl šios priežasties aš toks laimingas. Būdamas tarp jūsų, aš meldžiuosi už jus, kad galėtumėte tapti Dievo Palaiminimų saugykloomis ir per jus būtų skleidžiamas dvasingumas šioje šalyje.

Jūs jau turite nuostabią materialią civilizaciją, bet jūs susikursite ir dvasinę.

Ponas Bėkas (Monsieur Bleck) padėkojo 'Abdu'l-Bahá ir atsakė:

“Mes esame dėkingi už jūsų geras mintis, kurias ką tik išsakėte. Aš tikiuosi, kad šie du judėjimai netrukus pasklis Žemėje. Tada žmonijos vienybė pasistatys sau prieglobstį pasaulio viduryje.”

PIRMAS PRINCIPAS - TIESOS IEŠKOJIMAS

Avenue de Caméons 4, Paryžius.

lapkričio 10 d.

Pirmas Bahá'u'lláh Mokymo principas yra - Tiesos ieškojimas.

Jei žmogus nuspręstų ieškoti tiesos, pirmiausia jis turėtų nusigręžti nuo įprastų praeities prietarų.

Įprastinių prietarų turi žydai, nelaisvi nuo jų budistai ir Zoroastro pasekėjai, tokie patys yra ir krikščionys! Visos religijos palaipsniui susipančioja tradicijomis ir dogmomis.

Kiekviena jų laiko save vienintelėmis tiesos saugotojomis, o visas kitas religijas - sukurtas vien iš klaidų. Jos pa-

čios yra teisingos, visos kitos - ne! Žydai tiki, kad jie vieninteliai žino tiesą, ir neigia visas kitas religijas. Krikščionys tvirtina, kad vienintelė teisinga yra jų religija, o kitos - klaidingos. Tokie patys budistai ir mahometonai - visi jie apriboja save. Jei visi paneigia vienas kitą, kur mums ieškoti tiesos? Visos religijos prieštarauja viena kitai, todėl jos negali būti teisingos. Jei kiekvienas tiki, kad tik jo religija yra vienintelė teisinga, jis apanka kitų tiesai. Jei žydas, pavyzdžiui, apsiriboja išoriniu Izraelio religijos veikimu, jis neleidžia sau suvokti tiesos, kuri gali egzistuoti bet kurioje kitoje religijoje; ji visa turi būti jo paties religijoje!

Todėl mes turime atsiriboti nuo išorinės religijos formos ir veikimo. Turime suvokti, kad šios formos ir veikimas, kad ir koks jis būtų gražus, yra tik apdaras, uždeginantis širdies šilumą ir Dieviškosios tiesos gyvasias dalis. Mes turime atmesti tradicijos prietarus, jei mums pasisektų rasti tiesą kitų religijų esmėje. Jei Zoroastro pasekėjas tiki, kad Saulė yra Dievas, kaip jis gali susivienyti su kitomis religijomis? Jei stabmeldžiai tiki įvairiausiais savo stabais, kaip jie gali suprasti Dievo vienovę?

Todėl aišku, kad norint padaryti pažangą ieškant tiesos, turime atsisakyti prietarų. Jei visi siekiantieji laikytųsi šio principo, jie susidarytų aiškų tiesos vaizdą.

Kai penki žmonės susitinka kartą siekti tiesos, jie turi pradėti nuo išsilaisvinimo iš savo ypatingų sąlygų ir išsidėdėti ankstesniųjų idėjų. Kad rastume tiesą, turime atmesti savo prietarus, savo mažas įprastas mintis, nes svarbiausia yra atverti protą. Jei mūsų taurė pilna egoizmo, ten nebėra vietos gyvenimo vandeniui. Tas faktas, kad mes įsivaizduojame save esant teisius, o visus kitus - klystančius yra visų didžiausia kliūtis kelyje į vienybę, nes, jei siekiame tiesos, vienybė yra būtina - juk tiesa yra viena.

Jei nuoširdžiai trokštame siekti tiesos, privalome atsi-

sakyti savo individualių nusistatymų ir prietarų. Jei neišvaizduosime skirtumo tarp dogmos, prietarų ir nusistatymo iš vienos pusės, o tiesos - iš kitos, mums nepavyks. Juk jei karštai ko nors siekiame, tai to ieškome visur. Šį principą turime naudoti ir ieškodami tiesos.

Mokslas turi būti priimtas. Jokia tiesa negali neigti kitos tiesos. Šviesa gera, iš kokios lempos ji bešviestų! Rožė graži, kad ir kokiame sode ji žydėtų! Žvaidždė taip pat spindės nesvarbu, ar ji šviestų iš Rytų, ar iš Vakarų. Atsikratykite visokių nuostatų, tada mylėsite Tiesos Saulę, kad ir kuriame horizonte taške ji patekėtų! Jūs suvoksite, kad Dieviškoji tiesos šviesa, sklidusi iš Jėzaus Kristaus, taip pat sklido iš Mozės ir Mahometo. Atkaklus ieškotojas prieš šią tiesą. Tai ir yra "Tiesos ieškojimas".

Tai taip pat reiškia, kad turime noriai atsisakyti visa, ko buvome išmokę anksčiau, ir to, kas stabdo mūsų žingsnius kelyje į tiesą; neturime prieštarauti, jei reikia pradėti mokytis vėl iš pradžių. Neturime leisti meilei kokiai nors vienai religijai ar vienai asmenybei užtemdyti mums akis, kad taptume suvaržyti prietarų! Kai būsime nepriklausomi nuo šių išipareigojimų, mąstysime laisvomis mintimis, tada ir pasieksime savo tikslą.

"Siekite tiesos, tiesa padarys jus laisvus". Tad matykime tiesą visose religijose, nes tiesa yra visur ir ji viena!

ANTRAS PRINCIPAS -ŽMONIJOS VIENYBĖ

Lapkričio 11 d.

Vakar aš kalbėjau apie pirmąjį Bahá'u'lláh Mokymo principą "Tiesos ieškojimą", apie tai, kaip žmogui reikia atmesti visus prietarus ir visas tradicijas, kurios užtemdo jo akis ir neleidžia įžvelgti visų religijų tiesos egzistavimo. Jis, mylėdamas ir likdamas ištikimas vienai religijos formai, ne-

turi leisti sau neapkęsti visų kitų. Svarbiausia, kad jis ieškotų tiesos visose religijose, ir, jei jo ieškojimai bus atkaklūs, jam tikrai pasiseks.

Pirmasis atradimas, kurį mes padarysime vadovaudamiesi principu “Tiesos ieškojimas”, atves mus į antrąjį principą, kuris yra “Žmonijos vienybė”. Visi žmonės yra Vieno Dievo tarnai. Vienas Dievas viešpatauja visiems ir džiaugiasi visais savo vaikais. Visi žmonės yra viena šeima, žmonijos karūna yra ant kiekvieno žmogiškos būtybės galvos.

Kūrėjo akims visi Jo vaikai yra lygūs, Jo gerumas suteikiamas visiems. Jis nėra palankesnis vienai kuriai tautai, visi vienodai yra jo sutvėrimai. Jei taip, tai kam gi mes skaidomės, atskirdami vieną rasę nuo kitos? Kam mes kuriam prietarų ir tradicijų kliūtis, atnešančias žmonėms nesantaiką ir neapykantą?

Vienintelis žmonijos šeimos narių skirtumas yra jų išsivystymo lygis. Vieni yra kaip nežinantys vaikai, kuriuos reikia mokyti, kol jie pasieks brandumą. Kiti yra kaip ligoniai - su jais reikia elgtis švelniai ir rūpestingai. Niekas nėra blogas ar piktas! Mes neturime atstumti šių vargšų vaikų. Turime rodyti didžiausią gerumą mokydami nežinančius ir rūpestingai slaugydami sergančius.

Pažvelkite, vienybė reikalinga egzistavimui. Meilė yra gyvenimo pagrindas, o atsiskyrimas neša mirtį. Pavyzdžiui, materialios kūrinijos pasaulyje visi dalykai dėkingi vienybei už jų tikrąjį gyvenimą. Medį, mineralą ar akmenį sudarantys elementai laikosi kartu dėl traukos dėsnio. Jei šis dėsnis išnyktų nors akimirksnį, elementai nebesilaikytų kartu ir iširtų, tai ir daiktų formos nustotų egzistuoti. Traukos dėsnis sujungė tam tikrus elementus į šios gražios gėlės formą, bet kai tik iš centro nutrūksta trauka, gėlė miršta ir kaip gėlė nustoja egzistuoti.

Taip yra ir su didžiu žmonijos kūnu. Nuostabūs Trau-

kos Dėsnis, Harmonija ir Vienybė laiko kartu šią stebuklingąją Kūriniją.

Kaip yra su visuma, taip ir su jos dalimis; ar tai būtų gėlė, ar žmogaus kūnas, jei dingsta traukos principas, gėlė ar žmogus miršta. Todėl aišku, kad trauka, harmonija, vienybė ir meilė yra gyvenimo pagrindas, o bjaurėjimasis, nesantaika, neapykanta ir atsiskyrimas neša mirtį.

Mes matėme, kad tai, kas atneša skaidymąsi egzistencijos pasauliui, sukelia mirtį. Taigi ir dvasios pasaulis yra valdomas to paties dėsnio.

Todėl kiekvienas Vieno Dievo tarnas turi paklusti meilės įstatymui, vengti neapykantos, nesantaikos ir kovos. Juk ir gamtoje pastebime, kad taikesni gyvūnai grupuojasi į būrius ar bandas, o žiaurūs ir plėšrūs sutvėrimai, tokie kaip liūtas, tigras ar vilkas, gyvena tankymėse, ir pavieniui. Pora vilkų ar liūtų gali draugiškai gyventi kartu, bet tik tūkstantis ėriukų gali dalintis ta pačia avide, o daugybė elnių sudaryti vieną bandą. Pora erelių gali gyventi toje pačioje vietoje, bet tik balandžių tūkstančiai suskrenda į tą pačią buveinę ir nesipeša.

Žmogus turėtų būti priskiriamas bent jau prie taikiųjų gyvūnų, bet kai jis tampa laukinis, - jis pasidaro žiauresnis ir piktesnis už patį pikčiausią žvėrį!

Bahá'u'lláh paskelbė “Žmonijos pasaulio vienybę”. Visi žmonės ir tautos yra viena šeima, vieno Tėvo vaikai, jie turi būti broliai ir seserys vieni kitiems! Aš tikiuosi, kad savo gyvenimu jūs stengsitės įtvirtinti ir skleisti šį mokymą.

Bahá'u'lláh sakė, kad mes turime mylėti net savo priešus ir būti jiems draugai. Jei visi žmonės paklustų šiam principui, žmonių širdyse įsitvirtintų didi vienybė ir supratimas.

TREČIAS PRINCIPAS

“Religija turi skleisti meilę ir prisirišimą” - apie tai nemaža kalbėta daugelyje paskaitų, kurių užrašai pateikti šioje knygoje, ir keletu kitų principų aiškinimuose.

KETVIRTAS PRINCIPAS - RELIGIJOS IR MOKSLO VIENYBĖ

‘Abdu’l-Bahá sakė:

Aš papasakojau jums apie keletą Bahá’u’lláh principų - Tiesos ieškojimą ir Žmonijos vienybę. Dabar jums paaiškinsiu Ketvirtąjį principą, kuris yra “Religijos ir mokslo sąjungą”

Tarp teisingos religijos ir mokslo nėra jokių prieštaravimų. Kai religija priešinasi mokslui, ji tampa tik prietaru: tai, kas priešinga pažinimui, yra nemokšiškas.

Kaip gali žmogus tikėti faktu, kurį mokslas įrodė esant neįmanomą? Jei jis tiki nesuprasdamas, greičiau tai yra kvailas prietaras, o ne tikėjimas. Teisingi visų religijų principai atitinka mokslo tiesas.

Dievo Vienybė yra logiška, ši idėja visai neprieštarauja mokslinių studijų išvadoms.

Visos religijos moko, kad turime daryti gera, turime būti kilnūs, nuoširdūs, teisingi, paklusnūs įstatymui ir ištikimi, visa tai priimtina, ir tai yra vienintelis logiškas kelias žmonijos progresui.

Visi religijos įstatymai suprantami, jie patenkina žmones, kuriems jie ir yra skiriami, ir atitinka reikalavimus laiko, kuriuo jų turi būti klausoma.

Religija turi dvi pagrindines dalis:

- 1) dvasinę,
- 2) praktinę.

Dvasinė dalis niekada nesikeičia. Visi Dievo Apsireiškimai ir Jo Pranašai mokė tų pačių tiesų ir davė tuos pačius dvasinius įstatymus. Jie visi mokė to paties moralės kodekso. Tiesa negali būti išskaidyta. Saulė siuntė daug spindulių, kad apšviestų žmogaus protą, bet šviesa visada buvo ta pati.

Praktinė religijos pusė siejasi su išorine forma ir ceremonijomis, su bausmės būdais už tam tikrus nusizengimus. Kristus atėjęs juos pakeitė: senoji aksioma "Akis už akį, dantis už dantį" pavirto į "Mylėk priešus, daryk gera tiems, kurie tavęs nekenčia", griežtą praeities įstatymą pakeitė meilės, gailestingumo ir pakantumo įstatymas!

Labai seniai bausmė už vagystę buvo dešinės rankos nukirtimas, mūsų dienomis šio įstatymo nebūtų įmanoma taikyti. Mūsų dienomis žmogus, keikiantis savo tėvą, gali gyventi, o anksčiau jis būtų buvęs pasmerktas mirti. Taigi aki-vaizdu, kad nors dvasiniai įstatymai nesikeičia, praktinės taisyklės turi prisiderinti prie laiko reikalavimų. Iš šių dviejų dvasinė religijos dalis yra didingesnė, svarbesnė, ji visą laiką išlieka tokia pati ir niekada nesikeičia! Ji tokia pati vakar, šiandien ir visada! "Kaip buvo pradžioje, dabar ir visada, ir per amžių-amžius".

Taigi visi moralės klausimai, esantys nekintamame dvasiniame kiekvienos religijos įstatyme, yra logiškai teisingi. Religija ir mokslas yra du sparnai, su kuriais žmogaus protas gali iškilti į aukštumas, kurie padeda tobulėti žmogaus sielai. Neįmanoma skristi tik vienu sparnu! Jei žmogus bandytų skristi tik religijos sparnu, jis greitai nuskrystų į prietarų liūną, o iš kitos pusės, jei tik mokslo sparnu - taip pat nepatobulėtų, o papultų į beviltišką materializmo pelkę. Visos šiandieninės religijos ėmėsi prietaringos veiklos, nepaisydamos nei teisingų principų, kuriuos pačios skelbia, nei laikmečio mokslinių atradimų. Daugelis religijos va-

dovų užaugo galvodami, kad religijos reikšmei svarbiausia yra ištikimybė tam tikrų dogmų rinkiniui ir apeigų bei ceremonijų atlikimui! Tie, kurių sielas jie turi gydyti, yra mokomi taip tikėti ir jie ištikimai laikosi išorinių formų, painedami jas su vidine tiesa.

Taigi įvairių bažnyčių ir įvairių sektų šios formos ir ritualai skiriasi ir netgi prieštarauja vieni kitiems, sukeldami nesantarvę, neapykantą ir nevieningumą. Tokios nesantarkos pasekmė yra daugelio kultūringų žmonių įsitikinimas, kad religija ir mokslas yra priešingos sąvokos, kad religijai nereikia jokių mąstymo galių, ji jokia būdu neturi būti derinama su mokslu, bet būtinai priešinama su juo. Liūdniausia to pasekmė - mokslas atsitraukė nuo religijos, o religija tapo tik aklu ir, daugmaž, pasyviu neabejojančių religija mokytojų nurodymų sekimu, o tie mokytojai reikalauja priimti jų mėgstamiausias dogmas, net jei jos prieštarauja mokslui. Tai kvailystė, nes visiškai akivaizdu, kad mokslas yra šviesa, o jei taip, religija tikrai neprieštarauja pažinimui.

Mums yra pažįstamos frazės “Šviesa ir tamsa”, “Religija ir mokslas”. Bet religija, jei ji neina koja kojon su mokslu, pati yra prietarų ir nežinojimo tamsa.

Daug pasaulio nesantaikos ir nesutarimų atsiranda dėl žmogaus sugalvotų priešingybių ir prieštaravimų. Jei religija ir mokslas būtų harmoningi ir eitų kartu, baigstųsi didžiulė neapykanta ir pyktis, dabar atnešantys daug kančių žmonių rasei.

Pamąstykite, kas išskiria žmogų iš kitų sukurtų būtybių ir padaro jį kitokiu sutvėrimu? Argi tai ne jo protavimo galia, jo intelektas? Aš sakau jums: rūpestingai pasverkite aiškinimo ir mokslo svarstyklėmis visa, kas pateikiama jums kaip religija. Jei tai išlaiko šį išbandymą, tada priimkite, nes tai yra tiesa! Tačiau jei nepasitvirtina, atmeskite, nes

tai nemokšiškumas!

Apsidairykite aplink ir pažiūrėkite, kaip šiandien pasaulis paskendęs prietaruose ir išorinėse formose!

Kai kurie garbina savo vaizduotės vaisius: jie susikuria sau įsivaizduojamą Dievą ir dievina jį, bet jų riboto proto kūrinys negali būti Beribis, Galingas, visų matomų ir nematomų dalykų Tvėrėjas! Kiti garbina saulę ar medžius, arba akmenis! Praėjais amžiais buvo tokių, kurie dievimo jūrą, debesis ir netgi molį!

Šiandien žmonės yra taip prisirišę prie išorinių formų ir ceremonijų, kad jie nuolat ginčijasi dėl šių ritualų esmės ir ypatingos veiklos, tik tegirdėti vien jų nuobodūs argumentai ir neramumas. Yra asmenų, kurie turi silpną intelektą ar menką protavimo galią, bet dėl šių asmenų nesugebėjimo suprasti, negali būti abejojama religijos stiprybe ir jėga.

Mažas vaikas negali suvokti gamtą valdančių dėsnių, bet taip yra dėl neišlavinto vaiko intelekto, nes kai jis paaugs ir pradės mokytis, tikriausiai supras amžinąsias tiesas. Vaikas nesuvokia fakto, kad Žemė sukasi aplink Saulę, bet kai prabus jo intelektas, šis faktas jam bus aiškus ir paprastas.

Religija neturi preištarauti mokslui, net jei kai kurie intelektai ir yra per silpni ar nesubrendę suvokti tiesą.

Pagal Dievo Valią religija ir mokslas turi būti, kaip tai ir buvo, mūsų suvokimo matas. Būkite įdėmūs, kad neapleistumėte tokios nuostabios galios. Pasverkite visus dalykus šiomis svarstyklėmis.

Tam, kuris turi suvokimo galią, religija yra kaip atvira knyga, bet ar tai įmanoma žmogui, neturinčiam pakankamai proto suprasti Dievo dieviškąsias tikroves?

Visiškai pasitikėkite harmonija su mokslu, tam negali būti jokios opozicijos, nes tiesa yra viena. Kai religija, ap-

valyta nuo prietarų, tradicijų ir neprotingų dogmų, susijungs su mokslu, tada pasaulyje atsiras didinga vienijanti ir grynėnanti jėga, kuri nušluos visus karus, nesutarimus, nesantaiką ir kovas - ir tada žmonija bus suvienyta Dievo Meilės galioje.

PENKTAS PRINCIPAS - PRIETARŲ PANAIKINIMAS

Avenue de Camoëns 4, Paryžius.

lapkričio 13 d.

Visi prietarai, ar jie būtų religiniai, rasiniai, politiniai ar nacionaliniai, turi būti atmesti, nes tik jie sukėlė pasaulio ligas. Tai rimtas sutrikimas, kuris, jei nebus pašalintas, gali sunaikinti visą žmonių rasę. Visus pražūtingus karus ir kraujo praliejimus be vargus sukėlė vienokie ar kitokie prietarai.

Baisius karus, vykstančius šiomis dienomis, sukėlė fanatiška vienos tautos religinė neapykanta kitai, arba rasės ir spalvos prietarai.

Kol šios prietarų kliūtys nebus sunaikintos, žmonija negalės tikėtis taikos. Dėl to Bahá'u'lláh ir sakė, kad "šie prietarai ardo žmoniją".

Pirmiausia pasvarstykime apie religinius prietarus: pažvelkite į vadinamų religingų žmonių tautas: jei jie būtų tikri Dievo garbintojai, tai paklustų Jo įstatymui, kuris draudžia žudyti vienas kitą.

Jei religijų vadovai tikrai garbintų Dievo Meilę ir tarnautų Dieviškajai Šviesai, tai mokytų žmones laikytis pagrindinio įsako "Mylėti ir būti geraširdžiams visiems žmonėms". Bet matome, kad yra priešingai, nes dažnai dvasininkai skatina tautas kovoti. Religinė neapykanta visada yra didžiausia!

Visos religijos moko, kad turime mylėti vienas kitą, kad prieš išdrįsdami pasmerkti kitų ydas, surastume savo trūkumus, kad neturime manyti esą aukštesni už kitus! Turime būti atsargūs, kad neišaukštintume savęs, nes būsime pažeminti.

Kas esame mes, kad galime teisti? Kaip gi mes sužinosime, kas Dievo akyse yra garbingiausias žmogus? Dievo mintys nepanašios į mūsų. Kiek daug žmonių, atrodžiusių šventais savo draugams, buvo galiausiai pažeminti. Pagalvokite apie Judą Iskariotą: jis pradėjo gerai, bet prisiminkite, jo galą! Antra vertus, apaštalas Paulius, gyvenimo pradžioje buvęs Kristaus priešu, vėliau tapo Jo ištikimiausiu tarnu. Kaip gi tada mes galime girti save ir niekinti kitus?

Tad būkime nuolankūs, be nusistatymų, teikime pirmenybę kitų, o ne savo gerovei! Niekada nesakykime: "Aš esu tikintysis, bet jis - netikintis;" "Aš esu arti Dievo, o jis yra atstumtasis". Mes niekada negalime žinoti, koks bus paskuntinis sprendimas! Todėl padėkime visiems, kam reikia kokios nors pagalbos.

Mokykime nemokančius, rūpinkimės mažais vaikais, kol jie suaugę į protą. Kai randame žmogų, nupuolusį į vargų ar nuodėmių gelmes, turime būti geri jam, paimti jį už rankos, padėti jam atgauti pusiausvyrą ir jėgas, turime vadovauti jam su meile ir švelnumu, laikyti jį draugu, o ne priešu.

Neturime jokios teisės laikyti savo mirtingus artimuosius blogais.

Rasiniai skirtumai yra tik iliuzija, tai tikriausias prietaras! Dievas mus visus sukūrė vienos rasės. Pradžioje nebuvo jokių skirtumų, nes visi mes buvome Adomo palikuonys. Taip pat pradžioje nebuvo jokių ribų ir sienų tarp įvairių žemių, jokia žemės dalis nepriklausė vienai kuriai nors tautai. Dievo akyse nėra jokių skirtumų tarp įvairių rasių.

Kam žmogus turėjo sugalvoti tokį prietarą? Kaip mes galime remti karą, kurį sukėlė tokia iliuzija?

Dievas sukūrė žmones ne tam, kad jie naikintų vienas kitą. Visos rasės, gentys, sekto ir klasės vienodai dalijasi savo Dieviškojo Tėvo Dosnumu.

Vienintelis skirtumas yra ištikimybės, paklusnumo Dievo įstatymams dydis. Yra tokių žmonių, kurie lyg degantys žiburiai, kiti lyg žvaigždės šviečia žmonijos danguje. Žmonijos mylėtojai yra pranašesni žmonės, nesvarbu kokios tautos, tikėjimo ar spalvos jie būtų. Tai jiems Dievas sakys šiuos palaiminimo žodžius: "Gerai padaryta, Mano gerieji ir ištikimieji tarnai". Tą dieną Jis neklaus: "Ar jūs esate anglai, ar prancūzai, o galbūt persai? Ar jūs atėjote iš Rytų ar iš Vakarų?"

Vienintelis tikras skirtumas yra šis: yra dangiški ir žemiški žmonės. Dangiškieji - tai dėl Aukščiausiojo Meilės pasiaukoję tarnauti žmonijai, mokantys žmones taikos ir palankumo. Bet žemiškieji yra tokie savanaudžiai, kad nenkenčia savo brolių, jų širdyse prietarai išstūmė geraširdiškumą ir tik jų įtaka kelia nesantaiką ir kovas.

Kuriai rasei ar spalvai priklauso šios dvi žmonių grupės - baltiesiems, geltoniesiems, juodiesiems, rytų, vakarų, šiaurės ar pietų? Jei šie skirtumai yra Dievo duoti, tai kam mes išrandame naujų? Politiniai prietarai yra lygiai taip pat žalingi, tai viena didžiausių priežasčių, dėl ko kyla žiauriausios kovos tarp žmonių vaikų. Yra žmonių, kuriems malonu kelti nesantaiką, kurie nuolat kursto savo šalį skelbti karą kitai tautai - ir kam? Jie mano suteksią pranašumą savo šaliai, padarę skriaudos kitoms. Jie siunčia kariuomenes nuniokoti ir sunaikinti kitą šalį, kad patys išgarsėtų pasaulyje arba dėl užkariavimo džiaugsmo. Kad po to būtų pasakyta: "Tokia šalis sutriuškino kitą ir pajungė ją savo stipresnei, pranašesnei valdžiai". Ši pergalė, nupirкта di-

džiulio kraujo praliejimo kaina, neamžina! Nugalėtojas vieną dieną bus nugalėtas, ir pergalės kaip nebūta! Prisiminkite istoriją: argi Prancūzija daug kartų neužkariavo Vokietijos, o vokiečių tauta poto argi nenugalėjo Prancūzijos?

Mes taip pat mokėmės, kad Prancūzija užkariavo Angliją, bet argi poto anglų tauta nenugalėjo Prancūzijos?

Šie šlovingi užkariavimai tokie trumpalaikiai! Kodėl teikiame jiems ir jų šlovei tiek daug reikšmės; juk taip darydami lyg ir pritariame žmonių kraujo liejimui? Ar nors viena pergalė verta tų žiaurių skerdynių, griuvėsių, skausmo ir sielvarto, kurie aplano tiek daug namų abiejose tautose? Juk neįmanoma, kad kentėtų tik viena šalis.

O kodėl žmogus, tas nepaklusnysis Dievo vaikas, kuris turėtų būti dvasinio įstatymo galios pavyzdys, nusuko savo veidą nuo Dieviškojo Mokymo ir visas pastangas nukreipė į naikinimą ir karus?

Aš tikiu, kad šiame apšviestame amžiuje Dievo Meilės Šviesa paskleis savo spindesį visam pasauliui, siekdama širdies supratingumo ir atsako iš kiekvienos žmogiškos būtybės, kad Tiesos Saulės šviesa padės politikams sutraukti nusistatymų ir prietarų grandines, ir išlaisvintomis mintimis vykdyti Dievo Politiką, nes Dieviškieji Politikai yra galingi, o žmonių - menki. Dievas sukūrė visą pasaulį ir savo Dieviškąjį Dosnumą suteikė kiekvienam sutvėrimui.

Argi mes nesame Dievo tarnai? Ar atsisakysime sekti Mokytojo pavyzdžiu ir nepaisysime Jo įsakų?

Aš meldžiuosi, kad ateitų į Žemę Dievo Karalystė ir Dangiškoji Saulė išsklaidytų tamsą.

ŠEŠTAS PRINCIPAS - GYVENIMO REIKMĖS

Avenue de Camoëns 4, Paryžius.

Vienas svarbiausių Bahá'u'lláh Mokymo principų yra: kiekvienos žmogiškos būtybės teisė į kasdienę duoną, kuri leistų jam egzistuoti, arba pragyvenimo reikmių sulyginimas.

Žmonių gyvenimo sąlygos turi būti sukurtos tokios, kad išnyktų skurdas, kad kiekvienas, kiek įmanoma, pagal savo pareigas ir padėtį turėtų patogumus ir gerovę.

Dabar mes matome, kad vieni iš mūsų pertekę turtu, o yra ir tokių nelaimingųjų, kurie badauja nieko neturėdami; vieni turi po keletą išpūdingų rūmų, o kiti neturi kur priglauti galvos. Vieni turi daugybę brangaus ir rinktinio maisto patiekalų, kiti neretai negauna nė duonos plutos, kad nemirtų badu. Vieni apsirengę aksomais, kailiais ir puikiausia drobe, kiti vien tik prastais, varganais ir plonais apdarais, turi gintis nuo šalčio.

Tai yra labai blogai ir tai reikia keisti. Bet ir keisti reikia atsargiai. Padėties nepataisysime, jei įgyvendinsime abso-
liučią žmonių lygybę.

Lygybė yra fantazijos vaisius! Ji visiškai neįgyvendinama! Net jei lygybė ir būtų pasiekta, ji nebūtų patvari - jei ji egzistotų, tai sunaikintų visą pasaulio tvarką. O tvarkos įstatymas visada turėtų likti žmonijos pasaulyje. Taip žmogaus kūrinijai įsakė Dangus.

Kai kurie žmonės yra labai protingi, kiti vidutiniškai, o kai kurių protas net labai menkas. Šiose trijose žmonių grupėse yra tvarka, bet ne lygybė. Argi įmanoma, kad išmintis ir kvailumas būtų sulyginta? Žmonijai, kaip dideliai armijai reikia generolų, kapitonų, žemesnių pareigūnų, turinčių įvairius laipsnius, ir kareivių, kiekvienas turi atlikti pa-

vestas pareigas. Laipsniai yra būtini, kad užtikrintų organizacijos tvarką. Armijos negali sudaryti vieni generolai arba vieni kapitonai, arba tik vieni kareiviai be jokios valdžios. Neabejotinas tokio plano rezultatas būtų, kad netvarka ir demoralizacija apimtų visą armiją.

Karalius Lycurgus, filosofas, sudarė didingą planą, kaip sulyginti Spartos žmones, pasiaukojęs ir išmintingai jis pradėjo šį eksperimentą. Jis sukvietė visus karalystės žmones ir privertė juos prisiekti didžia priesaika, kad, jei jis išvyks iš šalies, jie išlaikys tą pačią valdymo tvarką ir niekas neprivers jų apsigalvoti, kol jis sugrįš. Užtikrintas šia priesaika, jis paliko savo Spartos karalystę ir niekada nebegrižo. Taigi atsisakęs savo aukštos padėties Lycurgus manė suteikti ilgalaikę gerovę savo šaliai, sulyginsęs žmonių turtą ir gyvenimo sąlygas karalystėje. Pasirodė karaliaus aukotasi veltui. Didysis eksperimentas nepavyko. Po kiek laiko viskas buvo sunaikinta, iširo rūpestingai sugalvota konstitucija.

Senovinė Spartos karalystė patvirtino, kad įgyvendinti tokį planą beprasmiška ir neįmanoma sudaryti visiems lygias gyvenimo sąlygas. Ir mūsų dienomis toks bandymas taip pat patirtų nesėkmę.

Žinoma, kai dalis žmonių yra nepaprastai turtingi, o kiti - apgailėtini vargšai, būtina organizacija, kad valdytų ir gerintų tokią padėtį. Svarbu apriboti turtus, bet lygiai taip pat svarbu apriboti ir skurdą. Jokie kraštutiniai nėra gerai. Geriausia būtų siekti aukso vidurio.¹

Jeigu teisinga manyti, kad kapitalistas gali turėti didžiu-
lius turtus, tai teisinga manyti, kad ir jo darbininkas turi turėti pakankamai priemonių gyventi.

---

¹ "Neduok man nei skurdo, nei turto" Prov. XXX, 8.

Labai turtingas finansininkas neturėtų ramiai gyventi, jei šalia jo žmogus baisiausiai skursta. Kai matome skurdą, pasiekiantį bado lygį, tai tikras ženklas, kad yra priespauda. Žmonės turėtų patys kelti viešumon šiuos dalykus, ir keisti tokias sąlygas, kurios atneša baisaus skurdo kančias daugybei žmonių. Turtingieji turėtų atiduoti perteklių, sušvelninti savo širdis, parodyti gailestingumą, pagalvoti apie tuos nelaiminguosius, kurie kenčia dėl būtiniausių gyvenimui daiktų trūkumo.

Reikia sugalvoti specialius įstatymus, kurie valdytų turty ir reikmių kraštutinumus. Vyriausybių nariai tvirtindami planus žmonių valdymui turėtų atsižvelgti į Dievo įstatymus. Pagrindinės žmonijos teisės turi būti ginamos ir saugojamos.

Šalių vyriausybės turėtų paisyti Dievo Įstatymų, kurie suteikia vienodą teisingumą visiems. Tai vienintelis būdas panaikinti didžiulį turto perteklių ir apgailėtina, ardantį tvarką, žeminantį skurdą. Kol tai nebus padaryta, nebus paklūstama Dievo Įstatymams.

SEPTINTAS PRINCIPAS - ŽMONIŲ LYGYBĖ

“Dievo Įstatymai yra ne valios, jėgos ar pageidavimo, bet tiesos, supratimo ir teisingumo pareiškimas”.

Visi žmonės yra lygūs prieš įstatymą, kuris turi visiškai valdyti juos.

Bausmės tikslas yra ne kerštas, bet nusikaltimo išvengimas.

Karaliai turi valdyti išmintingai ir teisingai, princas, lordas ar valstietis turi vienodas teises į nešališką elgesį, žmonėms negalima rodyti jokio palankumo. Teisėjas turi būti ne “asmenų gerbėjas”, bet privalo naudoti įstatymą griežtai ir objektyviai kiekvienoje jam pateikiamoje byloje.

Jei žmogus padaro jums nusikaltimą, jūs neturite teisės atleisti jam, įstatymas turi nubausti jį, kad kiti žmonės išvengtų šio nusikaltimo pakartojimų, nes vieno žmogaus skausmas nėra svarbus, palyginti su visų žmonių gerove.

Kai tobulas teisingumas įsiviešpataus kiekvienoje Rytų ir Vakarų šalyje, Žemė taps grožio vieta. Bus pripažintas kiekvieno Dievo tarno kilnumas ir lygybė, bus įgyvendinti žmonių rasės solidarumo, tikros žmonių brolybės idealai, ir šlovingoji Tiesos Saulės šviesa apšvies visų žmonių sielas.

AŠTUNTAS PRINCIPAS - VISUOTINĖ TAIKA

Avenue de Camoëns 4, Paryžius.

Kiekvienos tautos žmonės ir vyriausybės įkurs Aukščiausią Teismą, sudarytą iš kiekvienos šalies ir vyriausybės narių. Šios didingos Tarybos narius jungs vienybė. Visi tarptautinio pobūdžio ginčai bus pateikiami šiam Teismui, jo darbas bus aptarti arbitraže tai, kas gali tapti karo priežastimi. Šio Teismo užduotis bus išvengti karo.

Vienas didžiausių žingsnių į visuotinę taiką būtų visuotinės kalbos įkūrimas. Bahá'u'lláh nurodo, kad žmonijos tarnai turi susirinkti kartu ir išrinkti tokią kalbą iš dabar egzistuojančių arba sukurti naują. Tai buvo apreikšta "Kitáb-i-Aqdas" prieš keturiasdešimt metų. Tėn buvo nurodyta, kad kalbų įvairovės problema yra labai didelė. Pasaulyje yra daugiau kaip aštuoni šimtai kalbų, ir joks žmogus negali išmokti jų visų.

Žmonijos tautos nėra izoliuotos kaip anksčiau. Dabar, norint palaikyti artimus santykius su visomis šalimis, būtina mokėti jų kalbas.

Visuotinė kalba būtų įmanoma bendrauti su kiekviena

tauta. Tada reikėtų mokėti tik dvi - gimtąją ir visuotinę kalbą. Pastaroji leistų bendrauti su bet kuriuo, ir su visais žmonėmis pasaulyje!

Trečios kalbos nereikėtų. Galėti susikalbėti su bet kurios rasės ar šalies atstovu, nepriklausant nuo vertėjo - kaip naudinga ir ramu būtų visiems!

Atsižvelgiant į šį tikslą ir buvo sukurta esperanto - tai puikus išradimas ir nuostabus kūrinys, bet jį dar reikia tobulinti. Esperanto, tokia kaip dabar, kai kuriems žmonėms per sunki.

Iš kiekvienos tiek Rytų, tiek Vakarų tautos delegatų turi būti suformuotas tarptautinis kongresas. Šis kongresas ir turėtų išrinkti kalbą, kurią išmoktų visi. Kiekviena šalis iš to susilauktų didžiulės naudos.

Kol nebus vartojama tokia kalba, pasaulis ir toliau jaus didelę tokios bendravimo priemonės būtinybę. Kalbų skirtumai yra viena pagrindinių priežasčių, kad tarp tautų egzistuoja nemeilė ir nepasitikėjimas, jos daugiausia ir laiko si atskirai tik todėl, kad nesugeba suprasti viena kitos kalbos.

Jei visi galėtų kalbėti viena kalba - daug lengviau būtų tarnauti žmonijai!

Todėl vertinkime esperanto, nes tai yra vieno svarbiausių Bahá'u'lláh Įstatymų įgyvendinimo pradžia, ši kalba turi būti taisoma ir tobulinama.

DEVINTAS PRINCIPAS - RELIGIJOS NESIKIŠIMAS Į POLITIKĄ

Avenue de Camoëns 4, Paryžius.
lapkričio 17 d.

Žmogaus elgesį gyvenime skatina du motyvai - atlyginimo viltis ir bausmės baimė.

Šią viltį ir šią baimę turi įsisąmoninti valdžios ir svarbias pareigas einantys vyriausybėje žmonės. Jų darbas yra tartis dėl teisingo įstatymų taikymo ir vykdymo.

Pasaulio tvarką laiko du ramsčiai - atlygio ir bausmės.

Despotiškose vyriausybėse, sudarytose iš žmonių, neturinčių Dieviškojo tikėjimo, nėra jokios dvasinės bausmės baimės, įstatymai vykdomi žiauriai ir neteisingai.

Geriausias būdas užkirsti kelią priespaudai yra šie du jausmai - viltis ir baimė. Jie svarbūs ir politikai, ir dvasininkumui.

Jei įstatymo vykdytojai atsižvelgtų į dvasines savo sprendimų pasekmes ir vadovautųsi religijos mokymu, "jie būtų dieviškieji tarpininkai veiksmo pasaulyje, Dievo atstovai esantiems žemėje, jie iš meilės Dievui gintų Jo tarnų interesus taip pat, kaip gintų ir savuosius". Jei valdytojas suvokia savo atsakomybę ir bijo nepaklusti Dievo Įstatymui, jo sprendimas bus teisingas. Dar daugiau, jei jis tiki, kad jo veiksmų padariniai seks jį ir už žemiškojo gyvenimo, jei jis žino, kad "ką sėji, tą ir pjauni", toks žmogus tikrai vengs neteisybės ir žiaurumo.

O jei pareigūnas, galvoja, kad visa atsakomybė už veiksmus pasibaiks su žemiškuoju gyvenimu, jei jis nieko nežino ir netiki Dievo malonėmis ir dvasinės karalystės džiaugsmu, tad jo niekas ir neskaitins spręsti teisingai, neįkvėps naikinti priespaudos ir neteisybės.

Kai valdytojas tiki, kad jo sprendimai bus pasverti Dieviškojo Teisėjo svarstyklėmis, kad, net jei ir nenorėtų, jis ateis į Danguos karalystę ir jam švies Dieviškojo Dosnumo šviesa, tada jis tikrai elgsis teisingai ir nešališkai. Matote, kaip svarbu, kad valstybės ministrai būtų apšviesti religijos!

Tačiau dvasininkija su politiniais klausimais neturi ko veikti! Religiniai dalykai dabarties pasaulyje neturi būti

painiojami su politika (nes jų interesai nėra tapatūs).

Religija apima širdies, dvasios ir moralės dalykus.

Politika užsiima materialaus gyvenimo klausimais. Religiniai mokytojai neturėtų veržtis į politikos karaliją, jie turėtų rūpintis dvasiniu žmonių švietimu, jie visada turėtų suteikti gerą patarimą žmonėms, bandyti tarnauti Dievui ir žmonijai, jie turėtų stengtis pažadinti dvasinį įkvėpimą, žadinti žmonijos supratimą ir pažinimą, gerinti moralę didinti meilę teisingumui.

Taip moko Bahá'u'lláh. Evangelijoje taip pat parašyta: "Atiduokite ezariui tai, kas iš Cezario, o Dievui - tai, kas iš Dievo".

Persijoje tarp valsybės ministrų yra religingų, kurie yra puikus pavyzdys kitiems, kurie garbina Dievą ir bijo nepaklusti Jo Įstatymams, kurie vertina ir valdo savo žmones teisingai. Kiti tos šalies valdytojai neturi prieš akis Dievo baimės, negalvoja apie savo veiksmų pasekmes, užsiima savo malonumais - tai jie ir atvedė Persiją į didelius vargus ir sunkumus.

O Dievo draugai, būkite gyvi teisingumo pavyzdžiai! Tada per Dievo Gailestingumą pasaulis pamatys jūsų veiksmuose apsireiškusias teisybę ir gailestingumą.

Teisybė yra neribota, tai visuotinė savybė. Ją reikia įgyvendinti visose žmonių klasėse - nuo aukščiausios iki žemiausios. Teisybė turi būti šventa, reikia atsižvelgti į visų žmonių teises. Kitiems norėkite tik to, ko norite sau. Tada džiaugsimės Teisybės Saule, kuri šviečia iš Dievo Horizonte.

Kiekvienam žmogui buvo suteikta garbinga vieta, kurios jis neturi apleisti. Kuklų darbininką, kuris pasielgia neteisingai, reikia taip pat kaltinti, kaip ir garsų tironą. Mes juk visi galime pasirinkti tarp teisybės ir neteisybės.

Aš tikiuosi, kad kiekvienas jūsų būsite teisingi ir kreip-

site savo mintis į žmonijos vienybę, kad niekada neužgau-
site savo artimo ir nekalbėsite apie nieką blogai, kad gerb-
site visų žmonių teises ir labiau domėsitės kitų, o ne savo
interesai. Tuomet jūs tapsite Dieviškojo Teisingumo švy-
turiais, elgsitės pagal Bahá'u'lláh Mokymą, kuris per savo
gyvenimą iškentė nesuskaičiuojamą daugybę išbandymų ir
persekiojimų, kad parodytų žmonijos pasauliui Dievo Pa-
saulio dorybes, kad leistų jums suvokti dvasios pranašumą
ir džiaugtis Dievo Teisingumu.

Per Jo Gailestingumą Dieviškasis Dosnumas bus suteik-
tas jums, už tai Aš ir meldžiuosi!

DEŠIMTAS PRINCIPAS - LYČIŲ LYGYBĖ

Avenue de Camoëns 4, Paryžius.
lapkričio 14 d.

Dešimtas Bahá'u'lláh Mokymo principas yra lyčių vie-
nybė.

Dievas sukūrė visus sutvėrimus poromis. Žmogus, žvė-
ris ar augalas - visos šių trijų karalysčių būtybės yra dviejų
lyčių ir tarp jų yra visiška lygybė.

Augalų pasaulyje yra vyriški ir moteriški augalai, jie turi
tas pačias teises ir tą patį savo rūšies grožį, nors iš tiesų,
galima pasakyti, kad vaisius vedantys medžiai yra prana-
šesni už bevaisius.

Gyvūnų karalystėje matome, kad patinas ir patelė turi
savo rūšies prašumą.

Taigi matėme, kad dviejose žemesnėse gamtos karalys-
tėse nėra neišskirtumų dėl vienos lyties pranašumo prieš ki-
tą. Visai skirtingai yra žmonijos pasaulyje: moteriškoji ly-
tis yra laikoma žemesne ir jai nepripažįstamos tos pačios
teisės ir privilegijos kaip vyrams. Tokią padėtį sukūrė ne
gamta, bet auklėjimas. Dieviškoje Kūrinijoje nėra tokio

skirtumo. Jokia lytis nėra pranašesnė už kitą Dievo akyse. Kodėl viena lytis įrodinėja kitos blogumą, sulaiko nuo jos tikrąsias teises ir privilegijas, lyg Dievas būtų suteikęs valdžią taip elgtis? Jei moterys gautų tą patį išsilavinimą kaip ir vyrai, tai rezultatai parodytų abiejų lyčių vienodus sugėbėjimus mokytis.

Kai kuriais atžvilgiais moteris yra pranašesnė už vyrą: ji yra gailestingesnė, jautresnė, jos intuicija stipresnė.

Negalima neigti, kad šiuo metu, kai kuriose srityse moterys yra labiau atsilikusios už vyrus ir kad ši laikinai žemesnė padėtis susiklostė dėl negalėjimo gauti vienodą išsilavinimą. Gyvenimo sunkumuose moteris yra stipresnė už vyrą, be to, jai jis turi būti dėkingas už gyvybę.

Jei motina yra išsilavinusi, tai ir jos vaikai bus gerai mokomi. Kai motina išmintinga, tai ir vaikai vedami išminties keliu, jei motina religinga - ji išmokys savo vaikus, kaip mylėti Dievą. Jei motina dorovinga - ir jos mažieji bus vedami teisingumo keliais.

Taigi aišku, kad ateities karta priklausos nuo šiandieninių motinų. Argi tai ne svarbiausioji moters pareiga? Argi nereikia išnaudoti kiekvienos aplinkybės, kad moteris pasiruoštų šiai užduočiai?

Taigi, tikrai Dievas nėra patenkintas, kad tokia svarbi būtybė kaip moteris kentėtų dėl mokymosi stokos, kuris jai būtinas, norint pasiekti reikiamo tobulumo didžiajam gyvenimo darbui! Dievo Teisingumas reikalauja, kad abiejų lyčių teisės būtų vienodai gerbiamos, nes nė viena jų nėra pranašesnė už kitą Dangaus akyse. Didingumas prieš Dievą priklauso ne nuo lyties, bet nuo širdies tyrumo ir šviesumo. Žmogiškos dorybės priklauso visiems vienodai!

Moterys turi pačios stengtis pasiekti didesnio tobulumo, visose srityse būti lygios vyrams, daryti pažangą visur, kur anksčiau buvo atsilikusios - tada vyrai bus priversti

pripažinti jų vienodus sugebėjimus ir lygybę.

Europos moterys pasiekė daugiau nei Rytų, bet dar reikia daug padaryti. Juk, kai ateina mokslo metų pabaiga mokiniui prasideda egzaminai, jų rezultatai nustato kiekvieno mokinio žinias ir pajėgumą. Taip bus ir su moterim, veiksmai parodys jos galią ir daugiau nebereikės skelbti to žodžiais.

Tai yra mano viltis, kad Rytų moterys, kaip ir jų Vakarų sesės, sparčiai tobulės, kol visa žmonija pasieks tobulumą.

Dievo Dosnumas yra skirtas visiems ir jis suteikia jėgų visų tobulėjimui. Kai moterys bus lygios su vyrais, joms nebereikės daugiau kovoti už savo teises! Vienas Bahá'u'lláh principų yra lyčių vienybė.

Moterys turi daugiau stengtis įgyti dvasinių jėgų stiprinti išminties ir šventumo savybes, kol jų apšvietimas ir pastangos įgyvendins žmonijos vienybę. Su karštu entuziazmu jos turi žmonėms skleisti Bahá'u'lláh Mokymą, kad spindinti Dieviškojo Dosnumo šviesa apsiaustų visų pasaulio tautų sielas!

VIENUOLIKTAS PRINCIPAS - ŠVENTOSIOS DVASIOS GALIA

Avenue de Camoën 4, Paryžius.
lapkričio 18 d.

Bahá'u'lláh rašė: "Tik Šventosios Dvasios Galia žmogus gali tobulėti, nes žmogaus galios yra ribotos, o Dieviškoji Galia - beribė". Paskaitę istorijos, pridine prie išvados, kad visi tikrai didūs žmonės, visi žmonijos geradariai, kurie privertė žmones mylėti gėrį ir neapkęsti blogio, kurie skatino tikrą tobulėjimą - visi jie buvo įkvėpti Šventosios Dvasios Galios.

Ne visi Dievo Pranašai buvo baigę filosofijos mokyklas,

dažniausiai jie būdavo prastos kilmės, visiems atrodantys kvaili ir nežinomi žmonės, visai nesvarbūs pasaulio akyse, kartais jie nemokėdavo net rašyti ir skaityti.

Tai, kas iškėlė šiuos didinguosius virš visų žmonių ir jie tapo tiesos Mokytojais, buvo Šventosios Dvasios Galia. Dėl šio galingo įkvėpimo jų įtaka žmonijai buvo didi ir stipri.

Be Šventosios Dvasios net ir išmintingiausių filosofų įtaka nebuvo didelė, kad ir koks didis buvo jų mokytumai ar gilūs supratimai.

Nepaprasti protai, pavyzdžiui Platonas, Aristotelis, Plinijus ar Sokratas taip stipriai nepaveikė žmonių, kad šie trokštų aukoti gyvybes dėl jų mokymų, o kai kurie paprasti žmonės taip sujūdino žmoniją, kad tūkstančiai norėdami patvirtinti jų žodžius tapo kankiniais, nes šie žodžiai buvo įkvėpti Šventosios Dvasios! Judėjos ir Izraelio Pranašai - Elisas, Jeremijas, Isajas ir Ezekeelis buvo paprasti žmonės, tokie buvo ir Jėzaus Kristaus Apaštalai.

Juk Šv. Petras, Apaštalų vyresnysis, dalindavo savo žuvis laimikį į septynias dalis ir kai kiekvieną dieną suvalgydamas po vieną dalį, priedavo septintąją dalį, tik taip žinodavo, kad tai Šeštoji diena. Taigi pamąstykite apie jo gyvenimą - kokios šlovės jis pasiekė, nes Šventoji Dvasia įkvėpė jį daryti gerus darbus!

Mes suprantame, kad Šventoji Dvasia yra sužadinti žmogaus gyvenimą aplinkybė. Kas gauna šią galią, gali paveikti visus, su kuriais bendrauja.

Didžiausi filosofai be šios galios yra bejėgiai, jų sielos negyvos, jų širdys mirę! Jei į jų sielas nepadvelkia Šventoji Dvasia, jie negali padaryti nieko gero. Jokia filosofijos sistema nesugebėjo į gera pakeisti žmonių elgesio ir papročių. Neapšviesti Šventosios Dvasios mokytieji filosofai dažnai būdavo žemos moralės žmonės, savo veiksmais jie pa-neigdavo savo gražias frazes.

Tarp dvasinių ir kitų filosofų esantis skirtumas matomas jų gyvenimuose. Dvasinis Mokytojas tiki savo mokymu, ir pats gyvena taip, kaip siūlo kitiems.

Pripildytas Šventosios Dvasios paprastas žmogus yra galingesnis už patį išmintingiausią mokslininką, neturintį šio įkvėpimo. Tas, kuris išauklėtas Šventąja Dvasia, savo laiku gali vesti kitus, kad ir jie gautų tą pačią Dvasią.

Aš meldžiuosi, kad Šventoji Dvasia įkvėptų jus ir jūs galėtumėte auklėti kitus. Dvasingo žmogaus gyvenimas ir moralė patys moko tuos, kurie pažįsta jį.

Negalvokite apie savo ribotumą, gyvenkite tik Šlovės Karalystės gerove. Pažvelkite į Jėzaus Kristaus ir Jo Apaštalų įtaką, pagalvokite apie jų poveikį pasauliui. Šie paprasti žmonės Šventosios Dvasios buvo įgalinti skleisti džiugiąsias žinias!

Tad visi gaukite Dievo pagalbą! Dievo Dvasiai vadovaujant galimybės yra neribotos!

Pati žemė neturi gyvybės turto, ji nevaisinga ir tuščia, jei saulė ir lietus jos neapvaisina, bet žemė nesielvartauja dėl savo bergždumo.

Tė jums visiems būna suteikta gyvybė! Tė Dieviškojo Gailingumo lietus ir Tiesos Saulės šiluma padaro jūsų sodus vaisingus ir ten gausiai pražysta gražios nuostabaus kvapo gėlės. Nustokite mąstę apie savo ribotumą ir atkreipkite akis į Amžinąjį Spindesį, tada jūsų sielos bus visiškai pripildytos Dvasios Dieviškosios Galios ir gaus beribio Dostumo Palaiminimus.

Tad jei norėsite, tapsite lyg ryški liepsna žmonijos pasauliui, lyg kelrodė žvaigždė, lyg vaisingas medis, ir per Gailingumo Saulės šviesą ir Džiugijų Žinių beribius palaiminimus visą pasaulio tamsą ir sielvartą paversite šviesa ir džiaugsmu.

Tai Šventosios Dvasios Galios prasmė, meldžiuosi, kad

ji būtų dosniai išlieta jums.

* * *

Avenue de Camoëns 4, Paryžius.
lapkričio 28 d.

Šiuose susirinkimuose, kurių metu mes susitikome ir kalbėjomės, jūs susipažinote su šio mokymo principais ir fakty tikrove. Jums buvo skirta sužinoti šiuos dalykus, bet dar daug žmonių yra neapšviestų ir paskendusį prietaruose. Apie šį didingą ir šlovingą tikėjimą jie yra girdėję labai nedaug, ir jų žinios paremtos daugiausiai gandai. Deja, vargšės sielos, jų žinojimas pagrįstas ne tiesa, jų tikėjimo pagrindas yra ne Bahá'u'lláh mokymas! Aišku, tai, ką jiems papasakojo, turi kažkiek tiesos, bet didesnė dalis informacijos yra netikslė.

Tikrieji palaimintojo Dievo Tikėjimo principai yra tos vienuolika taisyklių, kurias jums išvardijau ir kiekvieną jų smulkiai išaiškinau.

Jūs visada turite stengtis gyventi ir elgtis paklusdami Bahá'u'lláh mokymams ir įstatymams, kad kiekvienas žmogus visuose jūsų gyvenimo veiksmuose matytų, jog ir žodžiu, ir darbais esate Palaimintojo Tobulumo pasckėjai.

Stenkitės, kad šis šlovingas mokymas apsiaustų Žemės rutulį ir į žmonių širdis būtų įlietas dvasingumas.

Jūs sustiprins Šventosios Dvasios dvelksmas, ir nors daugelis pakils prieš jus, jie nenugalės!

Kai Viešpats Kristus buvo apvainikuotas erškėčiais, jis žinojo, kad po Jo kojomis yra visos pasaulio karūnos. Visos Žemės karūnos, kad ir kokios nuostabios, galingos ir spindinčios jos būtų, dievindamos nusilenkė prieš erškėčių vainiką! Tai apie šią tikrą ir neabejotiną žinią Jis kalbėjo,

sakydamas: “Visa galia suteikta Man ir Danguje, ir Žemėje”.¹

Dabar aš sakau jums, nešiokitės tai savo širdyse ir protose. Iš tiesų jūsų šviesa apšvies visą pasaulį, jūsų dvasingumas paveiks dalykų esmę. Jūs tikrai tapsite žerintais Žemės rutulio švyturiais. Nebijokite ir nenusiminkite, nes jūsų šviesa prasiskverbs pro tirščiausią tamsą. Tai yra Dievo Pažadas, kurį aš perduodu jums. Pakilkite ir tarnaukite Dievo Galiai!

PASKUTINIS SUSITIKIMAS

Rue Greuze 15, Paryžius

gruodžio 1 d.

Kai prieš kiek laiko atvykau į Paryžių pirmą kartą ir labai susidomėjęs apsižvalgiau aplink, mintyse šį gražų miestą aš palyginau su didžiuliu sodu.

Nuoširdžiai rūpindamasis ir daug galvodamas aš ištyriau šią žemę, ir ji pasirodė esanti labai gera ir palanki stipriam tikėjimui ir tvirtiems įsitikinimams, nes šioje žemėje buvo pasodinta Dievo Meilės sėkla.

Dieviškojo Gailestingumo debesys palaistė ją savo lietumi, Tiesos Saulė sušildė jaunąją sėklą, ir šiandien tarp jūsų jau galima pamatyti gimstant tikėjimą. Žemėn pasėtoji sėkla sudygo ir diena iš dienos jūs matysite ją augant. Bahá'u'lláh Karalystės dovanos iš tiesų subrandins nuostabų derlių.

Pažvelkite! Aš atnešu jums gerąsias ir džiaugsmingas žinias! Paryžius taps rožių sodu! Šiame sode skleisis ir vešės pačios įvairiausios ir nuostabiausios gėlės ir garsas apie jų kvapą ir grožį pasklis visose šalyse. Kai aš galvoju

---

¹ Matas XVIII, 18.

apie Paryžiaus ateitį, aš matau jį besimaudantį Šventosios Dvasios šviesoje! Iš tiesų aušta ta diena, kai Paryžius suvoks savo apšvietimą ir kiekvienas gyvas sutvėrimas pamatys Dievo Gerumą ir Gailestingumą.

Neleiskite savo mintims pasilikti dabartyje, bet tikėjimo akimis žvelkite į ateitį, nes iš tikrųjų Dievo Dvasia yra su jumis.

Nuo tada, kai atvykau prieš kelias savaites, aš matau išaugusį dvasingumą. Iš pradžių tik kelios sielos atėjo pas mane šviesos, bet mano trumpos viešnagės pas jus metu jų skaičius padvigubėjo. Tai pažadas ateičiai!

Kai Kristus buvo nukryžiuotas ir paliko šį pasaulį, Jis turėjo tik vienuolika mokinių ir keletą pasekėjų, bet Jis juk tarnavo tiesos tikėjimui, tad pažvelkite, koks šiandien Jo gyvenimo darbo rezultatas! Jis apšvietė pasaulį ir suteikė gyvybę mirusiai žmonijai. Po Jo prisikėlimo tikėjimas po truputį augo, Jo pasekėjų sielos tapo vis labiau ir labiau apšviestos ir nuostabus garsas apie jų šventus gyvenimus pasklido į visas puses.

Dabar, ačiū Dievui, panašios sąlygos susiklostė ir Paryžiuje. Čia yra daugybė sielų, kurios atsisuko į Dievo Karalystę ir kurias patraukė vienybė, meilė ir tiesa.

Stenkitės dirbti taip, kad Abhà gerumas ir gailestingumas apglėbtų visą Paryžių. Šventosios Dvasios dvelkimas padės jums, Dangaus Karalystės Šviesa švies jūsų širdyse ir palaimintieji Dievo angelai iš Dangaus suteiks jums stiprybę ir pagalbą. Tad dėkokite Dievui visa širdimi, kad pasiektėte šią aukščiausią malonę. Didesnė pasaulio dalis giliai miega, bet jūs buvote pažadinti. Daugelis yra akli, bet jūs matote!

Jūs girdite Karalystės šauksmą. Tebūnie šlovė Dievui, jūs vėl atgimėte, jūs buvote pakrikštyti Dievo Meilės ugnimi, jūs pasinėrėte į Gyvenimo Jūrą ir atgijote per meilės

Dvasią!

Dėkote Dievui, kad gavote tokią malonę, ir niekada neabejokite Jo kilnumu ir mylinčiu gerumu, bet tvirtai tikėkite Karalystės dovanomis. Bendraukite broliškos meilės kupini, būkite pasiruošę atiduoti gyvenimą vienas už kitą, ir ne tik už tuos, kurie jums brangūs, bet ir už visą žmoniją. Žiūrėkite į visą žmonių giminę kaip į vienos šeimos narius, kaip į Dievo vaikus, ir taip darydami jūs nepamatysite skirtumų tarp jų.

Žmoniją galima palyginti su medžiu. Šis medis turi šakas, lapus, pumpurus ir žiedus. Galvokite apie visus žmones, kaip apie šio medžio lapus, pumpurus ir žiedus, ir padėkite kiekvienam ir visiems suvokti tai ir džiaugtis Dievo palaiminimais. Dievas nė vieno neatstumia - Jis myli visus.

Vienintelis tikras tarp žmonių esantis skirtumas yra tai, kad jie yra įvairiose raidos stadijose. Vieni yra netobuli - jiems reikia padėti tobulėti. Kiti miega - juos reikia pažadinti, dar kiti nerūpestingi - juos reikia įkvėpti, bet kiekvienas ir visi yra Dievo vaikai. Mylėkite juos visa širdimi, nė vienas nėra svetimas kitam, visi yra draugai. Šį vakar aš atėjau ištarti atsisveikinimo žodžius jums, bet žinokite, kad nors mūsų kūnai bus toli, sielos visada liks kartu.

Kiekvieną jūsų ir visus aš turiu savo širdyje ir nė vieno neužmiršiu tikiuosi, ir nė vienas jūsų neužmirš manęs.

Aš Rytuose, o jūs Vakaruose širdimi ir siela stenkitės, kad pasaulyje būtų vienybė, kad visos tautos taptų viena tauta ir Žemė virstų viena šalimi - Tiesos Saulė juk šviečia visiems vienodai.

Visi Dievo Pranašai atėjo iš meilės šiam didžiajam tikslui.

Prisiminkite, kaip Abraomas siekė atnešti tikėjimą ir meilę žmonėms, kaip Mozė bandė suvienyti žmones skambiais įstatymais, kaip Viešpats Kristus kentėjo ir mirė, kad

aptemusiam pasauliui atneštų meilės ir tiesos šviesą, kaip Mahometas stengėsi suteikti vienybę ir taiką daugybei ne-civilizuotų genčių, tarp kurių jis gyveno. Galiausiai Bahá'u'lláh kentėjo keturiasdešimt metų dėl tos pačios priežasties - vienintelio kilnaus tikslo, kad skleistų meilę tarp žmonių vaikų, dėl pasaulio taikos ir vienybės savo gyvybę atidavė ir Báb'as.

Todėl stenkimės sekti šių Dieviškųjų Būtybių pavyzdžiais, gerti iš jų šaltinio, būti apšviesti Jų šviesa ir tapti Dievo Gailestingumo ir Meilės simboliais pasauliui. Būkite pasauliui lyg lietūs iš gailestingumo debesų, lyg tiesos saulės, būkite dangiškoji kariauna ir jūs, iš tiesų, užkariausite širdžių miestą.

Dėkokite Dievui, kad Bahá'u'lláh paliko tvirtus ir patikimus pamatus. Jis nepaliko širdyse vietos liūdesiui, o Jo šventosios plunksnos raštai teikia paguodą visam pasauliui. Jo žodžiai yra tiesa, o viskas, kas yra priešinga Jo mokymui, yra netikra. Jo misija buvo pašalinti bet kokią skaidymąsi.

Bahá'u'lláh testamentas yra Kilnumo Lietus, Tiesos Saulė, Gyvybės Vanduo, Šventoji Dvasia. Todėl atverkite širdis, kad priimtumėte visą Jo Grožio galią, ir aš meldžiuosi už jus, kad šis džiaugsmas būtų jūsų.

Dabar sakau jums "viso gero".

Tai sakau tik jūsų išorei, bet ne sieloms, nes mūsų sielos visada liks kartu.

Nurimkite ir būkite tikri, kad dieną naktį aš melsiu Abhá Karalystės, kad diena iš dienos jūs taptumėte geresni ir šventesni, artimesni Dievui, vis labiau ir labiau apšviesti Jo Meilės spindulių.

‘ABDU’L-BAHÁ KREIPIMASIS DRAUGŲ SUSITIKIMŲ NAMUOSE ST. MARTIN’S LANE, LONDONE

Sekmadienis, 1913 m. sausio 12 d.

Maždaug prieš tūkstantį metų Persijoje susiformavusi visuomenė buvo vadinama Draugų visuomene. Žmonės susirinkdavo kartu tyliai pabendrauti su Visagaliu.

Jie padalijo Dieviškąją filosofiją į dvi dalis ir viena jų buvo apie tai, kad žinios gali būti įgytos paskaitose, mokantis mokyklose ir koledžuose. Kita dalis yra “illumina-ti”, arba vidinės šviesos pasekėjų, filosofija. Šios filosofijos pamokos buvo vedamos tyloje, medituojant ir kreipiant veidus į Šviesos Šaltinį, kuris Karalystės paslaptis atspindėdavo tų žmonių širdyse. Visi Dieviškieji klausimai buvo išspręsti per šio apšvietimo galią.

Persijoje ši Draugų visuomenė labai išaugo, ir dar dabar veikia jų draugijos. Jų vadovai parašė daugybę knygų ir laiškų. Jie susirenka savo susitikimų namuose ir sėdi tyloje mąstydami, jų vadovas pateikia kokį nors pasiūlymą ir taria susirinkimui: “Jūs turite medituoti šį klausimą”. Tada, išlaisvinę protus nuo viso kito, jie sėdi ir mąsto, o po kiek laiko jiems apsireiškia atsakymas. Per šį apšvietimą buvo išspręsta daug sudėtingų dieviškų klausimų.

Štai keli didieji klausimai, atsiskleidę žmogaus protui per Tikrovės Saulės spindulius: žmogaus sielos klausimas, sielos gimimo, dvasios vidinio gyvenimo, jos išnykimo po atsiskyrimo nuo kūno.

Jie taip pat medituoja mokslinius klausimus, kurie irgi panašiai išsprendžiami.

Šie žmonės vadinami vidinės šviesos pasekėjais, pasiekia aukščiausią galios laipsnį, nes jų nevaržo aklos dogmos ir pamėgdžiojimai, patys savyje jie atskleidžia visas paslap-

tis, o kiti žmonės tiki jų aiškinimais.

Jei jie randa sprendimą padedami vidinės šviesos - jie priima jį ir po to paskelbia, o visa kita jie laiko tik aklo pamėgdžiojimo dalyku. Jie sugeba net mąstyti apie Dieviškumo prigimtį, Dieviškuosius apreiškimus, Dievybės apsi-reiškimus šiame pasaulyje. Visus dieviškus ir mokslinius klausimus jie išsprendė dvasios galia.

Bahá'u'lláh sako, kad kiekviename reiškinyje yra žymė (iš Dievo): intelekto žymė yra mąstymas, o mąstymo žymė yra tylėjimas, dėl to, kad vienu metu žmogus negali daryti dviejų darbų - juk jis negali kartu kalbėti ir medituoti.

Tai savaime suprantama tiesa, kad medituodami jūs kalbatės su savo paties dvasia. Šitoje proto būsenoje jūs dvasiai užduodate tam tikrus klausimus ir dvasia atsako - prasiiveržia šviesa ir apsireiškia tikrovė.

Žmogumi negalima pavadinti jokios būtybės, neturinčios sugebėjimo medituoti, be jo žmogus būtų tik pats prasčiausias gyvulus.

Sugebėdamas medituoti žmogus pasiekia Amžinąjį Gyvenimą, jis priima Šventosios Dvasios dvelkimą - Dvasios dovana suteikiama mąstant ir medituojant.

Meditacijos metu įkvėpiama ir sustiprinama pati žmogaus dvasia, prieš jo akis atsiveria dalykai, kurių jis nežinojo. Per ją jis gauna dieviškąjį įkvėpimą, per ją gauna ir dangiškąjį maistą.

Meditacija yra raktas, atrakinantis paslapčių duris. Šitoje būsenoje žmogus atsiriboja nuo savęs - šioje būsenoje jis atsitraukia nuo visų pašalinių dalykų, taip nusiteikęs jis pasineria į dvasinio gyvenimo vandenyną ir gali atskleisti pačių dalykų esmę. Kad tai paaiškėtų, pagalvokite apie žmogų, apdovanotą dviem regėjimais: kai naudojama vidinė galia, išorinė regėjimo galia nemato.

Sugebėjimas medituoti išlaisvina žmogų iš gyvuliškosios

prigimties, išskiria daiktų tikrovę, sujungia žmogų su Dievu.

Šis sugebėjimas iš nežinomybės pagimdo mokslą ir meną. Meditacija padeda daryti išradimus, įvykdyti didžiuosius įsipareigojimus, sėkmingai dirbti vyriausybėms. O dėl šio sugebėjimo žmogus įžengia į pačią Dievo Karalystę.

Bet kai kurios mintys yra bevertės žmogui, jos kaip bangos, kurios kyla jūroje bergždžiai. Bet jei sugebėjimas medituoti yra užlietas vidinės šviesos ir pažymėtas dieviškomis savybėmis, jis duos gerų rezultatų.

Gebėjimas medituoti yra panašus į veidrodį: jei pastatai jį prieš žemiškuosius dalykus, jis ir atspindi juos. Todėl, jei žmogaus dvasia mąsto apie žemiškus dalykus, ji ir bus jų įkvėpta.

Bet jei atsukate savo dvasios veidrodžius į dangų, jūs širdyse atspindėsite dangiškąsias žvaigždynas ir Tikrovės Saulės spinduliai, ir jūs laimėsite Karalystės dorybes.

Tad nukreipkite šį sugebėjimą teisingai - atsukime jį į dieviškąją Saulę, o ne į žemiškuosius dalykus - kad atskleistume Karalystės paslaptis, suvoktume Biblijos alegorijas ir dvasios paslaptį.

Tad, iš tiesų, tapkime veidrodžiais, atspindinčiais dangiškąsias tikroves, ir tapkime tokiais tyrais, kad atspindėtume net dangaus žvaigždes.

MALDA

Cadogan Gardens 97, Londone.

1912 m. gruodžio 26 d.

“Ar malda gali turėti veiksmo formą?”

‘Abdu’l-Bahá: “Taip, bahájų Tikėjime menas, mokslas ir visi amatai yra laikomi garbinimu. Žmogus, kuris gamina popieriaus lapelį ir daro tai kiek galėdamas geriau ir sąži-

ningiau, sukaupia visas jėgas, kad atliktų tai kuo tobuliau, garbina Dievą. Trumpai tariant, garbinimas yra visos žmogaus pastangos ir bandymai, atliekami visa širdimi, jei juos įkvepia kilnūs motyvai ir noras tarnauti žmonijai. Tai yra garbinimas - tarnauti žmonijai ir padėti žmonių reikmėms. Tarnavimas yra malda. Gydytojas, švelniai ir su meile padedantis ligoniams, atsikratęs prietarų ir tikintis žmonijos vienybės, garbina Dievą."

"Koks mūsų gyvenimo tikslas?"

'Abdu'l-Bahá: "Įgyti dorybių. Mes ateiname iš žemės; kam mes persikeliame iš mineralų į augalų karalystę ir iš augalų į gyvūnų? Kad kiekvienoje šių karalysčių pasiektume tobulumo, kad įgytume geriausias mineralų savybes, kad kaip augalai turėtume galią augti, kad kaip gyvūnai būtume apdovanoti instinktais ir sugebėtume matyti, girdėti, uosti, liesti ir ragauti, ir pagaliau įžengtume į žmonijos pasaulį ir mums būtų suteiktas protavimas, išradimo galia ir dvasios jėgos".

BLOGIS

"Kas yra blogis?"

'Abdu'l-Bahá: "Blogis yra netobulumas. Nuodėmė yra žmogaus būseną žemesnės prigimties pasaulyje, o prigimtyje yra ir tokios ydos, kaip neteisingumas, žiaurumas, neapykanta, priešiškus, kovos - visa tai yra žemesniosios prigimties požymiai. Tai yra pasaulio nuodėmės, to medžio vaisiai, kurių paragavo Adomas. Lavindamiesi mes turime išsilaisvinti iš šių netobulumų. Kad žmogus išsilaisvintų, buvo atsiųsti Dievo Pranašai, parašytos Šventosios Knygos. Iš žemiškos motinos išsčių žmogus gimsta šiame netobulame pasaulyje, bet per dvasinį švietimą jis gimsta ir dvasios pasaulyje. Kai žmogus gimsta reiškinių pasaulyje, jis

randa visatą, o kai jis gimsta dvasios pasaulyje - jis randa Karalystę”.

SIELOS TOBULĖJIMAS

“Ar šiame pasaulyje siela daugiau tobulėja per sielvar-
tą, ar per džiaugsmą?”

‘Abdu’l-Bahá: “Žmogaus protas ir siela tobulėja, kai yra išbandomi kančia. Kuo geriau išdirbta žemė, tuo geriau sudygsta sėklos, tuo didesnis būna derlius. Plūgas, giliai suardamas žemę, išvalo ją nuo piktžolių ir dagių, taip ir kančios bei išbandymai išlaisvina žmogų nuo nereikšmingų šio gyvenimo reikalų, kol jis pasiekia visiško atsiribojimo būseną. Jis žiūrės į gyvenimą tik kaip į dievišką laimę. Žmogus, galima sakyti, yra nesubrendęs, tik kančių liepsnos karštis subrandina jį. Pažvelkite į praeitį ir pamatysite, kad daugiausia kentėjo didieji žmonės”.

“Ar tas, kuris per kančias pasiekė tobulumą, bijo laimės?”

‘Abdu’l-Bahá: “Kentėdamas jis pasiekia amžinąją laimę, kurios niekas negali iš jo atimti. Kristaus Apaštalai kentėjo - jie pasiekė amžinąją laimę”.

“Ar įmanoma pasiekti laimę be kančių?”

‘Abdu’l-Bahá: “Norint pasiekti amžinąją laimę, reikia kentėti. Tas, kas pradeda aukotis, jau patiria tikrąjį džiaugsmą. Laikinas džiaugsmas baigsis”.

“Ar gali mirusiojo siela bendrauti su kuo nors, esančiu Žemėje?”

‘Abdu’l-Bahá: “Bendrauti gali, bet tai bus ne toks, kaip mūsų bendravimas. Be jokių abejonių, aukštesniojo pasaulio jėgos sąveikauja su jėgomis čia. Žmogaus širdis priima įkvėpimą - tai dvasinis ryšys. Kaip sapnuojant galima kalbėtis su draugu ir nepraverti burnos, būtent toks yra ir

sielų bendravimas. Žmogus gali kalbėtis ir su savo aš ir jam sakyti: "Ar galiu tai padaryti? Ar man naudinga būtų padaryti ši darbą?". Taip pat bendrauti galima ir su mūsų aukštesniąją dalimi"

KETURIOS MEILĖS RŪŠYS

Cadogan Gardens 97, Londone
šeštadienis, 1913 m. sausio 4 d.

Kokia galia yra meilė! Tai pati nuostabiausioji ir didingiausia iš visų esančių galių.

Meilė suteikia gyvybę negyviems. Meilė uždega ugnį sušalusioje širdyje. Meilė suteikia viltį praradusiems ją ir pralinksmina nuliūdusiųjų širdis.

Egzistencijos pasaulyje iš tiesų nėra galingesnės jėgos už meilę. Kai žmogaus širdis liepsnoja meilės liepsna, jis pasiruošęs paaukoti viską - net gyvybę. Evangelijoje pasakyta, kad Dievas yra meilė.

Meilė yra keturių rūšių. Pirmoji yra meilė, srūvanti iš Dievo žmogui - tai nesibaigiančios malonės, Dieviškasis spindėjimas ir dangiškasis apšvietimas. Ši meilė įkvepia būtis pasauliui gyvybę. Ši meilė žmogui suteikia fizinę egzistenciją, o vėliau per Šventosios Dvasios - tos pačios meilės - dvelkimą jis pasiekia Amžinąjį Gyvenimą ir tampa Tikrojo Dievo atvaizdu. Ši meilė yra visos kūrinijos pasaulio meilės pradžia.

Antroji yra meilė, srūvanti iš žmogaus Dievui. Tai yra tikėjimas, Dieviškumo trauka, užsidegimas, tobulėjimas, įžengimas į Dievo Karalystę, Dievo Dovanų gavimas, Karalystės šviesos apšvietimas. Ši meilė yra viso gerumo pradžia, dėl šios meilės žmonių širdys pradeda atspindėti Tikrovės Saulės spindulius.

Trečioji meilė yra Paties Dievo ar Jo Tapatumo Meilė.

Tai Jo Grožio pasikeitimas, Jo Paties atsispindėjimas Jo kūrinijos veidrodyje. Tai ir yra meilės tikrovė, pirmapradė Meilė, Amžinoji Meilė. Dėl vienintelio šios Meilės spindulio gali egzistuoti visa kita meilė.

Ketvirtoji yra žmogaus meilė žmogui. Meilę, kylančią tarp tikinčiųjų širdžių, sukelia dvasių vienybės idealas. Ši meilė pasiekama per Dievo pažinimą - žmonės mato širdyje atsispindėjusią Dieviškąją Meilę. Kiekvienas kito sie-loje mato atsispindėjusį Dievo Grožį, ir jei šis atspindys panašus - juos vieną prie kito ir patraukia meilė. Ši meilė visus žmones padarys vienos jūros bangomis, ši meilė padarys juos vieno dangaus žvaigždėmis ir vieno medžio vaisiais. Ši meilė įgyvendins tikrą sutarimą, stiprios vienybės pagrindą.

Bet meilė, kartais kylanti tarp draugų, nėra tikroji meilė, nes tai tik dingstis pasikeitimui, tai tik paprasčiausias susižavėjimas. Pučiant vėjui linksta liekni medžiai. Jei vėjas iš rytų, medis palinksta į vakarus, jei vėjas pasisuka į vakarus - medis linksta į rytus. Šią meilę sukelia atsitiktinės gyvenimo aplinkybės. Tai ne meilė, o tik pažintis, galimybė kažką pakeisti.

Šiandien matote dvi sielas, tikrai artimai bendraujančias, bet rytoj tai gali pasikeisti. Vakar jos buvo pasiruošusios mirti viena už kitą, šiandien jos vengia viena kitos draugijos! Tai ne meilė, tai tik širdies pasidavimas gyvenimo įvykiams. Kai praeis tai, kas sukėlė meilę, praeis ir pati meilė - tai visai ne meilė.

Meilė yra tik tų keturių rūšių, kurias aš paaiškinau:

(a) Dievo Meilė Dievo tapatumui (Kristus sakė, kad Dievas yra meilė);

(b) Dievo Meilė Jo vaikams - jie yra Jo tarnai;

(c) Žmogaus meilė Dievui;

(d) Žmogaus meilė žmogui.

Šios keturios meilės kyla iš Dievo. Tai Tikrovės Saulės spinduliai, tai Šventosios Dvasios dvelksmas, tai Tikrovės ženklai.

‘ABDU’L-BAHÁ APREIKŠTA LENTELĖ

1913 m. rugpjūčio 28 d.

O mano numylėtoji dukterie!

Tavo iškalbingas ir sklandus laiškas buvo perskaitytas sode, vėsiam medžio šešėlyje, pučiant švelniam vėjui. Prieš mano akis buvo dalykai, sukėlę fizinį džiaugsmą, o tavo laiškas tapo dvasinio džiaugsmo priežastimi. Iš tiesų, aš sakau, tai buvo ne laiškas, o rožių sodas, papuoštas hiacintais ir kitais žiedais.

Jis turėjo saldų rojaus kvapą ir Dieviškos Meilės vėjas dvelkė iš jo džiaugsmingų žodžių.

Aš neturiu labai daug laiko, todėl čia pateiksiu trumpą, aiškų ir išsamų atsakymą. Jis yra toks:

Šiame Bahá’u’lláh Apreiškime moterys visur eina kartu su vyrais. Jokiam judėjime jos nebus paliktos šalia. Jos turi tas pačias teises kaip ir vyrai. Jos bus priimtose į visas vykdomąsias politikos šakas. Jos visur pasieks tokią padėtį, kad bus laikomos labai svarbiomis žmonijos pasaulyje ir dalyvaus visuose reikaluose. Būk tuo tikra. Negalvok apie dabarties sąlygas, netolimoje ateityje moterų pasaulis taps pats nuostabiausias ir pats šlovingiausias, nes Jo Šventenybė Bahá’u’lláh taip panorėjo! Teisė balsuoti rinkimuose yra neatimama moterų teisė, moterų įėjimas į visas žmonių sritis yra nepaneigiamas ir neginčijamas klausimas. Jokia siela tam nesutrukdys ir neužkirs kelio.

Bet yra tokių dalykų, kuriuose dalyvauti moterims yra nenaudinga. Pavyzdžiui, jei visuomenei reikia imtis aktyviai gintis nuo priešų puolimų, moterys yra atleistos nuo

karinių įsipareigojimų. Gali taip atsitikti, kad sutartu laiku karingi ir žiaurūs būriai užpuls politinį organą ir grąsins išžudyti jo narius; tokiomis aplinkybėmis būtina gintis, bet tai vyrų, o ne moterų pareiga organizuoti ir imtis gynybos - juk moterų širdys yra per jautrios ir jos nepakeltų siaubingo skerdynių reginio, net jei tai būtų ir gynyba. Moterys yra atleistos nuo tokių ir panašių įsipareigojimų.

Teisingumo Rūmų įsteigimą Bahá'u'lláh paskiria vyrams. Jis sako:

“O jūs, Teisingumo Rūmų vyrai!”.

Bet teisė rinkti jų narius priklauso ir moterims, jų balsavimas ir jų balsas yra priskaičiuojamas ir neginčijamas. Kai moterys pasieks aukščiausią tobulumo lygį, tada pagal laiko, vietos ir jų didelių sugebėjimų galimybes, jos įgys nepaprastas privilegijas. Būk tikra dėl šio įvertinimo. Jo Šventenybė Bahá'u'lláh didžiai stiprina moterų reikalus, moterų teisės ir privilegijos yra ir vienas didžiųjų 'Abdu'l-Bahá principų. Būk tuo tikra! Netruks ateiti tos dienos, kai vyrai, kreipdamiesi į moterį, sakys: “Palaiminta esi tu! Palaiminta esi tu! Iš tiesų tu verta kiekvienos dovanos. Iš tiesų tu nusipelnei papuošti savo galvą amžinosios šlovės karūna, nes moksluose ir menuose, dorybėmis ir tobulumu tu tapai lygi vyrui, o širdies jautrumu, gailesčio ir užuojautos gausumu esi pranašesnė už jį”.

TURINYS

Gerumo ir simpatijos pareiga nepažįstamiesiems ir užsieniečiams...	13
Teisingos minties galia ir vertė priklauso nuo jos pasireiškimo veiksmu...	15
Dievas yra didis ir gailestingas gydytojas, ir tik jis vienas teisingai gydo...	16
Sajungos tarp Rytų ir Vakarų tautų reikalingumas...	17
Dievas supranta viską, bet pats Jis negali būti suprastas...	19
Niekingos karų priežastys, ir kiekvieno pareiga kovoti už taiką...	23
Tiesos Saulė...	25
Tiesos šviesa dabar šviečia Rytams ir Vakarams...	27
Visuotinė meilė...	28
'Abdu'l-Baha įkalinimas...	32
Didžiausia Dievo dovana žmogui...	33
Debesys, kurie temdo Tiesos Saulę...	35
Religiniai prietarai...	36
Dievo palankumas žmogui...	40
Grožis ir harmonija įvairovėje...	41
Tikroji pranašysčių apie Kristaus atėjimą prasmė...	44
Šventoji Dvasia - tarpinė galia tarp Dievo ir žmogaus...	46
Dvi žmogaus prigimtys...	48
Materialioji ir dvasinė raida...	50
Materijos evoliucija ir sielos tobulėjimas...	51
Dvasiniai susitikimai Paryžiuje...	53
Dvi šviesos rūšys...	55
Dvasinis įkvėpimas Vakaruose...	56
Paryžiaus studijoje skaityta paskaita...	58
Baha'u'llah...	60
Geros idėjos turi būti įgyvendinamos...	63
Tikroji krikšto vandeniui ir ugnimi prasmė...	65
Paskaita L'Alliance Spritualiste'...	66

Dvasios evoliucija...	70
'Abdu'l-Baha troškimai ir maldos...	75
Apie kūną, sielą ir dvasią...	76
Bahajai širdimi ir siela turi stengtis sukurti geresnes sąlygas pasaulyje...	79
Apie apkalbas...	81
Be dvasingumo negali būti tikros laimės ir progreso...	84
Skausmas ir sielvartas...	87
Tobuli žmogiški jausmai ir dorybės...	89
Žiaurus abejingumas kitų rasių žmonių kančioms...	91
Mūsų neturi liūdinti mūsų skaičiaus menkumas...	93
Žodžiai, kuriuos 'Abdu'l-Bahá pasakė pastoriaus Vagnero bažnyčioje (Foyer de L'Ame) Paryžiuje...	94
Paryžiaus teosofų draugija...	101
Pirmasis principas - tiesos ieškojimas...	107
Antrasis principas - žmonijos vienybė...	109
Trečiasis principas - meilė ir prisirišimas...	112
Ketvirtasis principas - religijos ir mokslo sąjunga...	112
Penktasis principas - prietarų panaikinimas...	116
Šeštasis principas - gyvenimo reikmės...	120
Septintasis principas - žmonių lygybė...	122
Aštuntasis principas - visuotinė taika...	123
Devintasis principas - religijos nesikišimas į politiką...	124
Dešimtas principas - lyčių lygybė...	127
Vienuoliktasis principas - Šventosios Dvasios galia...	129
Paskutinis susitikimas...	133
'Abdu'l-Baha kreipimasis Draugų susitikimų namuose, Šv. Martino skersgatvis...	137
Malda kaip tarnavimas...	139
Blogis...	140
Sielos tobulėjimas...	141
Ketrios meilės rūšys...	142
'Abdu'l-Baha apreiškta Lentelė...	144

SL 1445 1997.05.07. Tiražas 1000 egz. Užs. Nr.1. Leidėjas UAB “Bahajų leidyba”, Smilties Pylimo 3-34, Klaipėda. Maketavo ir spausdino UAB “Valdo leidykla”, Vilniaus 100, 4120 Ukmergė. Kaina sutartinė.